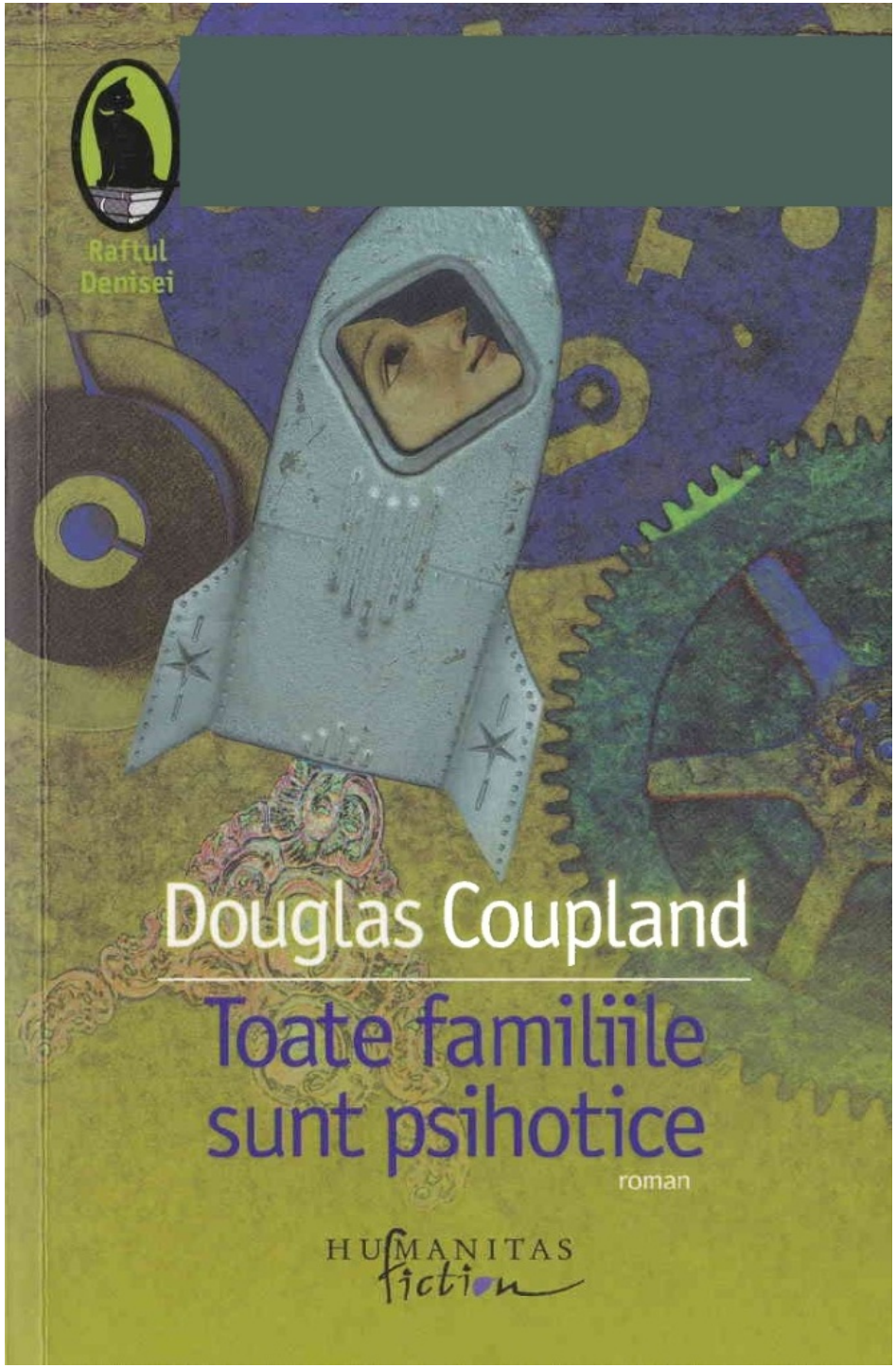
Raftul Denisei
Douglas Coupland
Toate familiile sunt psihotice
roman
HUMANITAS
fiction

Părinții și frații lui Sarah Drummond se reunesc în Florida pentru a asista la lansarea unei nave spațiale pe care aceasta urmează să se îmbarce. Având ca fundal, în culori de Polaroid, Disney World și Cape Canaveral, călătoria se transformă într-o cursă nebunească, al cărei mobil îl reprezintă o scrisoare misterioasă. Treptat, dincolo de masca familiei respectabile se profilează adevăratele identități ale celor din clanul Drummond: mezinul Bryan, depresiv și sinucigaș ratat, a cărui viitoare consoartă plănuiește să-și vândă fiul nenăscut; Wade, fiul cel mare, traficant, purtător al virusului HIV, ateu proaspăt convertit; Sarah, astronaut, fiica-model care se dovedește adulterină și profund nefericită. De-a lungul călătoriei epopeice, toate secretele familiei Drummond ies la iveală, iar cititorul descoperă, printre hohote de râs și plâns, o Floridă cu atât mai fascinantă, cu cât este înfățișată dincolo de culorile ei strălucitoare.

Raftul
Denisei

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Ți s-a arătat într-un vis
o cale de a supraviețui
și inima ți s-a umplut de bucurie

JENNY HOLZER

01

Janet deschise ochii – dincolo de fereastra motelului, strălucirea străveche a Floridei era orbitoare. Un câine lătra; un șofer claxona; un bărbat fredona un cântec spaniol. Cu mintea în altă parte, își atinse cicatricea lăsată de glonț în partea stângă a corpului, sub cutia toracică, o cicatrice acum vindecată, noduroasă, amorfă și tare, ca o gumă de mestecat lipită sub tăblia unei mese. Nu se așteptase ca rana să i se vindece atât de nespectaculos – *Da' la ce mă așteptam, la o cicatrice în forma drapelului american?*

Janet simți cum fruntea îi lua foc. *Copiii mei – unde or fi?* Făcu o rapidă trecere în revistă a locurilor unde s-ar fi putut afla cei trei copii ai ei – un ritual pe care-l practica zilnic de la nașterea lui Wade, din 1958. După ce își plasă progeniturile în căsuțele lor geografice, își aduse aminte să mai și respire: *Astăzi vor fi cu toții aici, în Orlando.*

Se uită la ceasul de pe noptieră: 7:03 A.M. *Ora pastilei.* Luă două capsule din cutia ei cu medicamente precrise și le înghiți cu apă de la robinet, care devenise sălciu peste noapte, căpătând un gust de metal coclit. Își aduse aminte că, mai nou, camerele de hotel erau dotate cu aparate de făcut cafea. *Ce idee practică, grozav de practică – de ce n-au făcut chestia asta mai demult? De ce toate lucrurile bune se întâmplă acum?*

Cu câteva zile în urmă, la telefon, fiica ei, Sarah, îi spusese:

— Mamă, măcar să cumperi Evian, da? Probabil că în cocina aia și apa de la robinet e plină de mizerii. Nu-mi vine *să cred* că ai vrut să stai acolo.

— Dragă, dar nu-mi displace aici.

— Du-te și cazează-te la Peabody, cu restul familiei. Ți-am zis de o sută de ori că eu plătesc.

— Nu se pune așa problema, dragă. Ideea e că nici un hotel n-ar trebui să coste mai mult decât ăsta.

— Mamă, NASA are contracte cu hotelurile și... Sarah pufnise și se dăduse bătută. Las-o baltă. Dar cred că o duci prea bine ca să-ți mai faci numărul cu Lumea a Treia.

Sarah – *atât de risipitoare!* – ca și ceilalți doi. Nici unul nu știa ce e sărăcia și nici ce e războiul, dar avantajul ăsta nu-i făcuse niște băieți de aur, iar Janet nu trecuse niciodată peste asta. O viață de belșug îi transformase pe cei doi băieți ai ei într-o substanță care nu era aur – ci plumb? Silicon? Bismut? Și totuși *Sarah* – Sarah era o substanță mai fină decât aurul – carbon cristalizat în chip de diamant – un fulger înghețat în plină sclipire, tăiat în bucăți și pus la păstrare într-un seif.

Telefonul lui Janet sună și ea răspunse. Era Wade, aflat într-un loc de arest din districtul Orange. Janet și-l imagină pe un culoar cenușiu de beton, neras și șleampăt și totuși radiind acea „strălucire" – scânteia din ochi pe care o moștenise de la tatăl său. Bryan n-o avea, iar Sarah n-avea nevoie de ea, dar Wade își croise drum în viață cu ajutorul ei și poate că nu fusese tocmai calitatea ideală pe care ar fi putut s-o moștenească.

Wade: Janet își aminti de vremea când era acasă și conducea dimineața pe Marine Drive, privind la un bărbat care parcă era mereu același. Aștepta autobuzul spre centru. Era ușor jerpelit și la un pas-doi de respectabilitate; întotdeauna era limpede ca bună ziua că-și pierduse carnetul pentru că șofase beat, dar asta îl făcea cu atât mai interesant, și, de fiecare dată când Janet îi arunca un zâmbet, el îi zâmbea înapoi. Acesta era Wade și, într-o firidă nevizitată a memoriei ei, acesta era și fostul ei soț, Ted.

— Dragă, nu ești prea bătrân ca să mă suni din... *închisoare*? Sună stupid până și să pronunț cuvântul „închisoare".

— Mamă, nu mai fac prostii. Am avut ghinion.

— Bine, atunci ce s-a întâmplat – ai răsturnat din întâmplare un autobuz plin cu cercetașe în Everglades?

— A fost o încăierare într-un bar, mamă.

— *O încăierare într-un bar*, repetă Janet.

— Știu, știu – crezi că eu nu-mi dau seama cât de idioată e situația? Sun pentru că am nevoie să mă scoată cineva din fundătura asta. Mașina mea închiriată a rămas la bar.

— Unde-i Beth? De ce nu te duce ea?

— O să ajungă și ea azi, până în prânz.

— Bine. Hai că recapitulăm un pic, dragule. Și acum, mai exact, cum ajunge cineva să se vâre într-o încăierare?

— Dacă-ți spun, nu mă crezi.

— Ai fi uimit să afli câte pot să cred mai nou. Pune-mă la încercare.

La celălalt capăt al firului urmă o pauză.

— Am ajuns să mă bat pentru că tipul ăsta – *cretinul* ăsta – făcea mișto de Dumnezeu.

— Dumnezeu. *Sper că glumește.*

— Mda, ei, așa a fost.

— În ce fel?

— Era așa de josnic la față, spunea „Dumnezeu e un dobitoc" și „Pe Dumnezeu îl doare-n cot de toate" și o tot ținea așa langa, prin urmare a trebuit să-l opresc. Probabil că fusese concediat în ziua aia.

— Îi apărai onoarea lui Dumnezeu?

— Da. Asta făceam.

Aici umblă cu grijă, Janet.

— Wade, știu că Beth e foarte credincioasă. Te faci și tu credincios?

— Eu? Poate. Neh. Da. Nu. Depinde ce înțelegi prin a fi credincios. Pe Beth o liniștește și poate... Wade făcu o pauză. Poate că mă va liniști și pe mine.

— Deci ți-ai petrecut noaptea la închisoare?

— La adăpost, în brațele unui hoț de magazine de o sută optzeci de kile pe care-l cheamă Bubba.

— Wade, nu pot veni să te iau. Cred că azi o să fie una dintre zilele alea cu energie zero. În plus, mașina pe care am închiriat-o miroase ca un preș dintr-un cămin studențesc, iar șoselele de aici sunt *albe* și strălucirea lor mă adoarme.

— *Hai,* mamă....

— Nu te purta ca un copilaș. Ai patruzeci și doi de ani. Poartă-te în consecință. Ieri n-ai fost în stare nici măcar să ajungi în timp la hotel.

— Am făcut un ocol rapid ca să-mi vizitez un prieten din Tampa. M-am oprit să beau ceva. Hei, nu mă trata de parcă aș fi Bryan, că doar n-am provocat eu bătaia sau...

— Termină! Termină imediat. Cheamă-ți un taxi.

— Stau prost cu banii.

— Nici măcar de taxi n-ai? Atunci cum îți plătești hotelul?

Wade tăcu.

— Wade?

— Sarah ne face cinste până când vom putea să-i dăm banii înapoi.

Urmă o tăcere încurcată.

— Mamă, dacă chiar ai vrea, ai putea să vii să mă iei. Știu că ai putea.

— Da, presupun că aș putea. Dar cred că ar trebui să-l suni pe tatăl tău acolo în... cum se numește locul ăla?

— Kissimmee, și l-am sunat deja.

— Și?

— S-a dus la pescuit de pește-spadă cu Nickie.

— Pescuit de *pește-spadă*? Se mai ocupă cineva de treburi de-astea?

— Nu știu. Presupun că da. Credeam că e o specie dispărută. Probabil că au un tip în costum de scafandru care le agață un pește-spadă de plastic în cârlig.

— Peștii-spadă sunt așa de urâți... Îmi aduc aminte de camerele alea pe care le construiau oamenii la subsol, în 1958, și pe care nu le mai foloseau niciodată.

— Știu. E greu de crezut că au existat vreodată.

— Deci să înțeleg că e la pescuit de pește-spadă cu Nickie?

— Da. Cu Nickie.

— Curva aia de doi bani.

— Mamă?

— Wade, nu sunt o sfântă. Zeci de ani am tot ținut chestii în mine – așa erau învățate fetele de vârsta mea și de-aia avem toate colită. În plus, din când în când un strop de limbaj fără perdea poate avea un efect înviorător. Chiar ieri căutam pe Internet informații despre derivații de vitamina D și brusc, *țac!* – nimeresc pe site-ul „Amor anal". Aveam în față o majoretă cu un ham de piele pe...

— *Mamă,* cum poți intra pe astfel de site-uri?

— Wade, dă-mi voie să-ți amintesc că tu ești cel care stă într-o groapă de gunoaie umane undeva în Orlando. Și tot tu te arăți șocat când o femeie de șaizeci și cinci de ani discută despre Internet la un telefon cu taxă? Nici prin cap nu ți-ar trece pe ce site-uri am intrat eu. Și pe *chat rooms.* Nu sunt *întotdeauna* Janet Drummond, să știi.

— Mamă, de ce-mi spui mie asta?

— O, las-o baltă. Iar mama ta vitregă, Nickie, tot o curvă de doi bani rămâne. Sună-l pe Howie – poate vine el să te ia.

— Howie e așa de plictisitor că mă aduce în pragul leșinului. Nu-mi vine să cred că Sarah s-a măritat cu așa un neica nimeni.

— Eu sunt cea care a născut-o și eu sunt cea care trebuie să meargă astăzi cu el în mașină până la Cape Canaveral.

— Ooh, nasol. Alt eveniment NASA?

— Da. Ești bine-venit, dacă vrei să vii.

— Stai un pic, mamă. De ce nu ești și tu la Peabody cu restul lumii? De ce stai la motel? Apropo, am lăsat să sune de vreo treizeci de ori până când recepționerul – care, aș adăuga, avea o voce de traficant de rinichi – a răspuns.

— Wade, nu schimba subiectul. Sună-l pe Howie. A, stai – cred că aud pe cineva la ușă.

Janet își întinse brațul în care ținea receptorul și făcu:

— *Cioc-cioc-cioc-cioc.*

— Foarte amuzant, mamă.

— Trebuie să văd cine-i la ușă, Wade.

— E foarte amuzant. Eu...

Clic.

Camera de motel îi acutiza sentimentul efemerității, dar fusese un chilipir și asta transforma toate minusurile în plusuri. Cu toate astea, lui Janet îi lipseau ritualurile matinale din dormitorul ei de acasă. Își pipăi trupul ușor și metodic, de parcă ar fi fost la bancă și ar fi numărat un teanc de bancnote de douăzeci. Își atinse delicat un grup de pustule de pe interiorul buzelor, care erau încă acolo, cum fuseseră și cu o zi în urmă, deci nu le visase doar. Mâinile ei coborâră pentru a-și continua examenul – sânii n-aveau nici o umflătură, nu astăzi –, dar ce-i spusese oare Sarah? *Am avut cu toții cancer de mii de ori, mamă, dar tot de mii de ori corpul nostru l-a eliminat. E muncă de contabil leneș să pui la socoteală doar cancerele care rămân. Tu și cu mine am putea avea cancer chiar acum, dar s-ar putea ca mâine să dispară.*

Camera de motel mirosea de parcă cineva își petrecuse toată viața fumând în ea. Se uită la poza lui Sarah din *Miami Herald*-ul de lângă telefon, o poză de grup standard, făcută de PR-ul de la NASA: partea de sus a corpului era înfățișată pe un fundal în spirală bleumarin cu crem, într-o lumină flatantă pentru ten, care părea să ascundă un dispreț științific și nobil față de cosmetice. Sarah ținea strâns o cască sub brațul drept. Brațul stâng, lipsit de palmă, se odihnea pe lângă corp: *Spațiul nu cunoaște limite.*

Janet oftă. Se jucă cu degetele de la picioare. După zece minute, telefonul sună din nou. Era Sarah, suna de la Cape.

— Bună, mamă. Am vorbit adineauri cu Howie. Se duce el să-l ia pe Wade.

— Bună dimineața, Sarah. Dar *tu* ce faci azi?

— În dimineața asta am făcut testul de evacuare la gravitație zero, dar ceea ce-mi doream eu de fapt era să stau într-o baie plăcută și liniștită și să testez o nouă marcă de plasturi de curățat porii. Din cauza umidității din costumele astea

am niște puncte negre, ceva de speriat. Despre asta n-au vorbit niciodată în reportajele alea foto din vechile reviste *Life*. Ai mâncat deja?

— Nu.

— Vino să mănânci cu mine la Cape. Putem savura înghețată deshidratată de-a astronauților dintr-o pungă lucioasă de plastic Mylar.

Janet se ridică în capul oaselor și-și lăsă picioarele să atârne peste marginea patului. Își simți pielea – *carnea* – atârnându-i pe oase de parcă ar fi fost o haină îmbibată cu apă. Îi venea să facă pipi. Cu ochii pe ușa de la baie, își măsură cuvintele.

— Nu cred, dragă. Nu mă lasă niciodată să stau cu tine mai mult de cele trei secunde cât durează să ne facă o fotografie-eveniment.

— Beth vine azi? întrebă Sarah.

Beth era soția lui Wade.

— Mai târziu, pe după-masă. Cred că am să iau cina cu ei doi.

— Cât de avansată e sarcina?

— Cred că e în luna a patra. Bebelușul s-ar putea naște chiar de Crăciun.

— Aha. Înțeleg.

— S-a întâmplat ceva, Sarah?

— Nu, doar că...

— Ce?

— Mamă, cum a putut Wade să se însoare cu... *ea*? E așa de fudulă și de bisericoasă. Întotdeauna am crezut că Wade se va însura cu o campioană la patinajul pe role. Beth te calcă pe nervi cu prefăcătoria ei.

— Ea e cea care îl ține în viață.

— Așa o fi. Și Bryan când ajunge?

— El și prietena lui sunt deja aici. M-a sunat el de la Peabody.

— *Prietenă*? *Bryan*? Cum o cheamă?

— Dacă-ți spun, n-o să mă crezi.

— Nu poate fi chiar așa de rău. E o găselniță din aia, ca DawnElle sau Kerrissa sau CindaJo?

— Mai rău.

— Ce-ar putea fi mai rău?

— Shw.

— Poftim?

— Shw. Așa o cheamă: *Shw.*

— Zi-mi pe litere.

— S–H–W.

— Și mai cum?

— N-are nici o vocală, dacă asta așteptai.

— Cum? O cheamă *Shw*? Am pronunțat cum trebuie?

— Mă tem că da.

— Ăsta e numele cel mai... *nepractic* pe care l-am auzit vreodată. E cumva din Sri Lanka sau din Finlanda sau ceva de genul ăsta?

Privirea lui Janet zăbovi pe ușa de la baie și pe toaleta de dincolo de ea.

— Din câte știu eu, e din Alberta. Bryan o adoră și, în plus, e cu burta la gură ca regina balului.

— *Bryan* e gravid? Eu de ce habar n-aveam?

— Nici eu n-am cunoscut-o până săptămâna trecută, dragă. De mine pare să-i placă oarecum, deși cu toți ceilalți se poartă mizerabil. Așa că n-am nimic împotriva ei, zău așa.

— Bryan e un ciudat... N-am să mă pot abține să nu pufnesc în râs, să știi – când o să-mi spună cum o cheamă, vreau să zic.

— *Shw!* făcu Janet.

Sarah chicoti.

— *Shw! Shw! Shw!*

Sarah râse.

— E frumoasă?

— Oarecum. În plus, are în jur de optsprezece ani și e furioasă ca o viespe mică. În anii cincizeci am fi zis că e o muierușcă dată naibii. Acum zicem că e hipertiroidiană. Are ochii bulbucați.

— Unde s-au cunoscut?

— La Seattle. L-a ajutat pe Bryan, sau cel puțin așa cred, să dea foc unui teanc de tricouri pastelate de bumbac într-un Gap, în timpul protestelor împotriva Organizației Mondiale a Comerțului. Au pierdut legătura, apoi, acum câteva luni, s-au reîntâlnit în timp ce distrugeau o cultură experimentală de fasole cățărătoare modificată genetic.

Janet simți cum Sarah schimba registrul; discuția despre familie luase sfârșit. Urma cea despre afaceri:

— În fine, bravo lui. Tu ești aptă pentru chestia NASA de azi?

— Încă mai sunt.

— Howie o să te ia la 9:30, după ce-l recuperează pe scumpul meu frate. Apropo, tata e falit.

— Nu mă surprinde. Am auzit că și-a pierdut slujba.

— Am încercat să-i împrumut niște bani, dar el, desigur, a refuzat. Nu că aș avea prea mult de împrumutat. Howie a pierdut grosul economiilor noastre pe un site din ăla care vinde produse pentru animalele de casă. Îmi vine să-l strâng de gât.

— Of, Doamne! *E atât de ușor s-o dai iar pe registrul matern.*

— Mie-mi zici... Auzi, când l-ai văzut ultima oară pe tata?

— Acum șase luni. Întâmplător, la Super-Valu.

— Ceva tensiuni?

— Mă descurc eu.

— Bun. Ne vedem acolo.

— Da, dragă.

Clic.

Janet auzi cum se sclifoseau afară, pe coridor, copiii care porneau spre Walt Disney World împreună cu familiile lor. Se îndreptă spre baie pășind pe podeaua care, datorită eonilor arsurilor de țigară și a unor pete a căror proeminență ar fi fost mai nimerit să treacă sub tăcere, arăta ca solul lunar. Îi veniră în minte criminalii în serie care dizolvaseră cu acizi dinții și maxilarele victimelor lor.

Își surprinse fără să vrea imaginea, în oglinda înaltă de lângă chiuvetă și înghețată. *Da, Janet, așa este: ai început să intri la apă mușchi cu mușchi, moleculă de proteină cu moleculă de proteină, te transformi într-un... într-un elf, da, tu, Janet Drummond, care ai fost cândva aleasă „Fata pentru care am jefuit o bancă".*

Reflexia ei în cămașa de noapte albastră o făcuse să încremenească, de parc-ar fi fost din nou tânără, iar imaginea i-ar fi fost trimisă din viitor ca avertisment – *e suficient să arunc o privire în trecut ca s-o am în fața ochilor pe gospodina calmă și impecabilă care visam odată să fiu. Sunt Elizabeth Montgomery jucând în* Ce vrăji a mai făcut nevasta mea. *Sunt Dina Merrill luând prânzul cu Christina Ford la Muzeul de artă modernă.*

O, las-o moartă. Făcu pipi, duș, se uscă și apoi îndulci, atât cât se putea, urmele trecerii timpului de pe chipul ei.

Gata. Până la urmă, nu stau așa de rău. S-ar mai găsi bărbați care să jefuiască bănci pentru mine, iar bărbații mai flirtează încă – nu prea des, și poate că sunt bărbați mai în vârstă –, dar expresia din ochii lor nu se schimbă niciodată.

Se îmbrăcă și, după cinci minute, era la un cvartal depărtare, într-un Denny's, citind un ziar. Harta meteo pentru America de Nord de pe ultima pagină era colorată într-un stacojiu intens, nesănătos, cu o singură dungă subțire de verde răcoros care traversa coasta, din Seattle până în Alaska. Dincolo de fereastra restaurantului, soarele din parcare făcea ca toată zona să pară un experiment științific. Își dădu seama că nu-i mai păsa de vreme. *Următorul pas.*

Întoarsă în camera de motel, se întinse pe patul bântuit de fantomele a o mie de acte sexuale. *Bine – locul ăsta e sinistru, dar cel puțin nu arunc banii pe fereastră.* Buzele îi erau atât de inflamate, încât vorbitul era o suferință și o durea și când expira. Sună alarma, semn că trebuia să-și ia medicamentele; se ridică din pat. Căută în poșetă și scoase un flacon cu pilule. Deschise televizorul și apăru Sarah, intervievată de

CNN. Ca de obicei, fiica ei arăta strălucitor de frumoasă la televizor, ca o călugăriță care nu folosise-n viața ei cosmetice.

— Credeți că dumneavoastră și copiii ca dumneavoastră, cu malformații congenitale cauzate de talidomidă, aveți mesaje diferite de transmis lumii?

— Bineînțeles. Noi am fost cobaii. Pe noi s-a demonstrat că substanțele chimice din lumea exterioară – talidomida, în cazul nostru – pot afecta grav embrionul uman. În zilele noastre, majoritatea mamelor nu fumează și nici nu beau în timpul sarcinii. Știu că lumea exterioară poate intra peste copiii lor și le poate face rău. Dar generația mamei mele nu știa asta. Femeile fumau, beau și luau medicamente cu pumnul fără să se gândească la consecințe. Acum știm mai multe și, în consecință, suntem mai inteligenți ca specie – conștientizăm că există agenți teratogeni.

— Teratogeni?

— Da. Agenți „care creează monștri". E un cuvânt oribil, dar, până la urmă, lumea poate fi un loc oribil. Sunt substanțe chimice care pătrund prin placentă și afectează dezvoltarea copilului în uter.

Prezentatorul se întoarse spre camera de filmat:

— E timpul să luăm o scurtă pauză. Am stat de vorbă cu Sarah Drummond-Fournier, o femeie cu o singură mână și o luptătoare de toată isprava, care se va afla în naveta spațială ce va fi lansată vineri. Vom reveni imediat.

Cum Dumnezeu am dat naștere unui asemenea copil? Nu înțeleg nimic din viața ei. Absolut nimic. Și totuși îmi seamănă leit și umblă hai-hui prin spațiu. Janet își aminti cât de mult își dorise s-o ajute pe mica Sarah la lecții și cum aceasta o invita politicos – dar resemnat – s-o facă – de câte ori Janet își vâra capul pe ușa ei. Invariabil, Janet își arunca privirea pe hârtiile care ar fi putut fi la fel de bine scrise și în chineză. Janet se arăta preocupată de profesorii lui Sarah, punea câteva întrebări, apoi pretexta că are treabă la bucătărie, bătând grăbită în retragere.

Închise televizorul.

Existase o vreme când chiar îi păsa de toate și, dacă nu reușea să-și adune suficient interes, îl putea simula cu ușurință: ploaia prea multă din cauza căreia nu mai creșteau petuniile; zgârieturile copiilor ei; africanii slabi ca niște bețe; suferința mamiferelor acvatice. Se considera una dintre ultimele supraviețuitoare ale unei generații pierdute, ultima generație educată astfel încât să se îngrijească de aparențe sau să facă ceea ce trebuie – să se îngrijească de ideea de grijă. Se născuse în 1934 la Toronto, un oraș ce semăna mult cu Chicago, Rochester sau Detroit – plat, metodic, moderat și cu respect față de reguli. Tatăl ei, William Truro, administra departamentul de mobilă și aparatură de uz casnic al magazinului Eaton din centru. Soția lui William, Kaye, era, mă rog... soția lui William.

Cei doi i-au au crescut-o pe Janet și pe fratele ei mai mare, Gerald, cu 29,50 de dolari pe săptămână până în 1938, când o reducere de salariu i-a scăzut venitul lui William la 27 de dolari pe săptămână, iar gemul a dispărut de la micul dejun al familiei Truro – lipsa lui devenind prima amintire a lui Janet. După episodul cu gemul, tot restul vieții lui Janet părea să se fi redus la o restrângere permanentă – lucruri care fuseseră la un moment dat esențiale dispărând fără discuție sau, chiar și mai rău, cu prea multe discuții.

Anotimpurile se schimbau. Puloverele se zdrențuiau, erau peticite, apoi se zdrențuiau din nou și erau aruncate la gunoi, fără prea multă tragere de inimă. Câteva flori creșteau pe fâșia îngustă de pământ din fața casei de cărămidă, cu pereți comuni, specii recuperate de Kaye pentru valoarea lor ca flori uscate, ceea ce mai ciupea un pic de utilitate pentru ele. Viața părea să se reducă exclusiv la *ciupeală*. În toamna anului 1930, Gerald a murit de poliomielită. În 1939 a izbucnit războiul, iar Canada s-a implicat de la bun început, așa că ciupeala a luat proporții: grăsimea de la șuncă, cutiile de tinichea, cauciucul – toate obiectele materiale – erau bune de ciupit. Cele mai plăcute amintiri din copilărie ale lui Janet erau de când sorta gunoiul cartierului pe alee, în căutarea

unor vechituri mai acătării, a fragmentelor de metal și a bilețelelor de dragoste de la prinți muribunzi. În timpul războiului, casele din cartier s-au ponosit – vopseaua devenise un lux. Când avea șase ani, Janet intrase în bucătărie și-și găsise tatăl sărutând-o pasional pe mama ei. Ei o văzuseră pe Janet stând acolo, un copil mărunt, bucălat, intoxicat cu supă Campbell, și se despărțiseră, se înroșiseră, iar incidentul nu mai fusese pomenit niciodată. Imaginea aceea fulgurantă fusese pentru ea singura mostră de pasiune până când ajunsese femeie.

Trecu o oră, iar Janet privi ceasul de pe noptieră: aproape 9:30, iar Howie trebuie să-l fi recuperat deja pe Wade. Janet coborî pe terasa acoperită a hotelului, ca să-și aștepte ginerele. Se anunța o zi de plictiseală.

Și apoi, *poc!*, se înfurie brusc. O enerva că nu reușea să-și amintească și să-și retrăiască viața ca pe un eveniment continuu, ca pe un film. Nu erau decât fragmente împrăștiate ici și colo – sărutul, gemul, florile uscate – care, adunate, făceau din Janet ceea ce era – și totuși adunătura asta nu părea să se bazeze pe nici o logică divină. Sau pe vreun flux. Toate bucățile astea erau doar... bucăți. Dar trebuia să existe o logică. Cum ar fi putut copila mărunțică și bucălată din 1940 să-și închipuie că într-o bună zi va ajunge în Florida și-și va vedea propria fiică zburând în spațiul cosmic? Micuța Sarah, care avea să facă înconjurul Pământului de sute de ori. *În 1939 nu ne gândeam la spațiul cosmic. Spațiul nici nu exista încă.*

Scoase un pix Sharpie cu tuș negru din poșetă și scrise pe o bucățică de hârtie împăturită cuvântul „laringită". Ca să-i aducă aminte de ziua aceea când nu va fi nevoită să vorbească nimănui dacă nu va avea chef.

Mă întreb dacă Howie o să întârzie. Nu – Howie nu e genul care întârzie.

02

Wade stătea pe terasa de beton, arsă de soare, a închisorii, scormonind prin sacul cu bunuri personale pe care i-l înapoiaseră cei care-l ținuseră captiv peste noapte: ochelari de soare cu o măsură prea mici, ca să nu-i cadă niciodată de la ochi, un portofel cu patru acte de identitate (două adevărate, Nevada și Columbia Britanică, și două false, Missouri și Quebec) și o bancnotă de 100 de dolari americani fotocopiată grosolan, o brichetă Bic Pitsburgh Steelers (*Asta de unde a mai apărut?*) și cheile de la un Pontiac Sunfire închiriat, rămas în parcarea barului de seara trecută. Avea hainele aproape pline de sânge. La început, sângele fusese siropos și hainele deveniseră lipicioase, ca de cauciuc. Apoi, pe când Wade dormea în celula lui, pantalonii de jeans și cămașa de bumbac se transformaseră în ceva ce aducea cu zgârciul de vită la conservă.

Asta nu e o stare în care să-l poți apăra cu grație pe Dumnezeu.

Unde-i Howie?

Wade scoase din buzunar o piatră netedă pe care o găsise în urmă cu zece ani pe când făcea autostopul pe o autostradă din Kansas – talismanul lui; la trei minute după ce o găsise fusese luat în mașină de nevasta debusolată a unui jucător de baseball din divizia națională, care ajunsese să-l întrețină pe Wade în ultimii săi ani dinaintea pragului de patruzeci.

Tiit-tit!

— Salutare, cumnate!

Howie îl striga de peste drum, din parcarea în care-și lăsase microbuzul Volkswagen portocaliu, lângă un gard de sârmă și o tufă de oleandru cu flori roz.

Doamne. Howie o să aibă chef de flecăreală. Urăsc flecăreala. Wade se îndreptă spre el.

— Mda, salut, Howie. Scoate-mă din fundătura asta.

— S-a făcut, frati-miu. Hei, văd un pic de murdărie pe cămașa ta.

— Sânge, Howie. E inofensiv. Și nu e al meu – e al tăntălăului care m-a călcat pe bombeu aseară.

În mașina încinsă ca un cuptor, Howie întoarse cheia în contact. Aerul condiționat porni în forță, proiectând un pumn cețos și înghețat în interiorul mașinii. Wade trase imediat de buton în jos.

— Doamne, Howie, nu vreau să mă aleg cu boala legionarilor din cauza *camionetei* tale împuțite.

— Încercam doar să te ajut, *mon frère, mon frère.* Și drăguța asta nu ascunde nimic în ventilatoare.

— În plus, Howie, n-am de gând să intru într-un hotel din ăla fandosit arătând ca un tampon. Trebuie să mă spăl mai întâi. Du-mă la Brunswicki acasă.

Howie locuia la familia comandantului misiunii lui Sarah, Gordon Brunswick.

— O să mă spăl acolo, iar tu o să-mi împrumuți niște haine de-ale tale.

Lui Howie nu-i veni să-și creadă ochilor.

— La Brunswicki? Sarah n-a zis să te duc la ei.

— E vreo problemă?

— Problemă? Nu. Deloc. Howie afișă un aer chinuit.

— Howie, du-mă odată acolo. O să fac un duș, o să împrumut niște haine și dup-aia poți să mă lași la mașina mea. La 9:30 trebuie s-o iei pe mama.

— Nu e cazul să te morcovești, Wade.

— Ai petrecut vreo noapte în închisoare, Howie?

Howie păru aproape flatat că i se pusese întrebarea asta.

— Păi nu pot să spun că...

— *Să mergem odată,* Howie.

După cincisprezece minute de mers, ajunseră în suburbii, la casa familiei Brunswick – un clan de astronauți care semăna cu familia Drummond precum turcul cu pistolul. Pe peluza din față copii îmbrăcați în tricouri NASA se uitau la lună – vizibilă în timpul zilei printr-un telescop. Ușa din față avea un geam în formă de semilună. Dincolo de ușă stătea Alanna Brunswick, soția comandantului de misiune Gordon Brunswick, îmbrăcată într-un tricou *Star Trek* și ținând în mână un platou cu fursecuri, zâmbitoare ca o vânzătoare de la raionul de parfumuri. Din sonerie încă mai ieșeau ultimele acorduri ale melodiei din *Întâlniri de gradul trei* când începu să vorbească, pe un ton în care se ghicea o uimire bine ascunsă:

— Howie, el trebuie să fie... cumnatul tău, Wade.

— În persoană.

Wade avu senzația că făcuse un subiectul unor lungi discuții.

— Bună. Vreau doar să mă spăl înainte să plec spre Peabody. Baia e la etaj?

Chipul Allanei trăda profunde îndoieli, dar Wade știa că avea o fereastră de cincisprezece secunde, timp în care ea va fi paralizată din cauza aspectului său, ușor exagerat de barba șmecheră de pușcăriaș-de-o-noapte. Dădu drumul unui zâmbet (*se adaugă încă cinci secunde*), apoi urcă scările în salturi.

— Ăă... simte-te ca acasă, strigă ea în urma lui.

— Da, mersi. Howie, caută-mi niște țoale, da?

— S-a făcut.

Wade văzu fotografii cu avioane și jeturi. Diplome de la cursuri. Fotografii alb-negru cu piloți faimoși din anii 1960. Machete de rachete Saturn 5 – chiar și tavanul era presărat cu stele fosforescente, care la lumina zilei aveau o nuanță gălbuie, de margarină. Wade înțelegea de ce voia Howie să

stea aici și nu la hotel. Oamenii ăștia *trăiau* pentru program; în comparație cu ei, familia Drummond trata zborul iminent al lui Sarah ca pe o reprezentație la un târg științific de provincie.

Găsi baia și se dezbrăcă. Îmbrăcămintea lui era un dezastru; chiar și pantofii erau scorțoși din cauza sângelui. Împături hainele cum putu mai bine și le îndesă în coșul de gunoi. Când ajunse sub duș, mizeria zilei de ieri se curăță și simți cum începea să renască. Howie își vârî brațul prin ușă și-i lăsă niște haine pe dulap și, prin apă și abur, Wade îl auzi spunând:

— Încearcă-le pe astea. Nu te grăbi.

Wade se șterse cu prosopul și cercetă hainele, caraghios de mici. Doar șosetele i se potriveau. *Ce mama...?* Apoi, Wade își aminti că Sarah îi explicase cum erau astronauții întotdeauna aleși pentru masa corporală mică, fiind întotdeauna mărunței; nu s-a pomenit niciodată un astronaut vânjos. *Păi sigur că Howie nu mi-a împrumutat haine de-ale lui. Nesimțitul.*

Cu prosopul înfășurat în jurul taliei, ieși pe hol, pe covorul gros și denivelat. Încercă mai multe uși. *Trebuie să găsesc niște haine demne de un adult. Ce-i acolo, camera copiilor? Nu. Dar acolo? Camera de lucru. Stai așa. Acolo... indiscutabil, dormitorul unui adult.* Intră în camera inundată de lumina soarelui de dimineață, care pătrundea fremătător printre crengile stejarilor din preajmă. Dădu colțul spre locul unde presupunea că se află dulapul doar ca să-i găsească pe Howie și Alanna strâns lipiți unul de altul. În primul moment, ei nu-l văzură.

— Căcat. *Scuze.* Wade se retrase spre baie.

— Wade...

— Hainele sunt prea mici, Howie. Am nevoie de chestii care să se întindă – poate un trening. Și un tricou mare. Și o pereche de șlapi ca să mă încalț.

— Pot să-ți explic.

— Howie, fă-mi rost de niște haine și las-o baltă.

Wade trânti ușa băii. Afară se lăsă o tăcere înfricoșată, apoi urmă zgomotul unor picioare târșâite. Wade nu știa prea bine ce să creadă. Respira ca sub apă, iar mintea i se înceţoșase.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Hainele tale, frati-miu.

Wade le înșfăcă și trânti ușa.

— Putem discuta când te duc să-ți iei mașina, spuse Howie, prin ușa închisă.

Wade se îmbrăcă. Arăta ca un profesor de sport în ziua lui liberă. Deschise ușa și se repezi la mașină. N-avea nici o tragere de inimă s-o mai vadă pe Alanna. Howie se târâia în urma lui.

— Wade...

Wade privi pe fereastră.

— Dacă m-ai lăsa să-ți explic, Wade... Alanna și cu mine ne înțelegem unul pe celălalt – presiunea de a fi căsătoriți cu...

Wade se întoarse spre el ca să-l privească în ochi:

— Întotdeauna există o explicație, Howie, iar pe majoritatea eu le-am inventat – ceea ce mă face să înțeleg mai mult decât bine că nu există niciodată explicații. Așa că ține-ți dracului gura aia și vezi-ți de drum.

Ajunseră într-un timp surprinzător de scurt la bar.

— Mașina mea e acolo.

— Drăguță mașină.

— Ține-ți dracului gura, Howie!

— N-am vrut să spun decât că...

Wade își eliberă norul de viespi din cap:

— Dacă ți-a trecut vreo clipă prin cap că am să suflu măcar o vorbă despre chestia asta față de surioara mea, ești dus cu pluta, în mă-ta. Idem pentru comandantul Brunswick. Nimic de pe planeta asta n-o să le beleaască misiunea, nici cât negru sub unghie. Asta rămâne între noi doi, Howie, și n-am idee unde o să ducă. Între timp, trebuie să mergem amândoi la porcăria aia de banchet de diseară. Dacă mă vei

călca pe nervi în vreun fel sau altul, o să-ți fac viața un iad nenorocit câte zile oi avea.

— Nu e cazul să fii răutăcios.

Wade ieși din camionetă și dădu frâu liber dezgustului.

— Tu chiar nu înțelegi, nu-i așa, martir spațial căcăcios ce ești? Și trânti ușa în urma lui.

03

În 1970, Sarah participase la o tabără de vară cu profil științific, la 160 de kilometri est de Vancouver, într-o regiune ușor muntoasă numită Cultus Lake, unde era un lac care arăta foarte tare a lac și care, în toiul sezonului țânțarilor, al urzicilor pișcătoare și al bețivanilor, devenea centrul unor activități recreative zgomotoase. Sarah așteptase cu nerăbdare tabăra, iar Janet, care i-o găsise, era cât se poate de mulțumită, chiar dacă Ted îi suflase evenimentul. El organizase pregătirea proviziilor, împachetatul, cumpărase o mulțime de cărți despre frumusețile naturale ale Columbiei Britanice și preferase s-o ducă el pe Sarah în tabără, cu mașina, în loc s-o lase să ia microbuzul trimis după colegii ei de tabără.

Ceea ce familia Drummond, cu tot cu Sarah, nu prevăzuse, a fost dorul de casă profund și violent care a apucat-o pe Sarah în tabără, făcând-o să paralizeze de frică, să vomite în stuful și irișii de lângă dormitoare, să încremenească și să nu mai fie în stare să mănânce sau să doarmă. Poate că familia n-ar fi aflat de dorul ei de casă dacă Sarah nu s-ar fi strecurat în spațiul privat al proprietarului și n-ar fi dat un telefon interurban înlăcrimat și rugător pe la ora cinei, un telefon la care a răspuns Ted și la care Wade a tras cu urechea din camera de lucru, unde se afla.

— Te rog, tati, mi-e atât de dor de casă că am să mor. Nu pot să mănânc, să dorm și nici să mă concentrez la nimic. Vreau așa de mult să vin acasă!

— Hei, scumpete, tabăra îți face bine. Ai să întâlnești alți copii deștepți, ai să respiri aer curat și ai să-ți folosești creierul ăla mare.

— Tati, nu vreau nimic din toate astea. Vreau doar să fiu acolo, la bucătărie, cu voi toți. Mă simt așa de departe. Mi-e atât de... *rău.*

Wade își auzea mama care stătea lângă tatăl său, întrebând cu voce tare ce se întâmplase.

— Ted? Ce s-a întâmplat? Spune-mi.

— Nu s-a întâmplat nimic, Jan. Doar că Sarah se adaptează la viața de tabără.

— *Nu* mă adaptez la viața de tabără, tati. Vreau să mor. Nu vreau să stau aici. Vreau să vin *acasă.*

Din nou lacrimi.

— Ted, spuse Janet. Dă-mi mie să vorbesc cu ea.

— Liniștește-te, Jan. E bine. De ce să nu suporte tabăra? Eu eram mort după tabere când eram mic.

— *Nu* sunt bine, tati.

— O să-ți placă la nebunie în tabără, iubito, n-aș spune așa ceva dacă n-aș crede. Tabăra a fost cea mai frumoasă experiență din viața mea.

Se auzise un clic la celălalt capăt al firului; o voce de femeie intră pe fir.

— Alo? Alo? Pe cine ai sunat, domnișoară? La telefon era directoarea taberei, o anume doamnă Wallace.

— Îmi pare rău că Sarah v-a deranjat de la cină, doamnă Wallace, spusese Ted. În mod normal nu se poartă așa.

Sarah hohotea în fundal.

— Copiilor din tabără li se mai face dor de casă, domnule Drummond. E normal. Sarah a dumneavoastră își va reveni.

În fundal plânsetele lui Sarah se intensificară. Ted întrerupse convorbirea, cerându-și încă o dată scuze pentru purtarea neobișnuită a fiicei lui. Wade se strecură cu un aer nevinovat în bucătărie, unde Janet tocmai spunea:

— Trebuie să te duci s-o iei, Ted. Abia se mai ține în picioare, ce să mai vorbim despre învățătură. E o cruzime.

— Ba nu. Exagerezi. Tuturor copiilor le place în tabără. Trebuie doar să se obișnuiască. O să-i placă acolo *la nebunie.* Doamna Wallace mi-a spus că mâine vor studia motoarele

cu propulsie și vor primi la cină mâncare de la Kentucky Fried Chicken.

— Nu-mi place chestia asta, Ted.

— N-o mai cocoloși atât. E o luptătoare.

A doua zi de dimineață, Wade se trezi devreme și se furișă afară din casă. O asemenea absență nu era deloc neobișnuită și nu atrase în nici un fel atenția. Luă autobuzul până la bancă, își scoase toate economiile, în jur de 340 de dolari și pentru prima oară în viața lui opri un taxi, din stația de lângă fast-foodul cu specific mexican. Șoferul era un tip cu un ten uleios, la vreo patruzeci și ceva de ani care, după cum înțelesese până și Wade, la vârsta lui, o luase binișor la vale pe drumul vieții. Când Wade îi spusese că voia să meargă până la Cultus Lake și înapoi, șoferul îi ceruse să pună banii jos; singura temere a lui Wade fusese că șoferul avea să fie prea vorbăreț, dar n-a fost cazul. După ce mormăise „Nu mi-ar strica o ieșire din oraș", se cufundase în tăcere tot restul drumului.

La unsprezece dimineața erau deja la intrarea în tabără.

— Parchează acolo, spuse Wade, etalându-și deja geniul său de orchestrator de manevre. Nu vreau ca poliția călare să caute un taxi.

— Bine, moșule.

Wade se îndreptă spre corpul principal și ceru să stea de vorbă cu responsabilul de grup. Singura figură cât de cât autoritară disponibilă era o adolescentă care trăgea chiulul de la îndatoririle de consilieră ca să fumeze o țigară. Wade îi zâmbise. După un minut aflase ceea ce voia să știe:

— Grupul motoarelor cu propulsie? Ăștia sunt cei din baraca Madame Curie. Sunt jos, lângă ponton.

Wade se îndreptă imediat spre ponton, unde o turmă întreagă de fete era adunată în jurul aparatului cu propulsie, mai puțin Sarah iar aceasta îi stătea deoparte, cu genunchii la piept, suferind de crampe la stomac de parcă n-ar mai fi mâncat sau dormit de patruzeci și opt de ore.

Wade aruncă o pietricică, iar aceasta îi ateriză la picioare. Sarah își ridică privirea și dădu cu ochii de fratele ei, iar Wade fusese impresionat de cât de bine își păstrase ea sângele rece. Sarah așteptă ca racheta să fie pregătită pentru detonare, apoi se apropie de Wade.

— Ești gata de plecare? o întrebă el.

— Chiar în clipa asta.

— Vino cu mine. Nu trebuie să facem zgomot.

Wade o conduse pe Sarah printr-o pădure regenerată, bătrână de aproape un secol și perfid de accidentată, plină de cioturi și bușteni care abia începeau să putrezească deși trecuse atâta vreme. După câteva minute ieșiră din pădure chiar lângă taxi.

— Hopa sus, surioară, și capul la cutie. Calc-o, Carl.

— Tu ești șeful.

În câteva minute erau pe autostrada Trans-Canada, iar Sarah se ținea strâns de brațul lui Wade.

— E-n regulă, soră-mea, mergem acasă. Casă, dulce casă. O bătu ușor pe cap. Ți-e foame?

Sarah chițăi un „da".

— Carl, hai să ne oprim la benzinăria aia din față.

— Dorința ta e lege pentru mine, șefule.

Băură amândoi Cola și mâncară batoane de ciocolată. După ani întregi, Sarah avea să spună că fuseseră cele mai gustoase lucruri pe care le mâncase vreodată. În doar două ore erau acasă. Carl nu acceptase mai mult de o sută de dolari pentru drum, spunând:

— Probabil că e ultima faptă bună pe care am s-o fac vreodată.

Wade se opri la capătul aleii. Nu se gândise prea mult la întoarcerea acasă.

— Ce-o să-i spunem lui tati?

— Mă ocup eu de el, spuse Sarah.

Și s-a ocupat. Era sâmbătă, iar Ted era în bucătărie și mânca un sandvici cu ou și salată. Sarah intră în bucătărie și spuse:

— Am evadat din pușcăria aia și nu mă mai duc înapoi, așa că te rog să nu încerci să mă obligi. Am luat o hotărâre și nu mi-e câtuși de puțin rușine cu ea. Sunt gata să accept orice pedeapsă cu care ai de gând să mă căptușești.

Wade, care trăgea cu urechea, îngheță la auzul vorbelor rebele pe care le-ar fi spus și el. Atât el, cât și Janet, care stătea în picioare, lângă bucătărie, așteptară preț de o inspirație lungă, reținută multă vreme în piept, explozia nucleară a lui Ted, dar în loc de asta, Ted urlă:

— Așa, fetița mea! Ce idee genială să evadezi din gaura aia infectă. Jan! Fă-i micuței noastre evadate un sandvici cu ou și salată!

04

Cu trei ani înainte de a-și reîntâlni familia în Florida, Wade locuia în Kansas City și avea o relație de tip acum da, acum nu (dar mai mult da decât nu) cu soția unui jucător de baseball din divizia națională. Vestea că avea o aventură cu soția baseballistului transpirase și ajunsese în paginile tabloidului local. Jucătorul de baseball și trei dintre amicii lui intraseră în barul preferat al lui Wade înarmați cu bâte Louisville Slugger tocmai când Wade era, din fericire, la budă, de unde ieșise târâș pe ușa din spate, ajungând de-acolo în parcare, apoi la câteva mii de kilometri vest de locul cu pricina. În Las Vegas, printr-un prieten, obținuse imediat o slujbă ca jucător de hochei într-un cazinou de mâna a treia. Era plătit mai degrabă ca să se bată cu ceilalți jucători decât ca să joace hochei și, când la semnarea contractului antrenorul îi înmânase bonusul de o mie de dolari, îi spusese:

— Un patinoar bun e un patinoar roșu. Nimic nu-i face pe băieți să dubleze pariurile mai repede decât sângele. Nici măcar țâțele. Dacă ai o grupă de sânge ciudată, ca Rh negativ, te-aș sfătui să-ți faci niște mici provizii înainte. Tipii care vând sânge în orașul ăsta – mai bine să nu știi ce-i cu ei. Și jos labele de pe chelnerițe. N-am chef ca voi, labagiii din Hamburger League, să semănați în jur inimi frânte și sculament. Să fii aici luni seara. La șapte. Fără cască.

În seara aceea, Wade câștigase 30 000 de puncte de fidelitate „frequent flyer" la o partidă de pocher. A doua zi, simțindu-se puternic, nostalgic și în bani, zburase acasă, la Vancouver. O furtună împinsese avionul spre vest, iar Wade

privise cum orașele de pe Interstate 5 defilau dedesubtul lui. În timp ce bea o bere și privea pământul, încercase să-și aducă aminte când se văzuse ultima oară cu cineva din familie – fusese o întâlnire scurtă cu Sarah, la un Holiday Inn de lângă University of Kansas, din Lawrence. Cu toți ceilalți nu mai avusese de-a face decât prin telefoane ocazionale, date adesea din sălile de așteptare ale aeroporturilor sau de pe telefoane mobile, pe autostradă, iar acestea îi lăsaseră, prin natura convorbirii, o portiță de scăpare la îndemână. Wade citise întâmplător în ziar despre programata vizită a lui Sarah în Kansas, în timp ce căuta rezultatele sportive ale weekendului. Ea urma să fie vorbitorul principal la un simpozion despre manipularea genetică, iar Wade aranjase să o vadă în holul hotelului, înainte de discursul ei.

— Wade.

— Surioară.

Se sărutaseră, apoi discutaseră despre familie. Wade nu era la curent cu nici una dintre noutățile din familie pe care le aducea Sarah și nu-i rămăsese decât să bea din ce în ce mai repede, pe măsură ce afla amănunte despre divorțul părinților lor, a treia tentativă de sinucidere a lui Bryan și seria de diplome a lui Sarah, toate doctorate.

— Dar tu și Howie cum mai sunteți?

— Howie? E bine.

Urmase un moment de tăcere, pe care Wade îl interpretase ca pe un semn că era cazul să înceteze cu scormoneala. În schimb, o întrebase ce mai făcuse în ultima vreme din punct de vedere profesional.

— Păi săptămâna trecută mi-am trecut la socoteală cea de-a două suta oră de zbor la gravitație redusă, la bordul unui avion cu traiectorie parabolică. Și am făcut și scufundări la mare adâncime, într-un costum special, ca pregătire pentru ieșirea în spațiu.

— Serios?

— Face parte din fișa postului. Sarah sorbea cu înghițituri mici dintr-un suc de ghimbir.

— Acum câteva luni mama mi-a zis că ai devenit căpitan pe un avion militar.

— Așa a zis?

— E adevărat?

— Da, dar pare așa de pompos când îi zici așa... Eu mă simt ca un lacheu care parchează mașinile NASA.

Wade era copleșit de realizările ei și își tot freca fruntea.

— Să știi, frate-miu, spusese Sarah, că nu e așa o mare brânză, cum pare, să faci toate chestiile astea.

— Nu-i așa că nu e?

— Știi, Wade, într-un mod ciudat mi se pare că e mai ușor să faci niște chestii decât să *nu* le faci.

— Corect.

Ajunseră într-un punct mort în care le era mai ușor să-și zornăie cuburile de gheață cu paiele decât să vorbească. Apoi, Sarah îl întrebă ce mai face pe un ton în care Wade îi simți efortul de a nu părea condescendentă, și atunci minți și spuse că lucrează ca programator de computere. I se părea că sună inteligent. Sarah îi puse o întrebare simplă despre limbajul LINUX, iar el înțelese că se dăduse de gol, dar ea nu insistă.

— Bine, uite care e adevărul. Mi-am făcut rost de un fel de... sponsor.

— Ei, măcar asta ți se potrivește mai bine, Wade. De ce ești atât de dur cu tine? Ceilalți nu sunt. Și nici *n-au fost* vreodată, că tot veni vorba. Niciodată n-am înțeles chestia asta la tine. Ești cel mai mare dușman al tău.

— Viața mea e o glumă, Sarah. Dezamăgesc oamenii. Și nici măcar nu-mi pasă când oamenilor nu le mai pasă de mine. Și plec, plec fără să las vreo urmă.

— Viața ta *nu* e o glumă, Wade.

— Atunci ce e?

Tocmai când Sarah era pe punctul de a răspunde, un profesor universitar cu tichie și robă veni s-o recupereze ca să-și țină discursul. Dispăru într-o clipă, iar în absența ei Wade simți nevoia să-și reducă imediat creierul la tăcere.

Comandă trei votci duble cu gheață și începu un chiolhan de băut până la nesimțire, care dură o săptămână. *Atunci* își văzuse pentru ultima oară un membru al familiei.

Însoțitoarea de zbor îi luă cutia goală de bere, pentru că se pregăteau de aterizare. După o oră, pe la două după-amiaza, în timp ce ploaia răpăia în parcare, era deja în bodega în care-și făcea de obicei veacul, Avalon.

La bar, Wade remarcă o blondă drăgălașă, cu un aer în care se ghicea un iz de scandal — o parodie de starletă din anii '50 aruncând, prin oglinda pudrierei, priviri furișe lui John Wayne. Nu se putu abține să nu râdă și mimă un gest care voia să spună: *Cine, eu?* Ea își flutură un deget dojenitor în oglindă. Wade se mută pe scaunul de lângă ea, la care ea făcu:

— Vai de mine, ce mai *lupi* sunt în orașul ăsta!

— Mamă, vedetele astea de cinema!

— Ai ceva împotriva noastră, a fetelor care trudim pe scenă și pe ecran?

— Scuză-mă că te-am deranjat de la cocteilul de frumusețe.

Ea își închise pudriera și se întoarse spre el, spunând:

— Trebuie să-ți spun că am avut două replici într-un film chiar azi-dimineață.

— O, scuze încă o dată. Ce film să fie ăsta?

Ea își puse mâinile pe genunchii lui, îl privi în față și răspunse:

— Un căcat sinistru pentru o rețea americană de cablu de doi bani. Te superi dacă-ți beau scotch-ul?

— Servește-te.

Ea îl dădu pe gât.

— Locuiești aici?

— Am locuit, odată. Acum nu.

— Și atunci, acuma unde stai?

— Las Vegas.

— Mmm. Fascinant. Ia spune-mi...

— Wade.

— Ia spune-mi, *Wade*, de ce anume ești dependent?

— Ce vrei să spui?

— Știi ce vreau să spun.

— Oare?

— Stai în Las Vegas, ai ochii injectați și te-am văzut cum te joci cu monedele pe tejghea ca tot alcoolicu' care se respectă. Nu te bărbierești regulat, pentru că, dacă te-ai bărbieri, ai avea pielea mai tăbăcită și n-ai avea cele – una, două, trei, patru, le numărase ea – tăieturi pe gât. În plus, ești într-un bar în miezul zilei și te bâțâi, dar băuturile nu-ți potolesc bâțâiala. Așa că m-aș hazarda să presupun că le cam tragi la măsea.

— Păsărică-*păsărică,* nu fi așa *negativistă.* Hai să ne concentrăm pe chestiile bune, cum ar fi cele șase milioane de întruniri ale Alcoolicilor Anonimi la care am fost la vremea mea.

— Adică să privim și partea bună a lucrurilor.

— Da. Partea bună.

— Stai la hotelul ăsta?

— Da.

Urcară în camera lui Wade fără să mai scoată vreun cuvânt. După vreo două ore, blonda plecă, iar numărul ei de mobil rămase mâzgălit cu pixul pe degetul mare de la mâna dreaptă a lui Wade. Era decoratoare. Revigorat de sex, Wade se simți suficient de puternic ca să-și sune familia. Formă numărul mamei sale și îi răspunse robotul. *Bună, sunt Janet. Nu sunt acasă, așa că vă rog să lăsați un mesaj și am să vă sun eu.* Ăsta era tonul ei politicos, cel pe care-l folosea când vorbea cu vânzătorii sau cu omul de la asigurări, niciodată cu familia.

Bip.

— Mamă, sunt Wade. Da, fiul tău, primul tău născut. Ia ghici – sunt în oraș. Da, ai auzit bine, se întoarce străinul. Am să te sun diseară, mai târziu, sau aș putea să trec pe la tine să te salut. Și... ăă... mamă – nu e o idee prea grozavă să-ți spui numele așa, pe robot. E plină lumea de țicniți. Pe curând. Te iubesc.

Închise telefonul: *sunt un fiu rău, un fiu foarte, foarte rău.* Căută numărul tatălui său, *Drummond, Edward B.,* care în aparență locuia la câțiva kilometri de Janet, în Eagleridge, fără îndoială într-una dintre casele alea așezate pe stânci, care te lasă cu gura căscată.

— Tată?

— Wade? Salut!

— Bună, tată.

— Unde ești, Wade? Stai așa, doar n-ai probleme, nu?

— Nu. Nici o problemă. Tocmai am sosit în oraș și m-am gândit să-ți fac o vizită. Nu sunt *tot timpul* pe fugă.

— Vino încoace. Unde stai?

— În Vancouver. Cu niște amici.

E mai bine să ai o scuză la îndemână.

— Vino să ne vezi. Acum stau în Eagleridge. S-o cunoști pe nevastă-mea. Ieșirea a doua de pe autostradă. Simplu, ca pentru proști. Ai adresa în cartea de telefoane. Vino-ncoace.

— Acum? E-n regulă, cred.

— În seara asta avem mâncare chinezească.

— Ajung în douăzeci de minute.

— Wade...

— Da, tată?

— Mă bucur să-ți aud iar vocea.

— Și eu, tată.

Wade plecase spre casa tatălui său într-o mașină închiriată. Șofa leneș și îi mai rămăsese o mahmureală ușoară de mai devreme. Continua să plouă în rafale, uneori cu mai mare intensitate, fără oprire.

Tata – frate! Același puțoi ipocrit maimuțărind o idee răsuflată, din 1960, despre bărbăție. Wade știa că tatăl lui o părăsise pe mama lui într-un mod destul de crud și că mai nou o făcea pe domnul Gigi Mușchi, cu cămășile descheiate, crosele de golf aliniate chiar la intrare și o soție-trofeu pe undeva prin apropiere, care vâra un CD cu Gipsy Kings într-un tonomat.

Wade credea că, la un anumit moment din viața lor, cei mai mulți oameni apreciază la rece ce au și ce le lipsește – după care se apucă să dea tot ce-i mai bun din ei –, ca un actor care trece de la rolurile principale la roluri episodice; ca o petrecăreață care devine, dintr-o descreierată și o scrântită, o poveste cu morală pentru fetele mai tinere. Wade credea că lumea adultă e lumea celor ca Ted Drummond, iar Wade spera că taică-său e mândru că fiul lui înțelesese asta.

Ajunse în fața casei lui, care era un eveniment în sine – sticlă, oțel și blocuri de beton încastrate într-o stâncă de deasupra Pacificului. Wade se așteptase să-și găsească tatăl cu un plasture pe ochi, aplecat asupra unei hărți a lumii în contre-jour, mângâind o pisică persană albă și plănuind atacuri cu rachete sol-sol asupra New Yorkului. În loc de asta, Ted deschise ușa, urlă: „Wade" și își strânse fiul în brațe atât de tare încât Wade avu senzația că sângele i se va scurge prin pori ca o zeamă.

— Intră. Dă o tură. Mișto loc, ai? Eram sătul de porcăria aia de suburbie.

Ted turnă doze generoase de băutură pentru amândoi. Era clar că mergea la sală, iar de garderoba sa se ocupa o persoană branșată. Dar tocmai atunci Wade văzu o scânteie în ochii tatălui său. *Totul e un căcat, Wade,* spunea scânteia, *dar să nu spui asta cu voce tare, pentru că atunci ar dispărea până și căcatul și nu ne-ar mai rămâne nimic.*

Cu paharele în mână, făcură un tur al parterului cu tavane înalte, împrejmuit de pereți de sticlă, pe care ploaia continua să răpăie. Faptul că Ted nu adusese încă vorba de nici un alt membru al familiei îl dezorientă oarecum pe Wade. *Cine e moșul ăsta? Ce caut eu în livingul lui de James Bond?*

— Unde e... ăă... soția ta? întrebă Wade.

Dacă cumva Ted se jena să i-o prezinte lui Wade, atunci cu siguranță n-o lăsa să se vadă.

— Nickie? O să coboare imediat. Acum a venit de la serviciu.

— Lucrează, ha?

— Știi cum sunt iepele astea tinere și moderne. Dacă le ții în țarc, le apucă dracii. Trebuie să aibă fiecare slujba ei.

— Hmm. Nu mai spune.

Se așternu o tăcere plină de jenă. Ted întrebă când aterizase avionul lui Wade.

— Pe la prânz. Aș fi sunat mai devreme, dar m-a ținut pe loc o bucățică pusă pe fapte mari de la barul din Av.

Asta păru să-i stârnească tatălui său energia conversațională, iar Wade se pomeni că simte nevoia să-i facă plăcere tatălui său, așa că-i oferi o versiune *soft-core* a evenimentelor. Ted îl bătu pe umăr cu o palmă care spunea „așa te vreau".

Din bucătărie se auzi un zăngănit.

— Nickie! spuse Ted. Vino aici să-l cunoști pe fiul tău.

Nickie intră, aducând o tavă cu martini. Pe față avea un zâmbet ironic ce parodia ideea de nevastă modestă din anii 1950, în care crezuse Janet pe vremuri. Wade realiză instantaneu că Nickie era chiar blonda de mai devreme; revelația fu reciprocă. Amândoi se albiră la față; tava cu martini se răsturnă, iar paharele se rostogoliră pe podeaua de gresie lucioasă. Ted și Wade se apropiară și o ajutară stingheriți pe Nickie să adune cioburile, moment în care Ted văzu numărul de mobil al lui Nickie scris pe mâna lui Wade.

Wade o luă direct spre ușa de la intrare, se urcă în mașină și o porni spre casă – casa lui Janet. Janet era pe alee și scotea cumpărăturile din mașină, în ploaie. *Mama – abandonată de familia ei ingrată, singură și curajoasă.* Creierul lui Wade scormonea printr-un miliard de imagini, alegându-le pe cele referitoare la mama lui – Janet folosind ciuperci la conservă ca să învioreze un sos de spaghete și să-și educe sălbaticii, doar ca să-și vadă familia dându-le la o parte și bătându-și joc de ele; Janet strecurând o bancnotă de douăzeci de dolari în fondul lui Wade pentru chitara electrică; Janet hrănind vrăbiile din curte cu pâine Melba fărâmițată, când credea că n-o vede nimeni – *mama*!

Janet îl văzu pe Wade, îl strigă pe nume și începu să plângă. Wade o strânse la piept.

— Mamă, îți spun ca să știi, tata o să fie turbat de supărare pe mine și s-ar putea să vină să mă caute.

— Ai furat de la el sau îi datorezi bani?

— Nici una, nici alta.

— Atunci de ce să fie... o, ce *contează?* Orice-ai face, o merită. Ai apucat să mănânci? Intră! Ai mâncat de seară? O, am atât de *multe* să te întreb, iar tu ai de recuperat atât de multe.

Janet pregăti niște paste *primavera* delicioase – *Doamne, ce dor îmi era de mâncarea de casă* – iar Wade alunecă fără prea mare efort în rolul lui de Wade-cel-de-acum-zece-ani. Dar tot timpul cât ținuseră glumele, veselia și amintirile, avu senzația că în ultimele câteva ore viața lui se transformase într-un film de groază și ajunsese la secvența în care criminalul e în fața casei cu toporul în mână, pândindu-i pe fraieri, în timp ce publicul se agită și strigă: *„Fugiți,* idioților!"

Se auzi soneria, iar lui Wade aproape că îi sări inima din piept. Era Bryan, fratele lui deprimat, îmbrăcat cu niște haine cumpărate de la un magazin de vechituri, ude leoarcă – *chiar și la vârsta asta* – nebărbierit, cu ochii injectați, totul încununat de o tunsoare cu chică bine întreținută.

— Bryan, tu suni la ușa mamei?

— Era închis.

— Bine. Salut.

— Salut.

Urmă o tăcere stânjenitoare, timp în care Bryan își scoase jacheta udă și o aruncă pe un scaun.

— Gata cu formalitățile, spuse Wade. Ți-e foame? Avem tone de mâncare.

— Neh. Totuși, mi-ar prinde bine niște vin.

Bryan părea destul de binedispus și bău un pahar de vin alb cu Janet și Wade. Wade avea impresia că nici unul dintre ei nu era tocmai sincer, iar lipsa de sinceritate făcea ca discuția să fie lemnoasă. Rămaseră la bârfele cartierului și cariera lui Sarah, și totuși Wade era conștient de întrebările mai adânci, neformulate: *Oare mama se sufocă de singurătate?*

O fi Bryan aproape de un nou colaps? Și ai zice că tata nici n-a existat. Și de ce nu mă întreabă despre viața mea? Nu că le-aș răspunde, dar ce Dumnezeu...

Wade puse capăt conspirației tăcerii.

— Bryan, spusese el, ai încercat să-ți faci felu' – de trei ori, nu? – și n-ai nimerit-o niciodată. Ești sigur că vrei *cu adevărat* să-ți faci felu'?

— Wade! strigă Janet. Nu te apuca să-i dai un nou imbold.

— Nu, mamă, e bine să vorbești așa despre asta, spuse Bryan. Toată lumea se poartă ca și cum n-aș fi făcut nimic, dar am făcut. Înregistră privirile pe care i le aruncau mama și fratele lui. Văd că vă întrebați dacă am să încerc din nou. Iar răspunsul este nu. Dar dup-aia mă apucă *stările* astea. Căcat. Nu mai știu. Vărsă puținul vin rămas în pahar. E deprimant dacă te gândești că stările mele nu sunt nici pe departe cosmice, că nu sunt decât rezultatul unor mici receptori leneși de serotonină din creier.

— Iei ceva pentru chestia asta – pentru depresie?

— Am luat de toate. Nu cred că am să-mi resetez vreodată creierul înapoi la poziția zero.

— Bryan lucrează, spuse Janet.

— Zău? Unde? întrebă Wade.

— Cânt la bas în formații de bar, iar treaba cu reclamele TV e destul de regulată. Mă descurc. O slujbă nouă-cinci *chiar* că m-ar termina.

Se auzi soneria. Toți trei se holbară în direcția holului, la ușa de la intrare, ca și cum următoarele secunde ar fi fost imposibil de controlat, ca o eclipsă. Bryan se duse să deschidă. *Vrrum!* Ted se repezi pe lângă Bryan, urlând:

— Unde-i căcănarul ăla mic și spurcat?

Nickie țâșni pe ușă la câteva clipe după el, cu Nissanul ei Pathfinder parcat aiurea pe peluza din față, chiar în dreptul ușii.

— Ted, nu fi cretin! țipă ea. Faci din țânțar armăsar. *Căcat.*

Fața lui Ted era vânătă de furie. Wade avusese de-a face cu furia lui Ted de atâtea ori că le pierduse șirul. Instinctiv, simți nevoia să-și protejeze mama. Se ridică și se așeză între ei doi.

— Calmează-te, tată! spuse el, dar Ted ridică o 233 și-l împușcă pe Wade într-o parte a stomacului. Glonțul trecu prin el și se opri în plămânul drept al lui Janet, puțin mai jos de cutia toracică.

— Dumnezeule, Ted! Nickie se apropie de Wade, care se ținea cu mâna de stomac, în timp ce sângele i se aduna băltoacă acolo, în bucătărie.

Lui Wade nu-i venea să creadă.

— Stau zece ani în State și nu se întâmplă nimic. Sunt în Canada de opt ore și...

Auzise un *buf* și, când se întorsese, își văzuse mama la podea.

— Ai împușcat-o pe mama, țicnitu' dracului! Doamne, Bryan, sună la urgență. Tată, ai să te perpelești în pușcărie câte zile oi mai avea. Sper că a meritat. Se aplecă s-o ia în brațe pe Janet.

Aproape imediat se făcură auzite sirenele. Ted se prăbuși pe un scaun de bucătărie din plastic și începu să se legene, alb ca hârtia.

— Bine, a fost un accident, urlă Wade. A băgat la cap toată lumea? Un *accident.* Încerca să ne arate manevrele lui de pistolar de căcat à la Clint Eastwood și nu știa că arma e încărcată. Și cu asta basta.

Privi în jos, la Janet, spunând:

— Îmi pare rău, mamă, e vina mea. Îmi pare rău.

Nickie îl ținu cu forța pe Ted pe scaun. Bolborosea, cu capul între genunchi. Bryan lăsă jos telefonul și se apropie de Wade și de mama lui. Se așeză lângă ei, pe podea.

— Doamne, Wade, spuse el. Aș face *moarte de om* ca să mă omoare și pe mine cineva.

Paramedicii năvăliră pe ușă.

05

Howie opri în fața hotelului lui Janet, cu un aer furios și preocupat. Din câte-și amintea Janet, lipsa asta de veselie lingușitoare era o premieră. Timp de o clipă, speră că drumul până la NASA s-ar putea dovedi interesant. Nu va mai trebui nici să audă de dineuri însuflețite la Brunswicki ăia obsedați de spațiul cosmic. Și nici de vreme, sfoară, pietricele, grauri sau zahăr normal versus zahăr cubic – sau despre orice îi mai trecea lui Howie prin minte.

— Bună dimineața, Janet – încă o zi frumoasă în F.L.A.

S-a dus și speranța asta. Deja vorbește despre vreme – și încă în clișee – și e chitit să fie obraznic.

— Da, bună dimineața, Howie.

— Urcă la bord pentru o plimbare cu Howmobilul. Cape Canaveral, ho!

— Howie... Janet stătea în dreptul geamului deschis al lui Howie. Nu mă simt prea bine azi. Nu cred că mai suport încă un circ NASA – toată fâțâiala aia și... *zâmbitul.* Janet așteptă ca Howie să protesteze.

— Ești *sigură* că nu vrei să vii?

— Sunt sigură.

— Bine, ne vedem curând.

— Bine.

— Adio și rămâi cu bine.

Și *vrrum!* Dus a fost.

Pentru prima oară de când îl cunoștea, adică de mulți ani, o intriga vag ce s-ar fi putut întâmpla în mintea lui.

Mașina ei închiriată nu pornea. Se duse la recepția motelului și-i ceru hoțului de rinichi să comande un taxi și nu dură mult până când un Chrysler antic, care părea oblojit cu fâșii de cauciuc și benzi adezive, apăru zdrăngănind de după colț. Janet urcă și ceru să fie dusă la un Internet café despre care aflase dintr-un pliant turistic.

Planeta științifico-fantastică Florida se desfășura dincolo de fereastra taxiului: pastelată și netedă, o imagine dizolvându-se în alta. Peisajul cu palmieri pitici exploda, aparent fără motiv, aici într-un ciorchine de supercase luxoase, dincolo într-o adunătură de magazine ieftine pentru pătura de jos a clasei de mijloc – urmate de un *business park,* urmat de un obiectiv turistic. Toate *exploziile* alea motivate de câștig.

Când ajunse la Internet café, niște copii fără nici un Dumnezeu, costumați în negru, așezați lângă intrare, sorbeau cafele sofisticate, care în Torontoul tinereților ei ar fi fost cu siguranță scoase în afara legii ca fiind adevărate pericole sociale. În local se auzea pe fundal o melodie populară, intitulată după toate aparențele „Boompboompboompboomp-boomp-boomp". Janet se duse în fundul cafenelei, ca să găsească un loc liber în fața unui monitor.

Slavă Domnului că-mi pot citi în sfârșit mailurile. Slavă Domnului că pot să stau într-un loc cu câțiva oameni pe care nu-i sperie tehnologia și care nu se tem de viitor.

Janet avea treisprezece e-mailuri, majoritatea de la membrii grupurilor ei medicale de suport. Îi răspunse Ursulei, o fostă prostituată din Dortmund și intră într-o discuție online despre o potențială sursă mexicană de talidomidă, pentru vindecarea leziunilor din gură. Vechea sursă a lui Janet și a Ursulei trecuse în domeniul mult mai profitabil al medicamentelor pentru slăbit și se zvonea că o firmă englezească, Buckminster, avea să se aprovizioneze cu tolidomidă în curând și era totul legal.

Alarma de buzunar a lui Janet vibră; dădu pe gât medicamentele, plus un Pepto-Bismol, pe negândite, de parcă ar fi fost floricelele de la cinema. Lumea de afară – mașini

și reclame și fire electrice – era aproape prea înecată în lumină ca să mai fie vizibilă, ca obiectele din filme, aspirate de un OZN strălucitor.

Se ridică în picioare ca să se poată întinde. Văzu în jur câțiva ratați de tip Bryan, lipiți hoțește de monitoare, fără îndoială scormonind după pornografie. Unii dintre ei catadicsiră să-și ascundă monitoarele când se apropie ea; pe alții îi durea în cot. Janet văzu imagini care i se păreau mai degrabă ginecologice decât pornografice; nu-i rămânea decât să se întrebe cum de bărbații erau ahtiați după aceste instantanee identice, repetitive, de parcă într-o bună zi ar putea da peste imaginea supremă, care avea să le facă inutile pe toate celelalte. Cu câțiva ani în urmă, când abia începuse să bâjbâie pe Internet, o descumpănise faptul că până și cel mai nevinovat cuvânt introdus într-un motor de căutare declanșa imediat o cascadă de porcării. Se pare că în limbă nu mai exista nici un cuvânt nelegat de sex.

Se așeză din nou... *ahhhh*... computerul o făcea pe Janet să se simtă conectată într-un mod în care televizorul nu reușea niciodată. Televizorul o făcea să se simtă ca un membru al societății, dar și ca o simplă furnicuță într-un mușuroi. Își masă degetele și observă că fata de la bar se holba la ea. Janet își spuse că trebuia neapărat să mai cumpere o cafea sau o gustare; frecase computerul ore întregi, nu că ar fi fost mare cerere pentru ele. Fata de la bar purta ceea ce semăna cu un neglijeu albastru, iar ochii îi erau mâzgăliți cu rimel. Janet renunțase să se mai intereseze de moda tinerilor încă din 1976, de când Sex Pistols era în vogă. Din partea ei, tinerii n-aveau decât să se îmbrace în saci de gunoi din plastic verde și se pare că unii chiar așa și făceau.

Janet ceru o cafea Americano, pe care fata de la bar o pregăti cu viteza melcului și o împrăștie pe toată tejgheaua. Când Janet întrebă de niște cuburi de gheață ca să răcească băutura, se alese cu o privire de parcă făcea parte dintr-un grup de deținuți cu lanțuri la picioare, și ținea în mână o cană de tinichea îndoită. Janet se uită suav la fată, plăti și

spuse, de parcă ar fi urcat în vârful unui *montagne russe* „Ba tu să te duci în mă-ta, dragă", cu ochi strălucitori, mieroși. Până nu de mult n-ar fi avut niciodată tupeul să pună în practică un asemenea gând, dar acum era o *nouă* Janet. Se duse să se așeze la computerul ei. Hardul torcea. Timpul încetase să mai existe. Privi în sus și se întrebă: *Unde ziceam că sunt?... Florida. Orlando, Florida. Până la Cape Canaveral e un drum de doar o oră. Fiica mea pleacă vineri în spațiu.*

Dintr-odată se făcuse după-amiază. Unde se dusese dimineața? Achită nota boarfei de vânzătoare, apoi comandă un taxi prin telefon și ieși afară să aștepte. Niște ochelari ca de pilot îi protejau ochii, deveniți mai nou fotosensibili din cauza medicamentelor. Stătea într-un hățiș de iarbă uscată, netăiată, prin care mișunau șopârlele. Iarba îi provoca furnicături vagi pe fluierul piciorului. Auzi un claxon și își ridică privirea, așteptându-se să dea cu ochii de taxi, dar când colo era... *Bryan?* El era, cu chica lui și haina roasă de piele neagră, devenită marca lui personală, mocnind în tăcere ca un angajat nemulțumit în pragul unei crize de nervi, cu fața la fel de stresată și de boțită ca o halcă de carne de porc pusă la atârnat.

— Mamă – Doamne, ce cauți în pustietatea asta?

Janet se urcă pe bancheta din spate.

— Am fost la Internet café, Bryan. Când ai ajuns în Orlando? Te-ai cazat la Peabody? Și de ce porți haină de piele în cea mai fierbinte zi din istoria climei?

— Ei, dar *tu* ce faci pe bancheta din spate? Nu sunt șofer de limuzină.

— Azi simt nevoia să fiu tratată ca o regină. Te-ai cazat la hotel?

Bryan mârâi.

— Consider că ăsta a fost un da. Cine te-a călcat așa de tare pe bombeu, gagiule?

— M-am certat groaznic cu Shw. Jale, muci.

— Hmm.

Janet se hotărî să rămână neutră.

— Nu mă întrebi care a fost motivul?

— Acum câțiva ani te-aș fi întrebat. Azi n-o mai fac.

— E o vrăjitoare.

— Poți să dai drumul la aer?

Bryan dădu un pumn aerului condiționat.

— Vrea să ne avorteze copilul.

— Nu mai spune.

Nu te băga în chestia asta sub nici o formă. Hei – stai așa – eu, în sfârșit, bunică!

— Nici măcar nu s-a obosit să-mi ceară părerea.

— Și tu ce părere ai? *Janet, nu e treaba ta.*

— Copilul ăsta e primul lucru bun care mi s-a întâmplat vreodată. Niciodată viața mea n-a fost mare lucru, iar acum am, în sfârșit, ceva și ea vrea să-l *omoare.*

Urmă un moment de tăcere.

— Motelul meu e pe a treia stradă la dreapta după semaforul ăsta, Bryan.

— Nu stai la Peabody?

— E prea scump.

— Trebuia să-mi dau seama. De ce trebuie să-ți faci tu tot timpul numărul cu „sunt o femeie nevoiașă"?

— Bryan, de fapt, de unde știi tu că Shw are de gând să facă asta?

— Se poartă mereu ciudat când îi pomenesc despre pătuțuri și cursuri Lamaze. Apoi, am prins-o cu minciuna cu ajutorul robotului telefonic. O programare la o clinică.

— Deci ești sigur.

— Da. Semaforul se făcu verde. Las-o baltă. *Tu* cum te simți, mamă?

— Binișor. Nimic ieșit din comun. Dar încerci să schimbi subiectul.

— Ai dreptate. Pur și simplu... nu-i *deloc* ușor pentru mine.

Se cufundară în liniște, fiecare în lumea lui emoțională. În apropierea motelului, ea îl întrebă unde avea să meargă după aceea.

— Nicăieri. O să mă plimb pur și simplu cu mașina.

— Atunci de ce să nu ne mai plimbăm amândoi un pic?

— Serios?

— De ce nu?

Fața lui Bryan se lumină, de parcă Janet l-ar fi lăsat să lingă crema de ciocolată de pe mixerul electric. Se relaxă.

— Vrei să-ți spun o chestie simpatică despre Shw?

— S-auzim.

— N-a fost niciodată învățată să meargă la toaletă.

— Poftim?

— Exact cum ai auzit. Părinții ei n-au învățat-o niciodată. Considerau că să-ți înveți copilul să meargă la toaletă e o chestie „patriarhală și burgheză" – un mod de „a îngrădi libertatea individuală în numele igienei". Ei spun că igiena e o chestie pentru clasa de mijloc, absolut detestabilă.

— Glumești.

— Neh. Sunt rebuturi de-ale șaizeciștilor de stânga. Nici nu-ți imaginezi ce tâmpenii pot să aibă în cap.

— Dar acum Shw folosește toaleta, nu?

— Da. Zice că pe la cinci ani s-a uitat în jur, a văzut că nimeni altcineva nu mai purta scutece și s-a prins singură care-i treaba.

— O chestie din asta poate să dea rău peste cap un copil, spuse Janet.

Era un moment la fel de bun ca oricare altul ca să-i pună următoarea întrebare:

— Bryan, de fapt care e povestea din spatele... ăă... numelui lui Shw?

— A, chestia *aia.* Când a împlinit șaisprezece ani, părinții i-au spus că-și poate alege singură numele și că cel pe care-l primise la naștere era unul limitativ și ar fi putut-o transforma într-un invalid social.

— Și atunci de unde vine Shw?

— Vine de la Sogetsu Hernando Watanabe, un erou martirizat al facțiunii teroriste peruane „Cărarea luminoasă".

— Nu putea să aleagă pur și simplu o chestie ca Lisa sau Kelly?

— Oricine altcineva dar nu Shw.

Janet cântări lucrurile nou-aflate.

— Care-i numele ei adevărat?

— Nu vrea să-mi spună.

— Bryan, dacă la paisprezece ani ai fi putut să-ți alegi numele, care ar fi fost acesta?

— Eu? Aș fi ales Wade. Întotdeauna am fost invidios pe numele lui.

— Poate că ar trebui să mergem la hotel, spuse Janet, și să luăm masa cu Wade. El e deja acolo.

— Ar fi trebuit să ajungă aseară, dar n-a ajuns.

— Asta e cu totul altă poveste. Și Janet îi povesti lui Bryan despre încăierarea de la bar.

Peabody era o clădire înaltă, luxoasă, genul pe care Janet îl asocia cu filmele de după cel de-al Doilea Război Mondial, în care femei virtuoase luau prânzul cu prietenii și rezistau propunerilor de a merge în camerele de sus alături de bărbați bruneți și misterioși. Sub copertina de la intrare se adunase un mic grup de oameni, în fruntea căruia Janet îi văzu pe Sarah și pe alt astronaut – *comandantul Brunswick, oare?*

Sarah îi văzu pe cei doi și le făcu semn să se apropie. Bryan lăsă mașina în grija unui angajat, apoi își făcu drum împreună cu Janet printr-o gloată de turiști gură-cască zgomotoși. Imună la aglomerație, vacarm și căldură, Sarah spuse:

— Bună, mamă. Bună, Bryan. El este comandantul Brunswick. Nu cred că ați apucat să vă cunoașteți.

Janet întinse mâna către ceea ce i se păru a fi un dog german micuț și perfect – un bărbat la fel de mărunt ca Sarah. *Stai așa – asta înseamnă că n-are cum să fie un dog german, ci un Wemaraner – și totuși...*

— Salut, spuse comandantul Brunswick, dar nu-i întinse mâna. Scuze, n-avem voie să atingem pe nimeni înainte de lansare. Răceli, gripe și toate chestiile de genul.

— Înțeleg.

— Sarah, ce se întâmplă aici? Treaba asta nu era trecută în program, spuse Bryan.

— E o conferință de presă fulger – se strâng fonduri pentru fundația „March of Dimes". Așteptăm niște copii pentru o fotografie – trebuia s-o facem la Cape, dar câțiva copii nu s-au simțit prea bine. Ne întoarcem la cutia de conserve în – se uită la ceas – șapte minute.

— Cutia de conserve?

— Naveta.

Cineva de la radio îi puse o întrebare comandantului Brunswick, monopolizându-i întreaga atenție. Apăru și Wade, de undeva din îmbulzeala de capete și corpuri. Sarah îl apucă de umăr și-i spuse lui Janet:

— Mamă, am auzit că Wade a fost acasă la familia Brunswick de dimineață. Ce părere ai despre *ei* – despre clanul Brunswick?

— Parcă eram la un congres al Trekkies[1] – toți copiii ăia de pe peluză...

— Știu. Nu-i așa că sunt niște figuri?

Sarah se uită la Janet și chicoti.

— Să știi că familia noastră îi îngrozește, pur și simplu. Chiar îi îngrozește. M-am dus acolo săptămâna trecută și mi-am amintit de toate târgurile alea științifice la care mergeam când eram mică. Am avut impresia că Alanna Brunswick ne va aduce o tavă cu biscuiți Ritz, garnisită cu fetuși de porc.

Janet îl întrebă pe Wade unde era Beth.

— Vine imediat. A vrut să se schimbe și să se facă frumoasă pentru Sarah.

Janet luă o înghițitură dintr-o sticlă Evian umplută cu apă de la robinet. Faptul că avea tot timpul o sticlă la ea o făcea să se simtă oarecum șic. Apoi o văzu pe Shw croindu-și drum prin mulțime, la fel de micuță ca toți astronauții, îmbrăcată

1 Nume dat fanilor împătimiți ai serialului *Star Trek*.

în lycra și niște pantaloni din piele uzată. Părea să se fi ferchezuit trecându-și degetele umede peste întreg corpul.

Încântat peste măsură că putea să-și prezinte și el o iubită – orice fel de iubită –, Bryan spuse:

— Wade, ea e... Dar nu avu ocazia să termine. Shw trecu pe lângă el ca fulgerul, salutând-o rapid pe Janet, se repezi direct la Sarah și începu s-o pistoneze cu diverse întrebări personale:

— Câte kilograme poți ridica? Știi ce IQ ai? În afară de mână, mai ai și alte probleme medicale care ar putea... ăă... să dăuneze carierei tale de astronaut? Crezi că o să faci vreodată copii? Ai motive să nu-i poți face?

— Doamne, spuse Bryan, lasă-mi sora în pace.

Shw se răsuci, izbucnind:

— Ba tu să *mă* lași în pace. E o țară liberă, iar eu stau de vorbă cu sora ta. Te-ai prins?

Janet și Wade se priviră cu subînțeles, iar Bryan observă și asta îl făcu să roșească. Între timp, mulțimea continua să se adune, iar zgomotele electrice ale testelor păreau scoase de niște gângănii mari și furioase.

Apărură Ted și Nickie, iar Janet fu luată pe nepregătite. Trupul ei tresări de parcă ar fi fost brusc invitată pe o scenă de karaoke, să cânte o melodie. Știa că fața are să i se înroșească exact ca a lui Bryan.

— O, bună, Jan, spuse Ted. E un loc cam ciudat pentru o reîntâlnire.

— Bună, Ted.

Licărirea aia din ochii lui Ted, care fusese marca lui, suferise o mutație de când îl văzuse ultima oară, transformându-se într-un zâmbet inexpresiv de politician – zâmbetul cuiva care știa că leșurile din portbagaj sunt moarte de-a binelea. Dar era bronzat și purta haine care-l făceau să pară mult mai tânăr decât dacă i le-ar fi ales Janet. *Asta trebuie să fie influența lui Nickie.* Janet se gândi că Ted arăta mai bine decât ar fi avut dreptul; rugina lui interioară era bine ascunsă, în timp ce, lângă el, Nickie părea departe de a fi relaxată – era

palidă și absentă la tot ceea ce se întâmpla în jur, cu astronauții și mulțimea. Și, odată ce-i prinse privirea, Nickie ținti direct spre inima lui Janet și-o salută cu prea multă naturalețe ca să nu bată la ochi. Janet încercă să-și adune toate rezervele pe care le mai avea și să fie mai atentă la Sarah, pe care Shw încă o mai bătea la cap. Wade dispăruse, evitând astfel o situație socială și mai stânjenitoare. *Mulțumesc, Wade. Îți rămân datoare.*

Sarah căuta o portiță de a se retrage din discuția cu Shw. Janet se întrebă dacă avea un cod secret prin care putea chema paza ca să-i ușuie pe cei ce deveneau prea insistenți – la fel cum regina își folosea poșeta ca să transmită mesaje personalului ei. Janet tocmai se pregătea să-i sară în ajutor fiicei sale când Sarah își ridică privirea, zâmbi și spuse:

— O, bună, Beth.

Beth? Janet se întoarse și o văzu pe Beth într-una dintre cele mai bune ținute ale ei de mers duminica la biserică, desprinsă parcă dintr-o diorama de muzeu ce înfățișa viața din Kansas în 1907. Pe Shw n-o încântă deloc faptul că era eclipsată.

— Deci, îi spuse ea lui Beth, *tu* ești soția lui Wade, ha? Care-i șpilu' cu rochia de învățătoare de preerie, ai? Parcă ai fi un magnet de frigider.

— Iar tu trebuie să fii Shw, răspunse Beth. Bună.

Până și două pisici legate una de alta cu cătușe ar fi radiat mai multă căldură.

— Shw, Beth e o ființă evlavioasă, spuse Janet. Mai bine nu vă încălcați reciproc teritoriul. Sarah ridică ochii și îi văzu pe Ted și Nickie. Salut, tată.

— Hei, Bryan, spuse Ted, fă-mi cunoștință cu domnița ta.

Shw îl auzise.

— Domnița ta? *Tu* de pe ce planetă vii?

— Atunci scuze, spuse Ted. Doamna are un nume?

— Da. *Shw.*

— Hă? Scuze, n-am auzit.

— Shw, prostea, S-H-W.

Ted era sincer nedumerit.

— Dă-mi voie să mă lămuresc. Numele tău se scrie S-H-W și asta-i tot?

— Corect.

— N-am mai cunoscut pe nimeni cu numele Shw.

— Ei, acum ai cunoscut. Eu mi l-am ales.

— Hei, Bryan, dacă ai niște vocale în plus, de ce nu i le vinzi micuței noastre gură-spartă?

Shw deveni bățoasă. Îl țintui pe Ted cu privirea și spuse:

— Ești un mare jeg. Nu l-am crezut pe Bryan, dar acum îl cred. Ești un om de căcat, Ted Drummond. Și ți-ai futut familia atât de rău, că n-o să-și revină niciodată. Probabil că ești tare mândru de tine.

— Numai Bryan putea să se cupleze cu o catastrofă ca tine.

— Să nu vorbești așa despre Shw, spuse Bryan. E gravidă și nu vreau s-o stresezi și să faci vreun rău copilului.

— O, Bryan, ce Dumnezeii mă-sii, spuse Shw, îl dau afară, da? Așa că nu te ambala degeaba.

— *Nu* ai să renunți la copilul nostru.

— Ba *da* și n-ai cum să mă oprești. Ce-ai să faci, ai să-mi îngrădești vaginul cu tablă?

Mulțimea care fusese martoră la toate astea era siderată. Beth întrerupse ciorovăiala și o întrebă pe Sarah:

— Ia spune-mi, Sarah, crezi că există ființe extraterestre? Zâmbetul lui Beth era amenințător de dulce.

Sarah își privi cumnata.

— Cred că viața și ființele vii sunt răspândite prin univers la fel de generos și de banal ca polenul purtat de briza de iulie.

— Atunci, spune-mi, crezi în Dumnezeu?

— Hai s-o luăm așa: dacă Dumnezeu a murit sau dacă Dumnezeu n-ar fi existat niciodată, atunci orice ar fi permis, nu-i așa? Dar *nu e* permis orice. Sarah se opri. Spusese tot ce avea de spus.

— Înțeleg.

— Hei, i se adresă Shw lui Beth, Dumnezeu e vegetarian? Pari unul dintre oamenii ăia care le știu pe toate.

— Nu înțeleg întrebarea.

— Gândește-te așa – să zicem că în deșert e un șarpe și șarpele mănâncă un șobolan. Ăsta-i lanțul trofic, așa că nu e mare lucru. Dumnezeu nu e implicat. Și să zicem că ești în Africa și că un leu mănâncă o gazelă sau o chestie din asta. Același lucru: lanțul trofic; nici aici n-are treabă Dumnezeu. Dar să zicem că, peste o săptămână, același leu omoară un om și apoi îl mănâncă. Ce, Dumnezeu se implică brusc? Om fi noi singura verigă divină din lanțul trofic?

Janet bătu în retragere din această conversație destul de artificială. Sarah putea face față oricui. Apoi simți o bătaie delicată pe umăr. Se uită în jur și o văzu pe Nickie. *Ha?*

— Janet, putem sta un pic de vorbă?

— Să stăm de vorbă?

— Da, cred că e important.

Janet deveni prudentă.

— Nu cred că noi două am avea despre...

— S-au întâmplat două lucruri, spuse Nickie. Trebuie să știi și tu.

Curiozitatea avu câștig de cauză.

— Ce dracu'! Bine.

— Vino în hol. Aici e o grădină zoologică.

Janet se bucură că avea ocazia să meargă înăuntru. Căldura o terminase, și să intri în Peabody era ca și cum ai fi intrat într-o zi răcoroasă de toamnă. Cele două femei se îndreptară spre un mic salon – un vis de bun-gust cu scaune împletite și spumă de mare, parcă ieșit dintr-un catalog de mobilă de lux pentru grădină. Chelnerul le luă comanda imediat ce se așezară – două ape minerale.

— Ia zi, care-i treaba? întreabă Janet.

— Și eu am SIDA.

Janet se gândi o clipă.

— Bine, îmi pare rău că ai intrat și tu în rândurile noastre, dar ce-ai vrea să fac eu?

Nickie avu intenția să spună ceva, apoi se gândi mai bine și tăcu.

— De la Wade? întrebă Janet.

Nickie încuviință din cap.

— Mai mult ca sigur.

— Ted știe?

— Nu. Am aflat abia acum trei zile. I-am spus că am o problemă femeiască și asta l-a pus cu botul pe labe.

— E normal, la Ted.

Li se aduse apa minerală. Janet se gândi în treacăt dacă să țină un toast, apoi își dădu seama că ar părea o glumă morbidă, așa că începu să bea în tăcere.

— Ziceai că sunt două lucruri. Care e al doilea?

— Are legătură cu Helena.

— Helena? Janet puse jos paharul. Helena era prietena ei cea mai veche, față de care se răcise groaznic. *Ce-i* cu Helena?

— Nu știu toată povestea despre ce s-a întâmplat între voi, dar, în orice caz, chiar înainte să moară a spus că îi pare rău pentru tot ce ți-a făcut. Că nebunia ei a fost de vină, nu ea. Că o altă persoană îi poseda corpul și că explozia ei față de tine – așa a zis, *explozie* – a fost singurul ei regret în viață.

Janet nu se mișcă.

— De unde ai putea tu să știi toate astea?

— Sora ei e a doua soție a tatălui meu. M-a dus la spitalul ăla de boli mintale sau cum s-or mai numi chestiile astea mai nou. Am apucat s-o vedem în ziua în care testa un nou tratament. I-a oferit un mic moment de limpezime, când ne-a spus toate lucrurile astea. Apoi efectul medicamentului s-a dus și a doua zi s-a sinucis. Cred că tratamentul n-a mers. Dar și-a cerut scuze. Chiar îi era dor de tine. Chiar ținea la tine.

Helena...

— Janet?

De partea cealaltă a salonului, niște copii extrem de bolnavi, conectați la diferite mașinării și tuburi, erau împinși în cărucioare spre lumină.

06

Una dintre amintirile lui Janet cu Helena strălucea mai tare decât toate celelalte. Era în septembrie 1956 – Janet și Helena, tinere studente, se plimbau în centrul Toronto-ului, urmând să ia prânzul cu tatăl lui Janet, la Eaton. În aer zăbovea dulceața frunzelor îngălbenite, iar soarele coborâse vizibil la orizont. Helena o tachina pe Janet apropo de idila ei înfloritoare cu Ted.

— Dinții ăia mari de american sunt totul, nu? *Asta* îți place la el. Dinții ăia mari de american și chestia aia pe care o face cu ochii.

— Care chestie?

— Nu mă lua pe mine cu *care chestie.* Știi *foarte bine* la ce mă refer.

— Și ce dacă are ochi frumoși? Janet pescui prin creierul ei ascultător vreun lucru rău care să anuleze ce era bun. Dar rabla aia a lui de mașină se pârțâie fum albăstrui în disperare.

— Ești *atât* de reprimată, Janet Truro. Iar Ted e *așa* de yancheu.

— Helena, ar trebui să vezi ce pachete îi trimite maică-sa – mă ia cu amețeală. *Teancuri* de pulovere și cămăși – cu monogramă, iar înăuntrul unui maldăr de cămăși era, fii atentă, o sticlă de whisky! De la *maică-sa*! Nu pot să-mi închipui ce i-o fi trimițând taică-său.

— O cutie cu târfe.

— O, termină, Helena! explodă Janet pe nas. Îmi freamătă afuriseniile astea de nări.

— Poate o cutie cu târfe moarte. Știi cum sunt americanii ăștia.

Janet horcăi, cu răsuflarea tăiată.

— Deci, Troo, te vrea fată bună sau curvă? Troo era porecla lui Janet, o prescurtare de la Truro.

— Helena!

— Răspunde-mi la întrebare, care dintre ele?

— Ei, nu pot să-ți spun.

— Ba poți.

Janet știa foarte bine ce voia să spună Helena, dar întrebarea ei o speria, atât din cauza implicațiilor ei evidente, cât și a celor indirecte.

— Vrea să fiu o fată de treabă.

— Mamă, ce răspuns satisfăcător a fost *ăsta.* O betonieră trecu pe lângă ele. Deci dacă Ted e domnul american șmecher, de ce face școala în Canada? De ce nu vin tipii de la Yale să-l mâne cu bicele acasă?

— Canada li se pare americanilor un loc plin de farmec. Misterios.

Helena pufni.

— *Mamă, Doamne.* Doar *nu* vorbești serios.

Nici lui Janet nu-i venea să creadă – un oraș al terciului de ovăz, al cărămizilor și al hainelor potrivite pentru ploaie –, dar trebuia să-și apere admiratorul.

— Ei, știi, suntem *totuși* supușii reginei. Iar pentru americani, aristocrația e la fel de bizară și de străină ca și comunismul. Comunism cu bijuterii și fără bărbii.

Se opriseră și se uitau la niște sombrero mexicane și la un cactus din *papier mâché* aflate în vitrina unei agenții de turism. În spatele acestora, o machetă de avion se îndrepta către viitor. Janet o luă la fugă pe stradă.

— Încearcă să mă prinzi, Helena!

— Troo, mai *încet!* Helena era ușor supraponderală. Parc-am fi la afurisenia aia de Kentucky Derby.

Se târî gâfâind până la colțul unde semnul de „Nu traversați" o oprise din drum pe Janet.

— Hai să traversăm, Troo.

— Dar zice să nu traversăm.

— Ești așa o pișăcioasă, Troo. Trăiește periculos și treci pe roșu. Haide!

Helena ajunsese deja pe partea cealaltă a străzii.

— Yu-huu! o tachina ea. Sunt pe trotuarul celălalt al străzii și e *minunat* aici.

Janet se hotărî să traverseze tocmai când un polițist ieși de după colț, fluieră, o chemă la el și-i dădu o amendă pentru traversare prin loc nepermis. Lui Janet îi venea să intre în pământ de rușine – altă expresie din anii 1950. *Cazierul meu... a fost pătat!*

Domnul Truro n-a ajuns la prânzul din bistroul de la Eaton – plăcintă ciobănească, morcovi, budincă de orez și Coca-Cola –, în schimb, s-a oferit să le conducă acasă pe Janet și pe Helena. Ajuns la vârsta mijlocie, William se îngrășase și, odată cu asta, căpătase o anumită distincție. Helena stătea pe scaunul din față, spunându-i lucruri scandaloase, ca să-l zgândăre:

— Femeile sunt *mult* mai bune decât bărbații la chestii de amănunt. Pun pariu pe orice că până în 1975 femeile vor deține supremația în profesiile juridice.

— Janet, cum de te-ai înhăitat cu sufrageta asta? În curând o să te pună să-mi iei slujba de la Eaton.

— Și ce-ar fi rău în asta? întrebă Helena.

— Micuța mea Janet să aibă o slujbă adevărată? Ar... *doborî-o.*

Helena mușcă momeala.

— S-o doboare? De ce *s-o doboare?*

— Lumea e un loc dur, Helena, spuse William.

— Și ce dacă?

— Și *ce dacă?* Sunteți *tinere.* Asta e.

— Ei, frățioare!

— Voi doi vorbiți despre mine de parcă n-aș fi de față, spuse Janet.

Tatăl ei nu avea urechi decât pentru Helena.

— Tu nu știi, spuse William. Viața e plictisitoare. Oamenii sunt răzbunători. Tot ce e bun are întotdeauna un sfârșit. Facem atâtea lucruri și nu știm de ce și, dacă aflăm de ce, asta se întâmplă peste zeci de ani și atunci nu mai contează să știi de ce.

— Vrei s-o ții pe micuța ta Janet într-un turn de fildeș?

— Da, *vreau.*

Chevroletul Impala se oprise la un semafor; motorul amuțise, făcând ca acest ultim cuvânt al lui William să sune ca râgâitul unui căpcăun. Tensiunea plutea în aer și se simțea nevoia unei destinderi.

— Helena, dă drumul la radio, spuse Janet. Am chef să-l ascult pe Dean Martin.

— Broscarul ăla? spuse William.

— Tati, *nu e broscar.*

William acceleră pe lângă semaforul care tocmai se făcuse verde. Mâini invizibile o lipiră pe Janet de spătarul banchetei. Helena ceru să fie lăsată acasă, aproape de colțul Bloor cu St. George, așa că William fu nevoit să facă un ocol. Când ajunseră, Helena arătă spre casa al cărei etaj superior îl închiriase.

— Ce mai fundătură, nu-i așa, dle Troo?

— Ai o fire de artistă, Helena. Ți se potrivește.

— Atunci, ciao, și sări din mașină.

Ciao? Ce Dumnezeu înseamnă asta? Janet se simțea ca singura pasăre rămasă în urmă după ce întreg stolul migrase. Nu reușise să scape de senzația asta și, când vinerea următoare Ted o ceruse de nevastă într-un restaurant unguresc, acceptase. În lunile de dinainte de nuntă nu trecuse nici o zi fără să aibă remușcări, ca și cum și-ar fi cheltuit toți banii economisiți cu grijă pe o rochie pe care nu avea unde s-o poarte. *Dar Ted e atât de atrăgător și de misterios! Dar ce am făcut? Abia dacă-l cunosc. Dacă sforăie? Dacă nu ne înțelegem? Dacă...*

Următorul „dacă" era greu până și de imaginat, darămite de exprimat în cuvinte – acel „dacă" al cărnii. *Trupurile noastre – trupul lui – nu l-am văzut niciodată...* cu totul. *Vai de mine. Vai de mine. Ce mă fac?*

Când ajungeau la faza asta, articolele din reviste, filmele cu Doris Day și mama ei amuțeau. *Ceva nu e în regulă aici, dar ce?*

O mână o scuturâ pe Jane de umăr.

— Janet? Janet? Te simți bine?

Era Nickie, iar Janet se întoarse la hotelul Peabody.

— Sunt bine. Te rog. E bine.

— Ești sigură?

Janet se uită la Nickie. Orice fel de ostilitate pe care o nutrise vreodată față de femeia asta dispăruse.

— Sunt sigură.

Apoi, amândouă femeile auziră pași care se apropiau – cizme de cowboy pe marmură: Wade apăru de după colț și se pomeni chiar în fața mesei lui Janet și Nickie, evident nepregătit să dea ochii cu ele.

— O, bună, eu...

— Bună, Wade.

— Nickie. Salut. Eu...

— Calmează-te, spuse Janet. Așază-te lângă noi.

— De ce? Care-i treaba?

— Stai jos și atât.

— Aveți vești?

— Da.

— Vești proaste?

— Da, Wade, spuse Nickie, sunt vești proaste.

— Doar nu e...?

Wade se prăbuși într-un scaun împletit.

— Căcat. Scuze. Ce pot să...

Wade își întoarse brusc privirea spre mama lui, dar în ochii lui era altceva acum.

Ceva nu e în regulă.

Wade se întinse spre ea cu un șervețel.

— Mamă...

— Ce e ? *Ce e?*

— Parcă ești Dracula. Nu intra în panică. O să se curețe fără probleme.

— Sângerez?

Janet apucă un alt șervețel și se șterse pe piept, trăgând de stofa îmbibată de o cantitate destul de mare de sânge.

— O, Doamne!

— Mamă, spuse Wade. Am să-ți iau o cameră la hotel aici, după care mă duc să-ți aduc lucrurile de la motelul tău, da?

Janet se simțea dezorientată.

— Da, dragă. Da. Sigur.

— Nu-ți face probleme. Totul o să fie bine. Poți să te ridici? Așa. Ridică-te. O să te duc la mine în cameră și o să te întinzi acolo. Totul o să fie bine. Ai să vezi.

Se îndreptară spre lifturi, Nickie cu câteva șervețele în mână, pe care i le pasă lui Wade. Janet și Wade urcară în lift, iar Nickie spuse:

— Te sun mai târziu, Janet.

Ușa se închise.

07

Wade o lăsă pe Janet să se odihnească în patul din camera lui, apoi luă cheile sedanului pe care-l închiriase cu cartea de credit a lui Beth. Coborî la parter și descoperi că Sarah, copiii bolnavi și gloata se evaporaseră cu toții. Mașinile presei tocmai o luau din loc, cu cablurile răsucite strâns, ca o ruletă de măsurat în mânerul ei de crom. Dar câțiva membri ai familiei lui erau încă acolo – Bryan și Shw erau în toiul unei dispute – la prima vedere din cauza unor chei de mașină, la care Bryan părea că nu vrea să renunțe. Ceilalți clienți din hol nu aveau cum să ignore penibila încăierare, iar Wade încercă să se strecoare pe lângă ei, dar fu observat.

— Ha! O să mă ducă fratele tău, spuse Shw tare.

— Ba n-o să te ducă.

Wade nu voia să se bage.

— O caut pe Beth.

Își dădu seama că zornăia cheile mașinii.

— S-a dus la cumpărături, spuse Bryan.

— Sper să nu cheltuiască prea mult, spuse Wade. Suntem total faliți.

— Wade, du-mă și pe mine, spuse Shw.

— Mă duc doar să iau lucrurile mamei de la jaful ăla de motel la care s-a cazat. Ar trebui să stea aici, cu noi.

— Cum *se simte* mama? întrebă Bryan. Eu o întreb tot timpul, iar ea zice mereu că e „bine", ceea ce e total dubios.

— Bryan, spuse Shw, are SIDA. Nu e „bine". Ce fii minunați sunteți și voi! Ar trebui să-i presărați flori la picioare

și, când colo, voi nu-i faceți decât supărări. Wade, vin să te ajut să-i aduci lucrurile.

— Shw, nu cred că am nevoie de...

— Oh, mai taci. Ba da, ai nevoie – toate fru-fruurile alea femeiești înfiorătoare. După aia poți să mă duci la poligonul de tir.

— Poligon de tir? Wade îl privi pe fratele său.

— Știu, spuse Bryan. Asta da metodă sigură să faci praf un fetus – toate împușcăturile alea o să asurzească micuțul. Și ar trebui să vezi ce concentrație de metal e în aerul și în solul din jurul poligoanelor ăstora. Faci boala lui Minamata cât ai clipi.

— Florida mă bagă în sperieți, spuse Shw. Aș avea nevoie de niște arme de foc ca să-mi recapăt autoritatea.

Amândoi bărbații se holbară la ea. *Să-mi recapăt autoritatea?* Curiozitatea față de mama viitoarei sale nepoate sau viitorului său nepot reuși să-i învingă lui Wade rezerva.

— Uite care-i treaba – am parcat chiar aici și plec în momentul ăsta. Dacă vrei să vii, atunci vino.

Se îndreptă spre parcarea dinspre nord, fierbinte ca mangalul, și tocmai se pregătea să iasă cu spatele când Shw deschise ușa și urcă în mașină.

— Bryan e așa de fricos!

Motelul lui Janet nu era departe, dar era situat într-un purgatoriu imobiliar – o zonă care nu era nici rezidențială, nici comercială și, de fapt, nu era nimic. Părea un penitenciar care intrase în faliment și fusese transformat într-un complex de locuințe utilitare cum nu se poate mai posomorât.

— Doamne, mamă, murmură Wade, ce mai dărăpănătură!

Wade și Shw coborâră și se duseră în camera lui Janet. După ce intrară, Shw spuse:

— Timpul parcă a stat în loc aici. Îți dai seama câți oameni s-or fi trosnit de salteaua asta? Parcă ar fi un disc de satelit.

— Eu împachetez hainele, spuse Wade. Tu împachetează... ăă... chestiile mărunte.

— Fineturile? Ooh, ce delicat e domnul!

— Împachetează și taci.

Valizele se umplură în câteva minute, iar Shw îndesă înăuntru lenjeria.

— E adevărat că voi doi v-ați întâlnit când ați dat foc unui Gap? întrebă Wade.

— Mda. Eu voiam doar să dau foc și să distrug chestii. Bryan era acolo pentru că amicii lui muzicieni erau acolo și e așa un atârnache încât i-ar fi urmat și la Dachau, dacă ei s-ar fi dus acolo. Dar, în general vorbind, urăsc corporațiile. Sunt niște bășini. Aș vrea să le arunc pe toate în aer și, spre cinstea lui, probabil că asta vrea și Bryan.

Wade scoase un sunet neutru:

— Hmm.

Intrară în baie ca să strângă obiectele de toaletă. Shw se uită la festinul de pilule al lui Janet.

— Căcat, ia uită-te la fabrica lui Willy Wonka.

Luă în mână o sticluță și se uită la etichetă:

— Nici măcar nu e în engleză.

Wade spuse că nu părea să fie în engleză din cauza terminologiei medicale.

— Totul vine de la rădăcinile latinești.

— Să ți le bagi în cur. Te fac la vocabular oricând. Eticheta nu e *în* engleză. E în spaniolă.

Wade examină sticluța.

— Portugheză – din Brazilia.

— Ce face maică-ta cu medicamente braziliene?

Wade o examină mai atent.

— Ei, ca să vezi...

— Ce să văd?

— Pastilele alea de le ții în mână.

— Ce-i cu ele?

— Talidomidă. Cred că mama le ia pentru bubele din gură.

— Și de ce ar trebui să ne dea pe spate chestia asta?

— Nu știi ce e talidomida?

— Nu, nu știu.

— E medicamentul ăla pe care-l foloseau la începutul anilor 1960 contra grețurilor de dimineață – dar s-a dovedit că era de vină pentru apariția unor malformații grave la copii și pentru copiii născuți morți și avorturile spontane. De-aia are Sarah o singură mână. Nu ți-a spus Bryan? Stai așa, dă-mi voie să mă uit dacă...

Wade întinse mâna spre sticlă, dar Shw se albise la față.

— Ce s-a întâmplat?

Shw luă o sticlă de plastic plină de apă Evian și începu să-l lovească brutal pe Wade în cap și peste față.

— Cretinule, m-ai lăsat să pun mâna pe căcatul ăla? Te-ai țicnit? Cum ai putut să-mi faci așa ceva?

Wade pară loviturile, surprinzător de puternice pentru cineva de talia lui Shw.

— Nici măcar n-am știut că era aici până nu mi-ai arătat-o tu. Căcat. Terminã.

Wade înșfăcă sticla; Shw tremura. Se repezi în cabina de duș complet îmbrăcată și dădu drumul jetului la capacitate maximă.

— Ce te-a apucat? întrebă Wade.

— Curăț căcatul ăla de pe mine.

— Era învelit în folie. Nu te-ai atins de nimic.

Apoi i se aprinse un beculeț.

— Hei, dar parcă făceai avort.

— Poate că *nu* fac.

— Bine, atunci.

Wade mătură obiectele de pe toaletă, vârându-le în geanta de voiaj a mamei lui și spuse:

— Să zici când ești gata. Te aștept la mașină.

Shw rămase sub duș încă cinci minute, apoi ieși doar pentru că se terminase apa caldă. Poligonul de tir era la doar opt sute de metri distanță, iar Shw, udă ca un câine, rămase tăcută tot restul drumului. La coborâre, îi spuse:

— Azi am fost o adevărată scorpie. Mersi că m-ai condus.

08

Într-o după-amiază fierbinte și însorită de august a anului 1973, Wade îi spuse lui Bryan:

— Bryan, nu pune mâna pe plastic. O să-l strici.

— Wade, poartă-te frumos cu Bryan. Vrea doar să ajute. Apoi Sarah se întoarse spre Bryan: Cu toate astea, Bryan, să nu pui mâna pe nimic, bine? Pentru că probabil *chiar* o să faci praf totul.

— Poate că ar trebui să plec și gata.

— Nu pleca, spuse Sarah. Doar să nu pui mâna pe nimic, bine?

Cei trei ieșiseră pe aleea încinsă cu o comoară formată din saci de plastic de la curățătorie și umerașe îndoite. Misiunea lor era să construiască un balon cu aer cald lipind sacii între ei și obținând astfel un prezervativ mare și ușor, prins la bază cu un inel metalic. Pe mijlocul inelului era legată o sârmă, de care fixaseră capacul unui borcan de maioneză, pe care stăteau niște aprinzătoare albe pentru grătar. Sarah era asemenea unei ferigi plăpânde între cei doi sequoia care erau frații ei – chiar dacă Bryan era mezinul –, dar categoric ea conducea operațiunea.

— Mi-e sete, spuse Bryan.

Wade se uită la el.

— Bryan, ții în mână un „m-o-fi-durând-în-cur?-ometru", iar acul nu se mișcă. Ține-ți gura.

— Luăm un suc mai încolo, spuse Sarah. Suntem aproape gata de lansare.

Wade ținea în mână balonul fragil de plastic. Sarah aprinse combustibilul cu o brichetă Bic.

— O să dureze un minut până când aerul cald va umple balonul, spuse ea, apoi se ridică și rămase cu ochii la el.

— Arată ca un vibrator imens, spuse Wade când balonul începu să se umple cu un aer mult mai fierbinte decât cel al după-amiezei de august.

— Ce e aia vibrator? întrebă Bryan.

Sarah îl privi pe Wade.

— E prea mic pentru chestiile astea, Wade.

— Păi ce, *tu* știi ce e un vibrator?

— Normal că da.

— Atunci zi, ce e?

— E o reproducere în plastic a sculei bărbatului, folosită de femei când rămân singure.

— Cum adică „folosită"? întrebă Wade.

— Știi *foarte bine* cum adică „folosită", Wade. Iar *acum*, Bryan o să spună probabil cuvântul în fața lui mami sau lui tati – și mai mult ca sigur că o să-l folosească greșit – iar *tu* o să fii ăla care intră în căcat.

— Ba nu, Bryan e ăla care intră mereu în căcat.

— Ba *nu*, Wade. Tati te bate *pe tine* mai mult decât mă bate *pe mine*. Și, în plus, nu sunt copil mic. Sunt doar cu doi ani mai mic decât Sarah.

Sarah schimbă pe nesimțite subiectul.

— Wade, te doare când te bate tati? Eu n-am fost bătută niciodată.

Lui Wade îi era greu să-și imagineze cum e să nu fii bătut niciodată.

— Dacă doare? *Hă.* Niciodată nu mi-am pus așa problema. Cred că da. Dar când tata dă în mine, nu cred că vrea să mă doară pe dinafară. Vrea să mă doară *pe dinăuntru*. Se crede căcănar-șef și vrea să-mi arate asta.

Gazul cald umpluse sacul suficient cât să se poată înălța.

— Hei, e gata.

Toți ochii erau ațintiți asupra balonului, care se ridicase cu câțiva centimetri deasupra aleii.

— Dă-i drumul, spuse Sarah.

Wade lăsă balonul să se înalțe în aer, tăcut, curat și tremurător. Dinspre vest bătea exact atâta vânt, cât să-l sufle spre râul Capilano și mai încolo, spre nordul Vancouverului. Cei trei alergară în capul străzii, Sarah cu binoclul în mână, pentru a-i monitoriza înaintarea.

— Pun pariu că va ajunge în nordul orașului, spuse Bryan.

— Puțin probabil, spuse Sarah, viitoarea specialistă în aeronave. Combustibilul o să ardă doar cel mult cincisprezece minute.

— Dacă aterizează în pădure? întrebă Bryan.

— Păi atunci, spuse Wade, o să aterizeze în pădure.

— Dar pădurea e uscată. Ar putea să izbucnească, cum ar veni, un incendiu în pădure.

— Bryan, nu mai strica toată distracția.

O mașină se apropie din spate – în camionetă era Janet. Opri lângă ei.

— Hei, gașcă, ce puneți la cale?

— Am făcut un balon, spuse Sarah. Ne uităm cum zboară.

— Ce copii deștepți am!

— Ai vreun suc la tine, mami? întrebă Sarah.

— Suc? Cred că da. Întinse mâna în spate și scoase trei cutii de suc de ghimbir dintr-o sacoșă.

— Bryan, spuse Sarah, ia-le tu, da?

Janet se îndepărtă, iar ultimele ei cuvinte fură:

— Hamburgeri la grătar diseară. Să fiți cuminți.

Când Janet nu-i mai putea auzi, Sarah spuse:

— Aoleu, cred că am folosit ultimul aprinzător de grătar drept combustibil pentru balon.

— Nu te agita, spuse Wade. Am să zic că l-am luat eu.

Bryan deschise cutiile de suc de ghimbir și le împărți tuturor. Cei trei se așezară, în timp ce balonul plutea purtat de vânt, și priviră pe rând prin binoclu.

— Se prăbușește, spuse Sarah.

— Ba nu, spuse Wade. Dă-mi să văd.

Îi luă binoclul.

— Oh, *chiar* se prăbușește.

— Unde? întrebă Bryan.

— În Glenmore. Lângă școală.

— Wade, dă-mi să văd.

Sarah înșfăcă binoclul, pe care Wade i-l cedă.

— Ooh! Ai dreptate.

Privi cum balonul cobora deasupra unui teren.

— Vai...

— Ce e?

— O să aterizeze pe casa familiei Beatty.

Wade înhăță binoclul.

— O, *ce porcărie!*

Balonul aterizâ pe acoperișul de șindrilă al unui ranch, care se aprinse imediat. Sarah propuse să cheme pompierii, dar Wade le spuse să aștepte, căci un vecin de-al familiei Beatty deja stropea acoperișul cu furtunul, în timp ce un trecător se oprise să se uite. Apoi se auziră sirenele; aparent, focul traversase acoperișul pe sub șindrilă, izbucnind pe undeva în dreapta ca o limbă de pisică. Apoi *vâjj!* – întregul acoperiș fu cuprins de flăcări, sosiră pompierii și se iscă mare tămbălău.

— Suntem într-un căcat de zile mari, spuse Wade.

— V-am spus eu că putem da foc la ceva, spuse Bryan.

— *Și ce*, Bryan, spuse Sarah, se mai întâmplă și accidente.

Lăsă jos binoclul și priviră cu toții cum deasupra casei de pe deal se înălța o mică tornadă de fum.

— Credeți că o să se prindă că noi am fost?

Nimeni nu fu nevoit să răspundă, căci doamna Breznek, vecina de vizavi, ieși în stradă cu șorțul pe ea, văzu incendiul, apoi se întoarse și începu să țipe la cei trei copii.

— Monștri mici ce sunteți! Cine dracu' vă credeți? Chem imediat poliția. O să luați o bătaie zdravănă. Și o să faceți și pușcărie.

— Să ne pupi în cur, spuse Wade.

Doamna Breznek pufni, scârbită.

— Wade... chicoti Sarah.

— Cum poți să chicotești? întrebă Bryan.

— Mai taci, fraiere, spuse Wade. O să iau vina asupra mea.

— Nu face asta, Wade. O să zic că e vina mea. O să spun că a fost un experiment științific care mi-a scăpat din mână. S-a rupt sfoara cu care îl fixasem. Dacă iei vina asupra ta, o să fii trimis pachet la o școală militară.

— Cred că au stins focul, spuse Bryan. A rămas doar aburul.

Într-adevăr, incendiul era aproape stins. După un minut, în fața casei apăru o mașină a poliției; Janet ieși în prag, curioasă și îngrijorată.

— Da, domnilor polițiști...

— Putem sta de vorbă cu copiii dumneavoastră, doamnă Drummond?

— Copiii? Păi...

Sarah vorbi.

— Am avut un accident, mamă. Experimentul meu științific a scăpat de sub control.

— Experiment științific ?

Ceea ce urmă fu o oră de confuzie și chițibușuri tehnice.

— A fost vina mea, spunea întruna Wade. Trebuia să fiu mai vigilent.

— Wade, țipa Sarah, nu mai încerca să mă acoperi. *Eu* sunt de vină pentru incendiu.

Când Ted ajunse acasă de la serviciu, avu grijă să asculte mai întâi versiunea lui Sarah.

— Tati, mă uitam pe revistele tale tehnice mai vechi, de când erai la universitate și studiai propulsia. Am vrut să fac o chestie de felul ăla. A fost o provocare.

— Ai lansat o încărcătură inflamabilă în aer în perioada cea mai propice incendiilor doar pentru că asta am studiat eu la facultate?

— Da.

Ted o luă în brațe.

— Ești cea mai tare prințesică din lume!

O strânse tare și o făcu să chicotească.

— Jan, ce avem de mâncare la cină?

— Voiam să fac un grătar...

— Hai să comandăm pizza, măcar de data asta. Și, Wade, ce-ar fi să alegi tu de care vrei.

Îi gâdilă lui Sarah tălpile.

— Ai mare noroc de-un frate mai mare, care să te ajute la proiecte, domnișoară.

09

Wade se întoarse la hotel ca s-o cazeze pe Janet, dar nu mai exista nici o cameră liberă.

— Mamă, rămâi în camera asta, cu mine și cu Beth.

— Nu vreau să fiu o povară, dragă. Janet stătea întinsă pe pat, cu perdelele trase.

— Mamă, n-ai fost niciodată o povară. Și e o ocazie bună ca voi două să vă cunoașteți.

— Cred că e fezabil.

Wade trase aer în piept.

— Mamă, am văzut talidomida în baie.

Janet îl privi.

— Ah, da?

— Nu-i nimic. Știu că e pentru bubele din gură.

— Așa este.

Janet se ridică în capul oaselor și își întoarse capul spre Wade.

Wade se așeză pe un scaun, lângă minibar.

— Mă întreb însă unde se mai *găsește* talidomidă zilele astea? Oamenii de știință organizează târguri de vechituri? E... groaznic... când te gândești că cineva mai fabrică încă așa ceva. Te ia cu fiori.

— Eu fac rost din Brazilia, printr-o rețea ilegală. De obicei vine prin FedEx. Sau uneori ajunge prin Mexic, dar Mexicul e un dezastru, așa că Brazilia e mult mai convenabilă. Acolo se folosește la tratarea leprei.

— Lepră? Serios?

— Știu. Ironia e prea tare ca s-o poți ignora. Acum, talidomida se folosește pentru ca oamenii *să nu-și mai piardă* membrele și degetele.

— Ha. În cameră se lăsă liniște. Dar cu Nickie cum e?

— Te referi la faptul că e infectată? întrebă Janet.

— Sună atât de grav când o spui așa... Dar da.

— Habar n-am ce să zic despre chestia asta, Wade.

Wade arunca dintr-o mână într-alta un pachet de cafea fără cofeină, învelit în folie, primit din partea casei.

— Deci mai nou voi două sunteți prietene?

— Prietene? Nu. Dar n-o mai urăsc. De fapt, e o femeie foarte drăguță.

Janet se prăbuși din nou pe pat.

— Te simți bine?

— Da, dar trebuie să dorm puțin. Soarele de aici mă termină. Când se întoarce Beth?

— Habar n-am. Tu odihnește-te. Eu mă duc să admir priveliștea.

Wade ieși pe balcon cu telefonul. Trase aer în piept și dădu telefonul pe care sperase că nu va fi nevoit să-l dea. Formă numărul unui vechi partener de afaceri.

— Norm la telefon.

— Norm, sunt Wade.

— Wade Drummond? Măi, *măi* – care-i treaba, frati-miu?

— Una, alta. Acum sunt bărbat însurat, Norm. În curând o să am copil, camionetă și tot tacâmul.

— Tu, familist?

— *Pffui* – în iad, până și oamenii de zăpadă se topesc într-un norișor de fum.

— Familia e o chestie bună, Wade.

— Ar trebui s-o vezi pe a mea. Toți suntem psihotici, până la ultimul.

— Toate familiile sunt psihotice, Wade. Toată lumea are, practic, aceeași familie – doar că e configurată un pic altfel, de la caz la caz. Să vii să-i cunoști pe socrii mei într-o seară. De unde suni?

— Din Orlando.

— Ești în Orlando? A, da – sora ta e astronaut. E fenomenală.

Timp de câteva minute făcură schimb de noutăți, apoi urmă o tăcere penibilă, bărbătească.

— Norm... Am nevoie de bani.

Pauză.

— Ei, toți avem, nu-i așa?

— A trebuit să mă împrumut de la Tony „Tigrul" din Carson City pentru clinica asta de fertilizare care costă de te rupe. A trebuit să merg cu nevastă-mea în Europa, pentru tehnica asta nouă. Cincizeci de miare.

— Cincizeci de miare? Ce poate costa cincizeci de miare?

Hai mai bine să nu mai lungim vorba.

— Norm, am SIDA. În locul ăsta din Milano îți iau sperma, o pun într-o centrifugă, particulele virale mai ușoare se ridică la suprafață și pe fund rămâne partea curată.

Norm tăcuse.

— Bine. Cum să nu. Am auzit multe povești la viața mea. Asta e foarte tare.

— Nu e o poveste, e adevărul.

— Dar șpilul e tot că ai nevoie de mălai.

— Da.

— Știi cum merge treaba, Wade. Cu cât riști mai mult, cu atât mai mare e răsplata.

— De parcă n-aș ști.

— De cât ai nevoie?

— De cele cincizeci de miare plus încă cincizeci, dobânda lui Tony.

— Asta înseamnă risc, nu glumă.

— De atâta am nevoie.

Urmă o tăcere lungă din partea lui Norm, urmată de:

— Adevărul e că ai sunat într-un moment foarte nimerit, frate. Nu mi-ar strica un curier în momentul ăsta.

— Curier?

Wade știa că, în economia subterană, asta era munca cea mai de jos și mai periculoasă.

— De ce nu?

— Uite cum stă treaba – am o aventură cu Cheryl. Apare într-un număr de dans din Pocahontas pe Main Street USA, la Disney World.

— Cheryl?

— Da, micuța Cheryl, care e încă destul de tânără ca să-i placă bărbații mai bătrâni. Ne întâlnim în fața stației de tren de la Main Street USA – mâine dimineață, la zece punct.

— Tu, la Disney World?

— Wade, Wade, *Wade,* la Disney World nu se întâmplă niciodată nimic rău. E singurul loc sigur din statul ăsta dus pe copcă. Am avut multe întâlniri acolo.

Întrerupseră convorbirea. Wade intră înapoi în cameră tocmai când Beth se întorcea de la cumpărături. Dormiră puțin, apoi cinară cu toții în liniște în sala de mese a hotelului – cinstea lui Janet. După aceea ieșiră să se plimbe pe International Boulevard, o experiență frustrantă pentru Wade pentru că totul, până și cea mai banală zorzoană, era extrem de scump. Se întoarseră în cameră să se uite la televizor, iar Wade ieși din nou cu telefonul pe balcon. De data asta, adunându-și tot curajul de care era în stare și toate sentimentele de vinovăție pentru faptul că era un fiu vagabond și bun de nimic, își sună tatăl în Kissimmee.

— Da, alo?

— Bună, tată. Sunt eu, Wade.

Din răspunsul lui Ted nu se putea ghici nimic.

— Wade.

— N-am prea avut ocazia să discut cu tine azi, la chestia lui Sarah de jos.

— O adunătură de clovni din media.

— Chiar că era nebunie mare.

— Deci ai ieșit din închisoare, spuse Ted. Foarte bine. Ești prea bătrân pentru închisoare. Tipii care ajung la închisoare

după patruzeci de ani au ceva trist, ca și cum ar fi incapabili de o perspectivă mai largă.

— Arăți bine.

— Ei, nu că aș merita chestia asta. Dar Nix zice că am avut noroc cu osatura. Am și scaun regulat și merg la solar pe gratis.

— Deci tată, am auzit de la radioșanț că ai avea nevoie de ceva bani.

— Ce radioșanț? Radioul meu e treaba mea, în mă-sa!

— M-am gândit doar că te-ar interesa un șmen de-al meu, ca să scoți rapid ceva bani de buzunar.

Ted tăcu.

Văd că nu închide telefonul.

— Cum vin, așa se duc, spuse Ted. Pot să trăiesc și fără casa asta – porcăria asta se inundă. Nix poate să aducă pâinea în casă până când pun eu de o nouă combinație, nu-i așa, Nix? Fără îndoială, undeva în fundal Nickie tocmai își dădea ochii peste cap.

— Măi tată, ce-ar fi să vii cu noi mâine la Disney World? O să ne distrăm. Plătesc eu. *De-acum nu mai e loc de-ntors.*

— Disney World? Te-ai țăcănit?

— Vezi tu, tată, tipul ăsta, Norm...

Wade își dădu seama cât de prost suna acest început de frază: *Tipul ăsta, Norm...*

— Așa...

— Are nevoie de ajutor pentru un proiect...

— Și?

— Voiam să-l ajut și m-am gândit că ai putea, prin urmare, să-l ajuți și tu.

— Cu ce? Și cât îmi iese?

Pare aproape lipsit de scrupule.

— Ție? Zece miare și n-o să avem de făcut decât un drum scurt până pe undeva, pe-aproape.

Pauză, după care:

— Bine.

— Cum, nu vrei să știi amănunte?

— Vreau banii. Amănuntele ți le las ție. Urmă o pauză. Frumos din partea ta că te-ai gândit la mine, Wade.

Cei doi stabiliră o oră de întâlnire pentru a doua zi dimineața, apoi închiseră telefonul. Simțindu-se ca Moș Crăciun, Wade intră în cameră, unde adormi, împreună cu Beth și Janet, în timp ce se uitau pe canalul History. Pe la trei se trezi și nu mai reuși să adoarmă. Ieși pe balcon, învăluit în rămășițele obosite și înăbușitoare ale unui vânt care bătea dinspre Golf. Privi luna, care era plină sau aproape plină. *Dacă oamenii n-ar fi apărut niciodată, aceeași lună ar sta exact în aceeași poziție și n-ar fi cu nimic diferită de cea de acum.* Wade încercă să-și imagineze Florida înainte de apariția omului, dar nu reuși. Peisajul părea mult prea definitiv colonizat – rulotele, coșurile fabricilor și speluncile lumii de dedesubt. Își spuse că, dacă omul ar coloniza luna, ar transforma-o probabil în Florida. Poate că era mai bine că se afla atât de departe, inaccesibilă.

Wade se gândi apoi la mama lui, care părea să dea colțul chiar acolo, sub ochii lui – și totuși, într-un fel era mai tânără ca niciodată – *acum știe tot felul de chestii, chestii pe care până și eu de-abia le-am aflat, faze din alea urâte cu sex – a deschis atât de multe uși* – și simți din nou unul dintre nenumăratele junghiuri de rușine pe care le simțea de fiecare dată când se gândea la purtarea tatălui său și la cum o afectase asta pe mama lui – prostia și goana lui după fuste.

Cel puțin mâine o să aibă niște bani și poate că *acum* va putea ține la distanță gorilele alea din Carson City, care parcau în fața apartamentului său și al lui Beth, aprinzând faza lungă la unu noaptea. Și poate că o să-i mai rămână ceva mărunțiș ca să încerce niște tratamente noi anti-SIDA. *Și cele zece mii ale tatei? Un fleac. O dată în viață pot să-i fac și eu un serviciu ca lumea.*

Viața era simplă, zău așa: o soție de îngrijit și un copil pe drum – un cuibușor de protejat și lumea asta uriașă care de-abia aștepta să facă praf și pulbere toată șandramaua. Wade se gândi la sângele care-i curgea prin vene – prin

picioare și degete, prin buricele degetelor și scalp – și încercă să rămână total nemișcat, ca să vadă dacă simte sângele cum se scurge prin el, dar nici vorbă. *N-avem voie să ne simțim sângele, așa cum n-avem voie să simțim nici rotația Pământului.* Se gândi la boala lui. Când îi spusese lui Sarah, adăugase:

— E o mașinărie a timpului, soră-mea.

— Nu mai glumi cu chestia asta, Wade.

— Nu glumesc, Sarah. Adevărul e adevăr.

— În ce *sens* e ăsta adevărul?

— Uite-așa: dacă am fi trăit acum o sută de ani și nu în momentul ăsta, amândoi am fi deja morți. Tu din cauza apendicelui ăluia pocnit din clasa a treia sau de la vreo tăietură infectată.

— Sau m-ar fi înecat la naștere, spusese Sarah.

— Acu' ești și cât ai clipi din ochi nu mai ești. Eu? Ce dracu', aș fi putut muri până acum în o sută de feluri. Deci eu aș zice că virusul ăsta e un mod de a reseta cronometrul așa cum trebuie. Cetățenii în vârstă sunt o chestie nefirească.

— Chiar crezi asta?

— Da.

— Scuză-mă, dar mi-e greu să fiu de acord cu tine.

Wade simțise asprimea din vocea lui Sarah.

— Poți să-ți faci rost de o slujbă și să muncești? întrebase ea.

— Oarecum. Am o slujbă *part-time* ca dealer într-un club de căcat de pe Fermont Street. Nici băutură n-am voie – ficatul ăsta, îmi face mofturi ca un labagiu.

— Medicamente?

— Da, dar hai să ne oprim aici. Nu pot să clipesc o dată fără să trebuiască să-nghit câte o pastilă. Pastilele mă scot din minți.

Afară, pe balconul hotelului, furnicile roșii îl descoperiseră pe Wade. Intră în cameră. Beth sforăia. Era patru dimineața, momentul pentru o capsulă de 3TC și o gură de suc de ananas. *Unde s-au dus ultimele șase minute? Când timpul e consumat, ajunge într-un soi de cimitir de vechituri? Sau*

într-un râu, ca apele de sub cascada Niagara? Oare timpul se evaporă, se transformă în ploaie și o ia de la capăt?

Wade își luă pastila, își bău sucul și se duse să privească pe fereastră hotelurile, șoselele și mașinile ce acopereau pământul Floridei. *Apropo de mașina timpului.* Wade avu încă o dată senzația că dintre toate statele, inclusiv Nevada, Florida era cea mai captivă într-un trecut primordial. Aici, plantele păreau mai sălbatice, animalele mai crude, iar aerul mai umed și mai plin de bacterii. Avea impresia că întreg peisajul se resemnase la ideea că, peste mai bine de un miliard de ani, totul se va lichefia sub formă de petrol.

Janet dormea pe canapeaua extensibilă, iar răsuflarea ei era ușoară ca un deget frecându-se de o coală de hârtie.

Wade deschise ușile glisante dinspre balcon, încă fierbinți, chiar și la ora asta, și își aprinse o țigară. Dacă nu putea să bea, o să fumeze. Dă-le încolo de furnici roșii. *Wade,* îi spusese doctorul său, *ficatul tău are capacitatea de metabolizare a unei fetițe de doi ani. Nu știu când anume ai băut ultima dată un pahar, dar, oricând o fi fost, a fost ultimul.*

Se întoarse și privi spre dormitor. Fără motiv, becul roșu al robotului telefonic începu să clipească. *Ha?* Intră, luă telefonul fără fir și apăsă pe butonul de mesaje – era Sarah:

> Bună, Wade, sunt soră-ta mai mică. Sigur nu ești treaz – noi funcționăm după programul ăsta ciudat, care are legătură cu orarul lansării pe orbită. Sunt într-o pauză acum. Nu-i așa că sună idiot? *Salut, sunt astronaut și sunt într-o pauză de cafea.* Dar ăsta e adevărul, iar azi am tras din greu, așa că puțină relaxare e bine-venită. Rușii fac niște experimente de regenerare a țesuturilor la lansarea asta și jur că tot programul ăsta al lor de cercetare la gravitație zero e condus de un șef de echipă de la McDonald's. Mai ții minte când erau sovieticii mari și tari? Probabil că o să avem iar norocul ăsta. Ce face mama? *Tu* ce faci? Cu Beth am stat cu totul vreo șaptesprezece secunde. Prietena lui Bryan e – o, Doamne – ei, măcar are doi cromozomi X. Dacă te scoli suficient de devreme, sună-mă. O să mă duc la culcare la opt fix, după ora civililor.

Lăsase un număr de telefon, pe care Wade îl formă de pe balcon.

— Soră-mea?

— Wade! O, asta chiar *e* un deliciu. Cum de ești treaz la... *4:15 dimineața?*

— Familia asta are prea multe energii ciudate. Nu pot să dorm. Uneori aș vrea să fim ca agenții imobiliari din reclamele alea din ziare – cu părul frumos pieptănat în cărare, atitudine optimistă și vieți mărunte și perfecte – și să ni se fi extirpat tuturor cortexul de reptilă.

— Cum se simte mama?

— Bine. Obosită.

Wade îi povesti despre Shw. Și despre Bryan. Și despre Nickie. Sarah ascultă fascinată, apoi întrebă:

— Ce-o să faceți în legătură cu Nickie și tata?

— N-am idee. Sarah...

— Da, frati-miu cel mare...

— Spune-mi o chestie – cum *faci* tu *față* atâtor responsabilități? *Cum?* Chiar vorbesc serios. Am mai vorbit noi pe tema asta – când mi-ai făcut o vizită în Kansas. Eu abia sunt în stare să fac o rezervare la Jessie's Catfish Grill și nu reușesc nici măcar să comand bilete la Disney World prin telefon. Înainte n-am fost obligat *să fac* lucruri. N-aveam nici un motiv. Și acum, în sfârșit, aș vrea să duc lucrurile la capăt, dar habar n-am cum se face. Între timp, tu te ocupi de secvențe ADN în spațiu, ai grijă de pacea mondială și aterizezi în deșert cu cel mai complex obiect ieșit vreodată din mâna speciei umane.

Urmă o pauză înainte ca Sarah să răspundă.

— Eu nu gândesc niciodată în felul ăsta, Wade. Există niște lucruri simple care trebuie făcute și e mai simplu să le faci decât să nu le faci.

— Ești uluitoare.

— Ai o părere prea bună despre mine. Wade, îl întrerupse Sarah, scuze, dar mai e puțin și mi se termină pauza și chiar trebuie să te întreb ceva.

— Bagă. Wade se pregăti sufletește.

— Cum stai cu sănătatea în termeni științifici și măsurabili?

— *Doamne,* Sarah!

— Spune-mi și gata, Wade.

Wade respiră adânc.

— Bine, atunci. Nu prea grozav.

— Așa mă gândeam și eu. Nu arătai prea înfloritor azi.

— Leucocitele mele se împuținează, încetul cu încetul. Pur și simplu numărul nu vrea să rămână pe loc.

— Și în mod obișnuit cum te simți?

— Un pic spre obosit. Altfel n-am nimic. Am avut o erupție și uneori mă simt de parcă aș avea gripă. Mai mult de atât ar însemna că mă plâng, așa că nu vreau să mai discut pe tema asta.

Acidul din stomacul lui Wade bolborosi. Își aduse aminte de o zi în care, el având opt ani, iar Sarah șase, ieșiseră în grădina din spate, printre copaci, iar el se înțepase pe interiorul încheieturii cu un ac de siguranță și Sarah se înțepase și ea, fără fasoane, în brațul stâng și își amestecaseră sângele printre zumzetele albinelor și foșnetul frunzelor de anin. Anul ăla fusese plin de afide, iar vântul șuiera prin găurile pe care acestea le făcuseră în frunze.

— Wade, trebuie să închid. Rusnacii îmi fac semn – un shake mic de vanilie, un pachet de șase McNuggets și o jucărie de plastic Happy Meal. Sună-mă mâine la aceeași oră, bine? Dacă ești treaz. Ce planuri ai pentru ziua de azi?

— Disney World.

— Te bucuri că te duci?

Wade făcu o pauză.

— Știi ce? Chiar *mă bucur.*

— Distracție plăcută, frati-miu.

— Noapte bună, soră-mea.

10

— Ce dracu' faci, Wade?

Când Ted se întoarse acasă de la serviciu, intră pe ușa din spate și-i găsi pe Wade și Janet uitându-se la televizor.

— Mă uit cu mama la *Sonny and Cher Show.*

— E o emisiune simpatică, Ted.

— Nu te uitai la televizor, spuse Ted, *dansai.* Ted scuipă acest ultim cuvânt de parcă ar fi fost un fir de păr pubian.

— Lasă-l în pace, Ted. Ne place emisiunea asta. Tu ce-ai făcut azi? Iar ai întârziat.

— Jan, ai să-l transformi într-un fătălău, spuse Ted.

Wade nu știa ce înseamnă fătălău, dar nu-i plăcea felul în care tatăl lui o învinovățea pe mama lui.

— Hei, *tată,* cum a fost azi la serviciu?

— De parcă ți-ar păsa ție.

Pe fundal se auzeau niște râsete total nepotrivite cu discuția lor. Pisica, Haiku, simți tensiunea și sări de pe televizor, unde se cățărase.

— Hei, tată, *tu* când ai dansat ultima oară?

— Wade, nu-l mai sâcâi pe taică-tău. Chiar vreau să mă uit la emisiunea asta.

Bryan, cu radarul lui care detecta imediat o distracție pe gratis, vârî și el capul pe ușă. Sarah nu se vedea nicăieri.

— Măi, *tată,* te-am întrebat ceva. Când ai dansat ultima oară?

Ted i se adresă lui Janet.

— E timpul să-i luăm băiatului costum de balet, dragă.

— Pariez că ultima oară ai dansat cu o gașcă de tovarăși de-ai tăi din frăție, când erai la facultate, spuse Wade, apăsând

butoanele ca un nebun. Probabil că erați cu toții goi și vă frecați unii pe alții cu cremă de ras.

— *Wade,* spuse Janet. La televizor se auzi o melodie, o melodie rapidă, cu un ritm îndrăcit.

— *Ooh.* Asta e melodia mea preferată. Hei, tată, vino încoace și hai să ne distrăm.

Wade începu să danseze în felul său ciudat de băiat de cincisprezece ani, improvizând versuri de genul *Ted Drummond e un fătălău. Și n-are gust la haine, zău. Îi place să stea dezbrăcat și să danseze cu bărbați.*

Wade văzu cum ochii lui Bryan se măresc și pupila se dilată. Excelent – asta înseamnă că Ted îi va sări la beregată, ceea ce și făcu. Se repezi la Wade, care învățase deja să eschiveze loviturile tatălui său. Wade sări pe canapeaua Naugahyde, strigând *fătălău, fătălău,* iar Ted se năpusti după el, răsturnând canapeaua și stârnind un țipăt (previzibil) din partea lui Janet.

— Ești un fătălău și nici măcar nu mă poți prinde...

Exact în momentul acela se stinse lumina, iar Wade avu senzația că întreaga casă primise o lovitură în moalele capului. Noaptea era întunecoasă și ploioasă și nu se vedea nimic. Ted își suci glezna, strigă „Ah, futu-i...", iar Wade fugi, scoțând un urlet victorios. Dar, victorios sau nu, știa că trebuie să se ascundă cam o oră, până când se va fi calmat Ted. Orbecăi până la ușa pivniței și o luă pe scări în jos unde Sarah, cu o lumânare în mână, stătea lângă panoul electric. Când îl văzu pe Wade, dădu drumul la curent.

După câteva ore, Ted se calmase și se dusese la culcare. Wade se uita la știri împreună cu Janet și Sarah.

— Tu și tata ar trebui să divorțați, spuse el.

— Wade! Nu vorbi așa. Și n-ar mai trebui să-l provoci tot timpul pe taică-tău. Mâine trebuie să-și țină discursul și are piciorul paradit total.

— Mamă, ce tragedie!

Știrile mergeau înainte, despre inflație și Gerald Ford.

— Dar, oricum, de ce te-oi fi căsătorit tu cu el?

— Wade, *termină.*

— Nu, vorbesc serios. Am făcut calculul și m-am născut la treisprezece luni după ce v-ați căsătorit, așa că nu se pune problema că ai fi fost *obligată.*

— Habar n-am. Sau... *nu știu.* Era *american.* Studia sistemele de alimentare a rachetelor, ceea ce era foarte sexy pe vremea aia. Avea să ne ducă pe lună.

— Și?

— Și după aceea a început să construiască conducte de petrol și ne-am mutat în vest, iar luna s-a pierdut pe undeva pe drum și nu-mi vine să cred că-i spun chestia asta propriului meu copil.

— Te oprești întotdeauna exact când începi să spui ceva ca lumea.

— Știu că așa fac.

— Tu ai lumea asta secretă a ta, despre care nu știe nimeni, nu-i așa?

— Wade! Doamne, nici măcar Helena nu ia omul așa repede ca tine.

— Ar trebui să divorțați. Nu te merită.

Wade nu spuse că săptămâna trecută trăsese chiulul ca să meargă pe bulevardul Lonsdale în căutare de artificii din alea ilegale și își văzuse tatăl luând prânzul cu secretara lui într-un restaurant care servea șnițele.

— Wade, vorbești despre tatăl tău. Fii respectuos cu el.

Wade observă că mama lui nu îl contrazisese la sugestia că ar trebui să divorțeze.

— Știi ce mi-a spus tata când l-am întrebat de ce s-a însurat cu tine?

Orice rezistență era inutilă; Janet se prefăcu că nu-i pasă.

— Bine, spune-mi, ce-a zis ?

— Nu-ți spun.

— Wade !

— Bine, bine. Mi-a spus că i-a plăcut de tine pentru că niciodată nu-și putea da seama la ce te gândești.

— Chiar așa?

— Așa a spus.
— Nu zău?
— Mda.
Își dădea seama că mamei lui îi făcea plăcere să fie misterioasă.

11

A doua zi dimineață, Nickie vorbea la telefon cu Janet, care rămăsese stăpână pe cameră. Se răsfăța în pat, jucându-se cu degetele de la picioare și delectându-se cu moliciunea păturii.
— Ce-ți mai face gura?
— Mai bine decât ieri.
— Bine. Știi care-i chestia? Mă sui pe pereți aici, în Kissimmee. Locul ăsta e ca o morgă. Ted s-a dus la Disney World cu ceilalți. Mie îmi vine să borăsc numai când mă gândesc la Disney World.
— Atunci, începu Janet, poate ai vrea să... ieșim să luăm prânzul mai devreme?
— Da, aș veni. O să iau mașina lui Ted. Dar ce facem cu Sfinția Sa? Poate că ar trebui s-o invităm și pe ea.
Beth vomita în baie.
— Are grețuri matinale. Nu cred că e o idee bună.
Janet făcu o pauză.
— Ar trebui s-o sun și pe Shw.
— De ce *Dumnezeu* s-o suni?
— E o chestie de protocol, presupun. Poate că va fi – sau poate că nu va fi – mama nepotului meu.
— Nu știu... mi s-a părut țicnită rău. Și numele ăla al ei...
Janet o sună pe Shw în cameră.
— Shw, sunt Janet. Ai mâncat ceva pe ziua de azi?
Răspunsul lui Shw fu unul abia șoptit.
— Nu.

— Ies cu Nickie la o cafea. Trânteşte-ţi un pic de machiaj, pune nişte haine curate pe tine şi ne întâlnim jos în jumătate de oră. Poţi să faci chestia asta?

— Eu nu mă machiez.

— Dar de venit, vii cu noi?

Pauză, apoi:

— Da.

Clic.

După o jumătate de oră, Nickie o luă pe Janet de la intrarea principală a hotelului – un fel de gara Pennsylvania, cu sosirile şi plecările ei. Janet purta ochelari de soare cu lentile negre, care-i acopereau toată faţa, genul după care se dădeau în vânt vedetele rock şi impresarii de la Hollywood trecuţi de şaptezeci de ani, şi haine tinereşti, stil Gap. *Dacă te-ai lua după haine, aş putea trece drept un vânzător de cafea de douăzeci şi cinci de ani din St. Paul, Minnesota.*

— Gwendolyn vine? întrebă Nickie.

— Gwendolyn?

— Shw sună prea stupid.

— Uite-o că vine.

Shw sări pe bancheta din spate, slobozind un mârâit pronunţat pe post de salut.

— De fapt, sunt destul de binedispusă, spuse Shw. Nu-mi interpretaţi greşit mârâitul.

— Deci, ce mai e nou pe ziua de azi? întrebă Nickie.

— Bryan voia să merg cu el la Mauschwitz. M-a implorat. Mi s-a făcut scârbă.

Janet schimbă subiectul.

— Tipul care parchează maşinile arată aşa de bine.

— Neh, eşti tu în călduri, spuse Nickie. Atâta tot.

— În sfârşit! Mă tratează şi pe mine cineva ca pe o fiinţă sexuală!

Porniră. Janet privea cum peisajul se topeşte în urma lor.

— Azi se întâmplă vreo chestie din aia NASA? întrebă Nickie.

— Nu. E zi liberă.

— Aha.

Maşina se împotmoli la un semafor, printre grămezile de rulote şi maşini închiriate roşu cu alb.

— Sarah e tare deşteaptă, nu-i aşa? întrebă Shw.

— Presupun că trebuie să fie.

— E şi şmecheră?

Janet chibzui la asta.

— Presupun că, şi dacă eşti astronaut, tot te confruntă într-o *oarecare* măsură cu prefăcătoria şi cuţitele înfipte în spate. Gândeşte-te numai la sutele de oameni care *nu au fost aleşi* pentru zborul în spaţiu. Janet alunecă în registrul ei obişnuit, didactic: Dar să ştii, astronauţii sunt aleşi pentru personalitatea lor echilibrată, la fel cum crescătorii aleg câinii – astronauţii sunt un fel de labradori negri ai lumii aerospaţiale.

— Crezi că au ales-o pe Sarah doar pentru că e handicapată? întrebă Shw.

— Eşti singura persoană care a pronunţat vreodată cuvintele astea cu voce tare, spuse Janet.

— E o întrebare destul de firească.

— Ştiu. Mi s-a acrit de lucruri nespuse. Tăcerea îmi aduce aminte de copilăria mea. Înăbuşitoare.

— Cum a fost? întrebă Nickie.

— *Ce* să fie?

— Sarah. Mâna lipsă şi toate chestiile astea.

Janet se concentră să dea răspunsul potrivit.

— Când eram mică, mi s-a spus întotdeauna să fiu fată cuminte şi să mă îngrijesc. Orice noţiune pe care o aveam despre propria mea valoare se baza pe aspectul şi purtările mele. Nu cred că în tinereţe *am cunoscut* cu adevărat vreo persoană. Iar apoi mă duceam cu Sarah la cumpărături sau pe terenul de joacă, oamenii vedeau că n-are o mână şi, într-o fracţiune de secundă, din reacţiile lor, reuşeam să-i văd până-n străfunduri – dacă erau buni sau răi, sau proşti, sau cum or fi fost. Multă vreme nici măcar n-am ştiut ce văd. Toate informaţiile astea noi cu care eram bombardată – nu le voiam – nu le cerusem! Şi totuşi, continuam să fiu bombardată

cu informații. Am încercat să le ignor și n-am discutat cu nimeni despre asta. În ciuda celor ce se spun, anii 1960 au fost *foarte* înapoiați.

— În ce an te-ai născut, Shw? o întrerupse Nickie.

— 1982. Tăcerea lui Shw după această replică păru să aibă darul de a descuraja o investigație mai amănunțită.

— Deci, Janet, care-i treaba cu Bryan? Nu înțeleg de ce nu e, cum ar veni, un agent de bursă sau ceva de genul ăsta? Fizic ar corespunde, dacă ar renunța la chică.

Shw îi aruncă lui Nickie o privire belicoasă prin oglinda retrovizoare, iar Janet răspunse că Bryan făcuse întotdeauna numai ce avusese chef. Întoarse capul și întrebă:

— Dar povestea *ta* care e, Shw?

— Povestea mea?

— Da. De unde ești? Familia ta. Chestii de-astea.

— Sunt din Lethbridge.

— Lethbridge – asta-i o zonă faină din Alberta. Toată familia ta e acolo?

— Tata. Mama trăiește în Nova Scotia cu un tip care construiește machete de vapoare. Nu mă văd niciodată cu ea.

— Tatăl tău ce face?

— E teoretician marxist la universitatea de acolo.

— Marxist.

— Da. Și e varză.

— Credeam că și tu ești un fel de radicală.

— Poate. Dar el e atât de penibil! Tot mai crede în băsinile alea comuniste – în zilele noastre, e ca și cum ai crede în vrăjitoare. Globalizarea e *adevăratul* demon. Globalizarea combinată cu știința. Tata e așa de dus cu capu' că nu poate vedea dincolo de disprețul lui jalnic față de clasa de mijloc – ups – scuzați-mă, față de *bourgeoisie.*

Janet schimbă subiectul.

— Dar tu, Nickie? Povestea ta care e?

— Nu-i mare brânză. Sunt doar o fată din clasa de mijloc, care a așteptat prea mult până să ia marile decizii ale vieții,

și când, în sfârșit, le-a luat, nu s-au dovedit a fi cele mai deștepte.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu că în momentul ăsta mi-e foarte foame. Arătă către un restaurant prozaic, francizat. Hai să intrăm în restaurantul de acolo. Pe panou scrie că suplimentul de șuncă e doar nouăsprezece cenți săptămâna asta.

— Eu sunt vegetariană, spuse Shw. Și am și eu grețuri matinale.

Nickie intră în parcare. Odată intrate în restaurant, cerură un separeu. În interiorul localului, totul părea să fie portocaliu, stacojiu sau maroniu.

— Ooh, ce *sexy* e, spuse Nickie după ce chelnerul plecă.

— În restaurantul ăsta, totul e cu carne, spuse Shw, ștergându-se la nas – o răceală în stadiul incipient.

— Voi, vegetarienii, sunteți niște maniaci ai controlului, spuse Nickie. Comandă dracului un coș cu fructe.

— Probabil că taie fructele pe butucul măcelarului imediat după ce au hăcuit o vacă.

— Într-un loc ca ăsta, spuse Nickie, coșul tău cu fructe a fost probabil fabricat în februarie trecut, într-un laborator specializat în coșuri cu fructe din Tennessee.

— O, uitați-vă, spuse Janet cu ciripitul ei de fată a anilor cincizeci, ouă jumări. Ce drăguț! Acest ton mămos le convinse pe celelalte să consulte meniul ca lumea. Janet scoase o trusă de medicamente din poșetă și o trânti pe masă.

Nickie deveni curioasă.

— Doamne, cutia ta cu medicamente e mare cât o trusă de cusut. O să trebuiască să-mi cumpăr și eu una de-asta?

Tocmai atunci se întoarse chelnerul, Kevin, după numele de pe ecuson.

— Asta *nu-i nimic,* spuse el. Unii dintre oamenii care vin aici au cutii de medicamente mari cât orgile Kimble-Wurlitzer.

Janet o arătă din cap pe Nickie.

— Noi două avem SIDA.

— Păi și eu la fel, spuse chelnerul.

— Măi să fie, nu-i așa că ne-am nimerit, spuse Nickie.

— Presimt că se apropie o îmbrățișare de grup, spuse chelnerul, dar șeful meu îmi tot freacă ridichea să bag viteză. Avem un autocar Trailways plin cu turiști francezi care au sosit acum cincisprezece minute – francezi din Franța – ăsta e cel mai groaznic coșmar al chelnerilor, așa că trebuie să vă iau comanda foarte rapid. Nu vă obosiți cu bacșișul.

Femeile comandară, în timp ce, din capătul celălalt al restaurantului, răzbătea în valuri o pălăvrăgeală cu accent parizian.

— Deci, ca să zic așa, care-i treaba cu familia voastră? întrebă Shw. Parcă ați fi familia *boleșniță.* E vreunul dintre voi care să *nu* fie bolnav?

Nickie se uită la Shw și schimbă subiectul.

— Am auzit că nu prea te-nnebunești după ideea de-a avea un copil, ai?

— O, ia te uită – Nevasta Trofeu chiar știe să vorbească.

— Ce maniere minunate! spuse Nickie. Iar am făcut-o de oaie. Ca să te simți mai bine, află că și eu am făcut-o de vreo șase ori.

— Ce?

— Am avortat.

— Mă duc la toaletă. Shw o șterse discret.

— M-am gândit că, dacă vede o epavă ca mine care a trecut prin același lucru, poate că o să se gândească mai bine la ce are de făcut.

— Îți dorești copii?

— Cred că da. Dar aș fi o mamă de toată jena.

— Ba nu-i adevărat.

— Ei, mulțumesc, Cindy Brady[1]. Oricum, nu ne permitem să avem copii.

— Uitasem – chiar așa de falit e, ha?

— Oh! Suntem așa de rupți în cur că te-apucă greața.

— Dar ați fost la pescuit de pește-spadă...

1 Personaj din serialul de televiziune *Familia Brady*, o fetiță inocentă și adorabilă.

— Prin bunăvoința unuia dintre așa-zișii lui prieteni. Și știi ce-am mâncat de când am ajuns aici? *Nachos* și *salsa.* Și hotdogi. Aia am mâncat. Pe drumul de la aeroport încoace ne-am oprit la o imensitate din aia de magazin universal.

Nickie își cercetă unghiile și le găsi suficient de lucioase.

— *Urăsc* sărăcia. Chiar o urăsc. Și chiar mă enervează că nu pot să-l părăsesc pe Ted.

— Asta e una dintre cele mai romantice chestii pe care le-am auzit în ultimele luni.

— Și singura chestie care mă enervează la tot balamucul ăsta cu SIDA e că Ted m-ar putea părăsi el *pe mine.* Închipuiește-ți: țin la un om care m-ar lăsa baltă una-două. Luă o gură de cafea. Poate că-l acuz pe nedrept. Nu-mi pasă dacă mor. Și de la toate drăciile astea de cocteiluri cu care se tratează SIDA te alegi cu depuneri de grăsime pe te miri unde – poate mă trezesc cu șase țâțe.

— Așa vorbești și când ești cu Ted? întrebă Janet.

— Cam da.

Janet privi pe fereastră parcarea luminată.

— Uneori mă întreb dacă aș fi fost mai... *directă,* așa, ca tine și ca Shw – oare lucrurile ar fi stat puțin mai altfel între mine și Ted?

— Tu? Poate. Dar probabil că nu. Ted zice că voi doi nu v-ați certat niciodată. Zice că tu „fierbeai în suc propriu". Astea au fost cuvintele lui – *fierbeai în suc propriu.*

— Așa făceam. E o trăsătură respingătoare. Acum nu mai fierb în suc propriu.

— Ar trebui să mă duc s-o recuperez pe Gwendolyn, spuse Nickie. Ce nu facem pentru familie – oricât de aberantă ar fi relația dintre noi.

Se ridică în picioare, se întoarse și spuse:

— Hei, ia uită-te la piloții ăia sexy care tocmai au intrat.

— Tu n-ai un buton de oprire, nu-i așa, Nickie?

— Nu.

Nickie o porni spre toaleta pentru femei aflată lângă bar exact în momentul în care piloții intrară pe ușă, impunători

și bronzați. Schimbă un zâmbet cu pilotul mai puțin bronzat, care o apucă brusc de mijloc și-i trânti o bucată de leucoplast pe gură.

— Ascultați-mă cu toții. Ascultați-mă, *am zis!* Am făcut rost de primul nostru ostatic. O singură dată dacă o dați în bălării, i-am zburat creierii păpușii Barbie. Să nu văd mobile, pagere, telefoane la poliție, nimic din toate astea.

Celălalt pilot ridică o carabină, o încărcă și spulberă o cutie cu plăcinte, lovindu-l pe Kevin în braț. Un vârtej de sânge și mâncare se împrăștie pe bar și pe podea. Clienții urlară; pilotul trase într-un geam; doi oameni aflați în parcare se lăsară în jos și începură să alerge spre gardul viu.

— Toată lumea să tacă-n pula mea din gură, urlă pilotul mai puțin bronzat. Am venit aici cu treabă și ne luăm treaba *în serios.* Prietenul meu Todd, aci de față, o să dea o tură să vă ia bijuteriile. Voi, franțujii, sunteți cu toții morți după bijuterii și să nu văd căcaturi de la Disney – repet, *să nu văd căcaturi de la Disney – ne pas de merde à la Disney.* Dacă văd vreun jeg de insignă cu Regele leu sau vreo brățară cu Mica sirenă, Todd aci de față o să vă lase fără degetele de la picioare drept pedeapsă.

Francezii începură să trăncănească între ei; pilotul îl împușcă pe unul dintre ei, un bărbat între două vârste, chiar în piept. În sală se lăsă liniștea. Janet văzu țeava metalică a armei atingând urechea dreaptă a lui Nickie; își aduse aminte cum, când era mică, tatăl ei se prefăcea că-i scoate din ureche monede de douăzeci și cinci de cenți. Își simțea capul umflat ca după o înțepătură de albină.

Navigăm în viață în așa fel încât să ne ferim de săgețile pe care legile probabilității le abat asupra noastră. Când reușim, ne izolăm împotriva actelor arbitrare de ură și distrugere. Așa a fost dintotdeauna – în cartierele pe care le construim, în zidurile dintre casele noastre, în teama cu care privim necunoscutul. Unul din șase milioane de oameni va fi lovit de trăsnet. Cincisprezece din o sută de oameni vor suferi de depresie clinică. Una din șaisprezece femei va avea

cancer la sân. Unul din treizeci de mii de copii va suferi de o malformație gravă a membrelor. Unul din cinci americani va cădea victimă unui act de violență. O zi în care nu se întâmplă nimic rău e un miracol, e o zi în care nici una dintre relele care s-ar fi putut întâmpla nu s-a întâmplat. O zi monotonă e triumful spiritului omenesc, iar plictiseala e un lux fără precedent în istoria speciei noastre.

Janet ieși din separeul ei și se îndreptă spre Kevin.

— Înapoi, doamnă, spuse pistolarul de lângă bar. Nickie încerca să țipe prin leucoplast.

— Am șaizeci și cinci de ani, javră ce ești. N-ai decât să mă împușți, dar eu am să-l ajut pe Kevin. Sunt sigură că tovarășii tăi o să te respecte foarte mult dacă împușți o doamnă neînarmată de șaizeci și cinci de ani. Janet se așeză lângă Kevin și îl luă de mână.

Pilotul Numărul Doi, Todd, se întorsese cu spatele și trecea de la o masă la alta, obligându-i pe europeni să-și arunce bijuteriile într-un sac de bumbac. Când una dintre femei refuză, spuse: „Nu vrei să te joci cu noi, ai?" *Bang.* Îi spulberă bărbatului de lângă ea un deget de la picior. Janet auzi țipete și clinchetul ușor al monedelor și bijuteriilor care se rostogoleau unele peste altele în sacul cu prada.

— Gata, strigă cel de lângă Nickie. *Mișcă.*

Todd ajunse lângă ușa din față exact în momentul în care Shw, care habar n-avea prin ce dramă treceau cei din restaurant, ieșea din toaleta pentru femei aflată lângă intrare. Pilotul întinse mâna spre poșeta ei, dar ea o smuci suficient de tare cât conținutul să se răstoarne pe podea – sute de bancnote de cincizeci de dolari.

— Doamne, făcu Numărul Doi, oprindu-se o clipă să adune un teanc de bancnote.

— N-avem timp. Ieși. *Acum.*

Cât ai clipi, ieșiră pe ușă și se făcură nevăzuți.

Nickie își smulse leucoplastul de pe gură. Trase aer în piept de parcă ar fi visat că se scufundă în adâncuri și s-ar fi luptat în tot acest timp să iasă la suprafață.

Janet privi în jos și văzu că linoleumul din fața ei era îmbibat cu sânge – un purpuriu intens, ca de sirop de tuse. Nickie îi vorbea, dar ea nu auzea nimic – *nici un sunet.*

Nimeni dintre cei prezenți în restaurant nu se mișcă. Mirosul de mic dejun ars plutea dinspre bucătărie, al cărei personal, avea să afle Janet mai târziu, se baricadase în frigider. O duzină de ofițeri de poliție năvăliră înăuntru, zbierând *Nu mișcă nimeni!* Paramedicii săreau peste pereții despărțitori și separeuri, ca să ajungă la francezul traumatizat. Fotografii imortalizau deja scena, iar sângele lui Kevin părea negru în dârele de lumină lăsate de blițuri.

Janet își întoarse privirea spre Shw și văzu că aceasta se apucase să adune teancurile de bancnote cu... *cleștii pentru brioșe.*

— Nu pune mâna pe banii ăia! zbieră un polițist.

— Sunt banii mei, cretinule! Tâmpiții ăia au încercat să mi-i ia.

— Doamne, Shw, spuse Nickie. De unde ai grămada asta de hârtii de cincizeci?

Managerul confirmă că erau banii lui Shw, dar polițiștii tot îi interziseră să se atingă de probe.

— Ce? Crezi că am chef să râcâi zgaibele când se usucă?

— Lăsați-i acolo unde sunt, doamnă, sau am să vă arestez pentru distrugere de probe.

Shw își azvârli poșeta pe podea. Câțiva medici în costume de astronauți se năpustiră asupra lui Kevin în timp ce doi polițiști îi cereau lui Nickie să-i descrie pe pistolari.

— Primul era drăguț, cam în stilul lui Kevin Costner, dar avea ochi răi, genul care a chinuit toată copilăria animale mici și gândaci. Avea tenul nasol rău – prea multe droguri sau un regim numai cu dulciuri. Avea un tatuaj albastru cu o cruce celtică sus, pe brațul drept și – o, și avea scula foarte mare.

— Nu putem consemna asta în raport, doamnă.

Kevin fu ridicat pe o targă, cu Janet atârnată de mâna lui sănătoasă. Paramedicii îl acoperiseră cu o folie de plastic foșnitoare – o pătură izolatoare. Înfășurat în plastic, fu scos afară

pe ușă în lumina soarelui, care-l transformă pe el și pătura lui metalică într-o folie de împachetat scânteietoare și boțită.

Janet vorbi cu polițiștii din districtul Orange, după care urmă iarăși Nickie. În timp ce poliția îi lua declarații lui Nickie, un alt ofițer stătea de vorbă cu Shw. Janet înnebunea că nu putea auzi decât frânturi din ceea ce spunea Shw...

— ... sunt cu ele – Shw arătă spre Nickie și Janet – dar abia dacă le cunosc. Am avut o relație cu băiatu' tipei mai bătrâne.

A avut o relație?

Shw nu era tocmai întruchiparea armoniei între generații. Voia să se care de acolo și asta cât mai repede. Într-un final i se dădu voie să-și adune bancnotele rămase. Managerul o îndrumă spre furtunul din spatele restaurantului, folosit de personal ca să curețe containerele de gunoi. După câteva minute, Janet și Nickie o găsiră acolo. Întinsese bancnotele la uscat pe un pervaz vopsit într-un alb orbitor, pe care se îngrămădeau acum furnicile, care simțiseră promisiunea unei mese în urmele lăsate de enzimele din sânge.

— Noi o să plecăm acum, spuse Janet, după care adăugă: Nu trebuie să vii cu noi. Spune-mi dacă mă înșel, dar am senzația că nu te vom mai vedea niciodată.

Auzind asta, Shw începu să stropească banii cu și mai mult zel.

— Ei, ce contează, spuse Nickie, oricum peste două minute o să fim divorțate legal, așa că ai putea să ne spui care-i șmecheria cu banii ăștia. E o simplă curiozitate. Dacă nu aflu, am să simt un gol enervant în mine până-n ziua când o să mă calce un autobuz.

— E corpul *meu,* spuse Shw. Furtunul se încolăci, iar ea se aplecă să-l descolăcească.

— Pe mine m-ai pierdut, spuse Janet. Poți să te întorci puțin în urmă?

Se opri din spălat și o fixă pe Nickie.

— Uite care-i treaba, Bryan v-a zis că vreau să avortez, da? Probabil că v-a zis – e un ratat superobsedat de moarte.

Își reluă stropitul și continuă. Femeia asta din Daytona Beach – soțul ei vinde componente auto. Simpatic gagiul, doar că e impotent și ei își doresc un copil. Și cu asta basta. Mersi, dragă Internetule. Deci banii ăștia sunt avansul meu. Bryan e un imbecil, dar arată bine, iar soră-sa e astronaut – cu *asta* am ajuns la scoruri de șase cifre. Am zis că vreau să avortez pentru că m-am gândit că o să insiste pe partea cu moartea.

— Stai așa, stai așa, *stai așa,* spuse Janet. Vrei *să vinzi* copilul?

— Păi *da!* De unde era să știu eu că el o ia pe arătură?

Îi dădea înainte cu stropitul.

— *Există* legi.

— Te rog să nu te bagi în chestia asta, Janet, pentru că îmi ești chiar simpatică și aș vrea ca lucrurile să rămână așa. Și, oricum, chiar dacă mă găsiți, o să zic pur și simplu că am avortat într-o baie dintr-un Tastee-Freeze[1].

Se uită la fața lui Janet.

— Ei, nu-ți lua aerul ăsta superior cu mine. E copilul meu și fac ce vreau cu el.

— Bryan e la curent cu tranzacția?

— Nu. Dar îmi închipui că în curând va fi.

Stropitul lui Shw începuse să se apropie amenințător de picioarele lor, iar Janet începuse să simtă picăturile de apă pe gambe.

— Cred că e mai bine să plecăm.

Janet și Nickie se duseră la mașină, după care își dădură seama că nu știau încotro s-o apuce.

— Cred că ar trebui să ne îmbătăm, spuse Nickie, zău așa. Avem voie *să facem* chestia asta în starea în care suntem?

— Cred că da.

Colindară străzile în tăcere, în căutarea unui cocteil bun, perfect pentru ora unsprezece dimineața.

1 Lanț american de cofetării.

12

În trenul în care Wade, Ted și Bryan zburau pe deasupra unui lac din Walt Disney World era înăbușitor ca într-un cuptor. O muzică stridentă, fără nici o urmă de emoție în ea, se împrăștia în aer ca mirosul șamponului unui străin. Ted se plictisise deja, iar Wade avea iar starea aia de parcă era gripat. *Înainte suportam așa de bine căldura – chiar și verile alea din Kansas City.* Numai Bryan părea să fie într-o dispoziție de zile mari și trăncănea întruna.

— Măi, tată, spuse Bryan. Hai că-i tare, ha? Tu și băieții tăi la Disney World.

— Mda, sigur. Așa-i.

— Hai că ești mândru, ai, tată? Bryan nu voia deloc s-o lase mai moale. Ted se întoarse spre Wade ca și când ar fi vrut să-i spună: *Fă-l odată să tacă pe individul ăsta!*

— Și nu-i așa că e tare mișto – noi aici și Sarah care pleacă în spațiu?

Ted izbucni.

— Am muncit toată nenorocita mea de carieră de inginer pentru ca Sarah și alții ca ea să poată ajunge în spațiu și să ajute restul speciei să iasă din căcat. Deci da, Bryan, chiar mi se pare „tare mișto" că suntem cu toții aici. Trenul era plin; oamenii se holbau la ei. Copiii smiorcăiți se opriră din smiorcăială. Bryan părea descumpănit.

Ce fraier, se gândi Wade. *Ce Dumnezeu îl doare pe Bryan de aprobarea tatei? Și de ce, fir-ar să fie, trebuie să fie așa de jalnic apropo de toată chestia?*

O voce neutră de bărbat descria zgomotos în difuzoare o țară polineziană a minunilor de pe stânga și o cabană de lemn stil Munții Stâncoși pe dreapta. Wade se gândi la tatăl lui. Ce anume *i-ar putea* oferi lumea lui Ted Drummond – și altora ca el –, un om a cărui utilitate pentru cultură a dispărut pe undeva în epoca Windows 95? Golf? Aur? Informații despre bursă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru? Bărci cu pânze? Zeci de ani de viață în plus? După un anume prag, ce mai poate *găsi* în societate un bărbat de bărbat? Sau, că tot veni vorba, ce mai poate găsi aici, în Florida – un loc al proiectelor științifice majore puse la cale de oameni ca tatăl lui sau ca tovarășii lui de golf – un loc evident pe ducă, aflat totuși într-o ascensiune nerușinată. Wade răsfoi în catalogul său mintal despre regiune, printre atracțiile simpliste de parc de distracții, locuri de fumat iarbă, navete spațiale, malluri pline de drăcovenii, autostrăzi încâlcite ca niște cabluri electrice și știri de seară ieșite parcă din acele vise pe care le ai de obicei când febra persistă. Se gândi la soarele arzător și la creaturile frumoase, ucigașe, care pândeau sub apele tulburi ca niște vânători, pe punctul de a ieși la suprafață.

Alarma de buzunar a lui Wade sună, așa că înghiți o capsulă de 3TC cu ceea ce mai rămăsese pe fundul unei cutii cu suc de portocale. I se făcu greață și puse asta pe seama drumului cu trenul, care se apropia acum de o clădire de beton în formă de A, pe care o văzuse la televizor în urmă cu treizeci de ani. Pe vremea aceea, hotelul arătase ca o promisiune a viitorului, iar acum arăta ca... o simplă clădire. Nu crezuse că va ajunge vreodată să vadă clădirea și iată că era chiar acolo.

Trenul se opri la Magic Kingdom și coborâră cu toții. Wade își aminti ce discutase cu Beth înainte de plecarea spre Disney World:

— Fără căcaturi aiuristice, m-ai înțeles? Nu-mi pasă ce afaceri pui la cale pentru taică-tău, dar *tu* n-ai să fii complice. Mă auzi? Și nu-mi pasă câți bani datorăm clinicii de fertilizare

sau cine știe cui – nu vreau să te văd la bulău sau fugar toată viața. M-ai auzit?

— Mă descurc.

— Să nu mănânci *junk food.* Știi ce ne-au spus la clinică despre *junk food.*

— Știu.

Ted și Bryan stăteau pe un petic de umbră, care nu coborâse nici măcar o idee temperatura. În jurul lor mișuna o mare de familii cu doi părinți. *Câți dintre tații ăștia,* îi trecu lui Wade prin cap, *le prindeau pe stagiare în depozitele de la birou și le șopteau porcării la ureche? Iar mamele – câte dintre ele începeau să bea Chardonnay încă de la prânzul lor singuratic din bucătărie? Câte dintre ele se simțeau prinse în capcană și neiubite? Câte dintre ele erau aproape bolnave de gelozie din cauza „gagicii ăleia tinere și deștepte care tocmai a întors departamentu' de marketing cu fundu-n sus cu ideile ei inovatoare?" – Gagica aia tânără și deșteaptă cu un viitor mare cât Montana și cu picioare ca mama lui Bambi?*

Vocea tatălui său îi întrerupse reveria:

— Și de unde-l știi pe tipu' ăsta, Norm?

— Din Kansas City.

— Cu ce se ocupă?

Cu ce se ocupă Norm?

— Norm are meseria de Norm. Acum stă în Tampa.

— A întârziat.

— Nu, nu-i adevărat. Am ajuns noi la fix – e o mică diferență.

Bang! O paradă țâșni de nicăieri, ca o petrecere-surpriză care izbucnește într-un living.

— Dacă locul ăsta ar avea un buton de *mute,* n-ar fi rău, spuse Ted. Vocea sa căpătă volum. Maamă, uită-te ce balcoane are domnișoara sirenă!

— N-am înțeles niciodată care-i șpilu' cu sirenele, spuse Bryan. Vreau să zic, cum poți să *ți-o pui* cu ele? Și, vreau să zic, are țâțe mișto și alte alea, dar e pe jumătate *pește.*

— Bryan, e un personaj din desene animate, ce paștele mă-sii, idiotule!

Într-adevăr, Ted nu era într-o dispoziție pro-Bryan. În scurt timp, amândoi erau concentrați asupra Frumoasei, care plutea pe lângă ei, într-un balcon mobil, alături de Bestie.

Unde-i Norm?

Wade se simțea amețit. Lumina orbitoare și mulțimea îl făceau să se simtă moleșit. *Sunt în Walt Disney World. N-am crezut niciodată că o să ajung aici și totuși iată-mă. Nici urmă de ziare. Nici urmă de gunoaie. Nici urmă de lumea de afară – e ca un cazinou, zău așa. Distracții fără număr. Ar putea fi 2001, ar putea fi 1986 și ar putea fi 2008. Și toți părinții ăștia tineri – mult mai tineri ca mine – nici un bătrân în afară de tata. Câțiva adolescenți plictisiți și jenați. Asta ar trebui să fie o afirmare a vieții? Locul ăsta e un fel de concasor cosmic de vise. Dintr-un loc ca ăsta nu te poți alege decât cu un fior de groază care te anunță că odrasla ta nu va fi niciodată altceva decât un client – că întreaga lume se transformă într-un cazinou.*

— Wade.

Era Norm, o prăjină cu coadă de cal, fără copil la purtător, cu pielea în nuanța de galben pal a celor cu ficatul greu încercat. Avea o geantă diplomat, un obiect care la Disney World ieșea în evidență ca o mitralieră. Norm îi făcu semn lui Wade să-l urmeze într-un restaurant de epocă, departe de îmbulzeală. Wade îi înșfăcă pe Ted și Bryan și intră în restaurant după Norm, care ocupase deja o masă în colțul cel mai îndepărtat.

— Norm, el e tatăl meu, Ted, iar el e fratele meu, Bryan.

— Încântat. Norm nu se obosi să le strângă mâna.

Urmă o tăcere jenantă, apoi Ted întrebă:

— Deci, Norm, cu ce te ocupi tu?

— Îi calc pe urme lui taică-meu.

— Și tatăl tău cu ce se ocupa?

— Tată, interveni Wade, sunt convins că Norm nu vrea să se simtă ca la un interviu pentru o slujbă.

— Nu, Wade. E în regulă, spuse Norm. Se întoarse spre Ted. După cel de-al Doilea Război Mondial, tata și-a câștigat pâinea restituind lucrări de artă furate proprietarilor lor de drept.

— Decent, spuse Ted.

— Da. Foarte decent. Foarte nobil. Și poți să-ți închipui câtă mită, ce de târguri și tentații i-au ieșit în cale tatei. Și știi o chestie? N-a cedat nici măcar o dată.

— Serios?

— Da, Ted, serios. Și din cauza nobleții lui am trăit toată viața într-o casă cu două dormitoare și jumătate, de-aia cu care se joacă Monopoly, într-una dintre cele mai amărâte suburbii din Kansas City.

— Înțeleg.

O chelneriță în costum de epocă îi întrerupse și îi întrebă ce doreau să bea. Comandară ceai cu gheață, iar chelnerița plecă.

— Din fericire, continuă Norm, scumpul meu tată mi-a dat voie să-l însoțesc adesea în plimbările lui. N-am să uit niciodată ziua în care am înapoiat un Rubens unui supraviețuitor al lagărelor, care fusese cândva proprietarul unui lanț de magazine în Baden-Würtemburg. Devin plin de bunăvoință și foarte emoționat de fiecare dată când mă gândesc la asta. Dar asta nu se întâmplă prea des, sincer vă spun.

Patru ceaiuri cu gheață fură trântite pe masă. Norm scoase din geanta diplomat o sticluță cu rachiu mentolat.

— Băutura preferată a adolescenților din toată lumea. Îmi face praf stomacul, dar îmi lasă în gură un miros proaspăt, de mentă. Viața e așa o colecție de mici compromisuri!

— Zi înainte, spuse Ted. Vorbeai despre tatăl tău.

Norm termină de condimentat ceaiul cu gheață.

— Da, păi scumpul meu tată mă lăsa să vin cu el în călătorii, iar cel mai mare cadou pe care mi l-a făcut vreodată a fost că era mândria lui morală să se asigure că știam care dintre clienții lui sunt cei mai mari corupți, jegoși și mahări din industrie. Sorbi din ceai. Un toast – cei patru bărbați

ridicară paharele – un toast în cinstea dragului de tata. După ce ciocniră, fața lui Norm căpătă o expresie aproape melancolică. În 1981, Piper Cherokee-ul lui s-a izbit de niște conducte menajere lângă El Paso, după care am preluat eu afacerea familiei. E de la sine înțeles că eu nu stau într-o casă cu două dormitoare și jumătate, de-aia ca la Monopoly.

— Războiul s-a terminat acum cincizeci de ani, Norm, spuse Ted. Vrei să zici că încă mai faci profit căutând și înapoind chestii furate, după atâția ani?

— Războiul? *Pffui.* Azi, treaba mea e să... Se opri. Să găsesc obiecte, să găsesc oameni și să-i împerechez.

— Deci nu ești traficant de droguri, spuse Bryan.

Norm izbucni în râs. Ted îl pocni pe Bryan în piept.

— Doamne, că mare ratat ești, Bryan. Ține-ți fleanca aia.

Norm se opri din râs suficient cât să spună:

— Nu, Bryan, n-am treabă cu drogurile.

În celălalt capăt al restaurantului se stârni agitație.

— *Doamnelor și domnilor, avem de făcut un anunț important. Micuța Cicely de la masa asta împlinește azi opt ani. Vă rugăm să-i cântați alături de noi* La mulți ani *fericiți.* Micuța Cicely, flancată de doi părinți obsedați de camera de filmat, încercă vitejește să se arate suficient de încântată cât să fie demnă de atenția cu care se trezise înconjurată. Restaurantul, ca de altfel întregul parc de distracții, izbucni în cântec. La sfârșit, clienții aplaudară, iar Ted îi spuse lui Norm:

— Locul ăsta mă bagă în dambla. Norm, treci la subiect. Wade zice că voi doi aveți o poznă la care vă pot ajuta.

Norm înălță dintr-o sprânceană, îi aruncă o privire fugară lui Wade și spuse:

— O poznă! N-am mai auzit cuvântul ăsta de când am văzut-o ultima oară pe Faye Dunaway cu un guler de blană fugind în Mexic cu un Corvette roz. Îl privi pe Wade drept în față. Spune-mi cum e cu pozna asta, Wade.

Ce dobitoc.

— Ne-ai arătat cine ești, Norm. Spune-i lui taică-meu despre chestia asta cu curieratul, ca să ne putem căra cât mai curând.

— Foarte bine, spuse Norm. Domnule Drummond, permiteți-mi să vă arăt dumneavoastră și băieților dumneavoastră obiectul cu pricina. Scoase din geanta diplomat o mapă de plastic transparentă, cu fermoar. Înăuntru era un plic alb, de felicitare, care era protejat la rândul lui de două folii de plastic transparent, lipite între ele. Oftă și i-o pasă lui Ted, ai cărui ochi ieșiră pe loc din orbite.

— Băga-mi-aș. Asta e ceea ce cred eu că e?

— Da, Ted.

— Dă-o-ncoa', s-o văd, spuse Bryan și încercă s-o apuce, dar Ted îl pocni peste încheieturile degetelor cu o lingură.

— Au! M-a durut. Dă să văd.

— Fii respectuos, prostovane.

Bryan se uită pe fața plicului. Scria „mămica".

— Mare brânză. Ce e – o hartă care duce la vreo mumie egipteană furată, sau ce[1]?

— O, *Doamne.* Ted împietrise, pătruns de respect. Și Wade era și el oarecum șocat.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Bryan. E doar un plic Hallmark cu o carte poștală sau o chestie din asta înăuntru. E doar o... Încremeni. E de la înmormântare. E din sicriu... din sicriul *ei.*

Norm luă scrisoarea de la Ted și o puse în geanta lui diplomat.

— Da, Bryan, asta e.

— Mai dă-o încoa', s-o mai văd o dată.

— Nu.

— Asta *e* scrisoarea adevărată, nu?

— Ți-am mai spus o dată, Bryan, chiar asta e. Oamenii nu dau zece milioane de dolari pe scrisori false.

Bărbații din familia Drummond amuțiseră, în timp ce micuța Cicely își tăia tortul aniversar în celălalt capăt al restaurantului. Lumea începuse iar să cânte, iar Wade intră în transă. *N-ar trebui să fiu obosit, dar sunt și trebuie să continui să*

1 Cuvântul „mummy" se poate traduce prin „mămică" sau „mumie".

mă târăsc tot restul zilei. Și ce dracu' face Norm cu o copie a scrisorii englezului ăluia, prințul William, din sicriul maicăsii? Și de ce trebuie ca Bryan să fie așa capsoman? Și te rog, Doamne, fă ca tata să-și câștige banii și după aia să fugă departe, foarte departe. Muzica din locul ăsta – e așa de tare și de seacă. Iar glandele mele sunt așa iritate...

— Wade? Bryan îl scutura pe Wade de umăr. Ești bine?

— N-am dormit azi-noapte.

Ted i se adresă lui Norm.

— De unde știi că scrisoarea e adevărată?

— O, *las-o baltă.*

— A fost deschisă?

— De ce n-o pui la raze X?

— N-o punem la raze X pentru că plicul provine din fondul de articole de papetărie făcute special pentru Casa Regală, din celuloză de mesteacăn alb întărită pe dinăuntru cu un strat de titaniu care respinge atât razele X, cât și scanerele. E ca și cum scrisoarea dinăuntru ar fi învelită în plumb.

— Ce fel de om ar cumpăra o astfel de scrisoare? întrebă Wade.

— Wade, tu ar trebui să știi *cel mai bine* că oamenii ar plăti cam oricât pentru cam orice.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Da' sensibilos mai ești. Cumpărătorul ar putea fi un saudit bogat și obsedat de aristocrație, care vrea să urce pe scara socială. Cumpărătorul ar putea reprezenta o facțiune ostilă Angliei care vrea să păstreze scrisoarea drept monedă de schimb pentru un favor politic. Cumpărătorul ar putea fi moștenitorul unui lanț de magazine ieftine, care s-a îndrăgostit la un moment dat de o englezoaică. Cine știe? Poate că sunt cei de la Franklin Mint, care vor să intre în posesia ei ca să facă niște copii legale.

— E nemțălău' ăla din Lyford Cay, spuse Wade. Nu-i așa? Florian.

— Astăzi *ai* scanerul la tine, Wade. Poate că puterile tale pot penetra plicul.

— Ce e Lyford Cay? întrebă Bryan.

— Un loc pentru baștani din Bahamas, răspunse Wade.

Bryan nu se arătă interesat de răspuns.

— Nu poți să-l deschizi la abur? îl întrebă el pe Norm.

— Nu, răspunse Norm. Prețul de zece milioane de dolari presupune și condiția ca mesajul din scrisoare să fie cunoscut doar de către proprietar.

— Dar până la urmă cum ajunge un om să dea peste o asemenea scrisoare?

— Ea a fost incinerată, spuse Norm. Crematoriul local nu era liber în seara aceea. S-a creat un adevărat haos. Unele lucruri mai alunecă prin crăpături. Și așa mai departe.

— De ce au incinerat-o? Credeam că a fost îngropată pe o insuliță din mijlocul unui lac.

— Bryan, tu chiar crezi că familia regală voia ca un ADN ca al ei să zacă pe te miri unde? Probabil că serviciile secrete i-au luat budoarul la scotocit, ca să-i arunce la toaletă resturile de unghii tăiate. Cât despre prințul Charles, probabil că *pe el* îl clonează ca pe o găină dintr-o baterie avicolă. Cu biotehnologia asta, monarhia ori o să înflorească, ori o să dispară de tot. Oricum, noi suntem americani. Rădăcinile noastre se hrănesc la nivelul lor cel mai profund cu sila față de monarhie.

— E așa de trist, spuse Wade.

— Oh, *bu-hu-hu.* Voi nu trebuie decât s-o duceți în Bahamas până mâine seară. Tu știi unde stă.

— Noi cât primim? întrebă Ted.

— Unu la sută din profit. Bani gheață.

— Ne băgăm, spuse Ted.

— Cum adică „ne băgăm"? întrebă Wade, iritat mai degrabă de modul în care tatăl său deturnase tranzacția decât de altceva. Al cui e gheșeftul ăsta, mai exact?

— Suntem cu toții implicați, Wade, spuse Ted.

— Simt cum plutește dragostea în aer, spuse Norm, cu un zâmbet patern.

— Norm, de ce n-o duci tu singur? întrebă Wade.

— Pentru că jandarmii din Bahamas mă cunosc mult prea bine. Știi cât de nasoi pot fi tipii ăștia din Bahamas din cauza unor, cum să le zic eu, „tichete de parcare neplătite". Voi trei, băieți, o să fiți intermediarii mei.

Wade nu părea prea convins.

— Mai e ceva, nu-i așa?

— Sincer, da, răspunse Norm.

— *Bănuiam* eu.

— Ce anume?

— Păi chestia e – Norm își coborî vocea cu o octavă –, de fapt, scrisoarea asta n-ar trebui să fie *la mine.*

— Lasă-mă să ghicesc – adevărații proprietari ai scrisorii – dacă „proprietar" o fi termenul corect în cazul ăsta – o vor înapoi.

— Se poate spune că da.

Wade se uită la tatăl său și-și dădu seama după ochii lui că se înmuiase deja.

— O să vă distrați *așa* de bine, băieți, spuse Norm. Presupun că nu prea ieșiți în lume foarte des.

— Când am făcut noi trei ultima oară ceva împreună – doar noi trei? întrebă Bryan.

— O, Doamne ! Ted ura astfel de întrebări.

— Ne-am dus să vedem *Diamantele sunt eterne* la Odeon, răspunse Wade.

— Asta *trebuie* să fie o glumă, spuse Norm. Filmul ăla a rulat prin 1973, dacă nu chiar mai *demult.*

— Hai să fim practici, spuse Wade. Cum ajungem în Bahamas? Dacă mergem, eu aș zice s-o tăiem deja, pentru că nu putem zbura până acolo decât ziua. Trebuie să pornim spre coasta de est în clipa asta.

— De unde știi tu atât de multe despre treburile astea? întrebă Ted.

Wade nu răspunse.

— Hai să închiriem un avion din centru, spuse Bryan.

— Da, noi și vântul care ne bate prin conturi, spuse Ted.

— Trebuie să-l duc pe Peter Pan la toaletă și să-l scutur zdravăn, spuse Norm. Se ridică. Wade, păzește-mi tu geanta. Norm o luă din loc.

— Frate, spuse Ted, are încredere în tine, nu glumă.

Norm se întoarse.

— Wade e băiat de încredere, domnule Drummond. Ar trebui să-i dai o șansă să-și manifeste această calitate.

Wade zâmbi superior, moment în care se stinse lumina. Toată lumea încremeni.

— O pană de curent la *Disney* World? spuse Norm.

Un zumzet ca de stup de albine umplu treptat restaurantul. Afară, caruselurile se opriră.

— Niciodată nu te gândești că lumina poate fi o problemă într-un astfel de loc, spuse Ted.

— Știu, spuse Wade. Parcă locul ăsta ar merge pe bază de praf magic de la zâna Tinkerbell.

— Apropo de asta, Peter Pan tot se mai cere scuturat.

Norm încercă să folosească toaleta bărbaților din fundul restaurantului, dar se întoarse imediat.

— E prea întuneric.

— Ți-e frică de întuneric? întrebă Ted.

— Da. Mă duc să caut o toaletă.

După ce Norm ieși pe ușă, Ted spuse:

— E un ciudat.

— *Ciudatul* ăsta te scapă de sărăcie, replică Wade. Ai putea să fii mai politicos, să știi.

— Cât de departe e Bahamas? întrebă Bryan. E lângă Mexic?

— La 190 de kilometri est de Miami.

— E aproape, spuse Bryan.

Stăteau toți trei și-l așteptau pe Norm să se întoarcă. Wade contempla scrisoarea în tăcere. Ce-ar fi putut să scrie în ea? *Mi-e dor de tine. Mai aveam să-ți spun anumite lucruri pe care nu ți le-am spus niciodată. Vino înapoi. Nu mă lăsa așa.*

O chelneriță le spuse că trebuiau să aștepte să vină lumina ca să comande de mâncare. Minutele treceau. Wade începuse să-și dea seama că nici unul dintre ei trei nu era câtuși

pe puțin interesat de compania celorlalți. Beth spusese la un moment dat că bărbații dintr-o familie nu au niciodată relații foarte strânse; doar datorită femeilor se năștea relațiile de familie intense. Wade înțelegea acum ce voise să spună.

Se aprinse lumina, iar clienții din restaurant izbucniră în aplauze.

— Mă duc după el, spuse Wade.

În cea mai apropiată toaletă nu găsi decât un tătic care schimba un scutec și un adolescent care se spăla pe mâini; toate cabinele de toaletă erau goale. Îl întrebă pe tătic dacă trecuse pe-acolo recent vreun tip cu coadă de cal, iar răspunsul fu negativ. Căută și găsi cealaltă toaletă din apropiere. Nici urmă de Norm înăuntru. Apoi văzu că pe Main Street USA un grup de oameni se buluceau în jurul unei chestii. Wade înțelese imediat că acea chestie trebuia să fie Norm. Își făcu loc prin mulțime și dădu peste un doctor aflat în vacanță cu familia, aplecat asupra trupului lui Norm, care-i spuse:

— E mort.

— Mort?

Femeia îl privi.

— Sunteți rude?

O eventuală asociere cu Norm era ultimul lucru de care avea nevoie.

— Nu, doar că oamenii nu prea *mor* într-un astfel de loc, nu-i așa?

— Tipul ăsta a murit. Infarct, se pare.

Wade o luă imediat la fugă înapoi spre restaurant. Se așeză la masă cu gravitatea unei persoane care aduce vești proaste, dar interesante.

— Băieți, se pare că de-acuma suntem pe cont propriu.

Înșfăcă valiza și deschise încuietoarea.

— Ce tot spui? întrebă Ted.

Înăuntrul valizei, înghesuite între straturile de căptușeală, se aflau sticla de rachiu goală și scrisoarea.

13

Ultima oară când familia Drummond se întrunise în păr fusese într-o noapte caldă de iunie, prin anii șaptezeci. Ted și Janet Drummond dădeau o petrecere doar pentru că se simțeau obligați. Pe atunci încă mai aveau prieteni și încă le mai păsa foarte tare de părerile acestora. Cei trei copii erau la liceu, iar Ted și Janet încă se considerau mai degrabă tineri decât bătrâni.

Mai târziu, Sarah îi povestise lui Wade cum ea și Bryan vorbiseră câteva ore cu musafirii, majoritatea beți mangă. Se duseseră și se așezaseră în capul scărilor, uitându-se curioși la invitații de jos. Domnul Laine, contabilul cu aere de pușlama al lui Ted, se dădea la Janet în disperare. Ted spunea bancuri porcoase unui grup de oameni strânși lângă casetofonul nou-nouț, cumpărat chiar în acea după-amiază. Wade își ajutase tatăl să-l monteze.

Kitty Henry arsese cu țigara canapeaua preferată a mamei, iar Helena, cea mai bună prietenă a mamei, se dădea fără rușine la Russ Hallaway, un Romeo burlac cu o firmă de curățat copaci, despre care se zvonea că are un pat de formă ovală.

Așa decurgeau lucrurile în momentul în care mașina poliției canadiene, cu girofarul aprins și cu Wade pe bancheta din spate, oprise pe alee. Ușa din față a casei rămăsese deschisă în seara aceea, lăsând să intre atât aerul curat, cât și fluturii de noapte rătăciți. Invitații văzură luminile mașinii și se desprinseră fiecare din bisericuțele lor pentru a se scurge spre ușa deschisă. În acel moment, discul cu Herb Alpert se opri, iar vâjâitul strident de până atunci al petrecerii se transformă într-un zumzet grav și curios.

Ted ieși pe ușă, împreună cu câțiva invitați. Un ofițer al poliției călare tocmai deschidea ușa din spate, ca să-l lase pe Wade, cu părul său lung care-i cădea peste față, să se prăvălească afară din mașină. Ofițerul și colegul lui discutară cu Ted, care-l pocni apoi pe Wade peste ceafă cu toată forța pieptului și umerilor săi, astfel încât băiatul fu azvârlit în iarbă. Musafirii amuțiră. Wade se ridică, clătină din cap și plonjă, trăgându-l pe Ted în iarbă, declanșând astfel o încăierare din care răzbise până la ei următorul dialog furios și murdar:

— Să nu te mai bagi în viața mea, nazist împuțit ce ești!

— De ce nu-ți ții puțulica în pantaloni, căcăciosule?

— Oh, mai las-o dracului! Taică-său a obligat-o să-l dea afară, tată, dar vă doare-n cur pe toți că ați pierdut un nepot.

— Și pe chestia asta trebuia să te duci să-l bați ?

Janet ieși din casă țipând și un cvartet de invitați reușiră să-i despartă pe Wade și pe Ted, murdari de iarbă și stropiți cu sânge.

Polițiștii plecară, iar musafirii o șterseră și ei rapid.

Wade intră în dormitorul lui Sarah, ieși pe fereastra ei și urcă pe acoperiș. Îl auzi pe Ted care schimba discurile, dar muzica răsuna într-o cameră goală, încă plină de fum. Mama era la parter, în camera cu televizorul, iar Wade o auzea cum plânge, în timp ce Helena îi asigura porția de șervețele și compasiune.

În jur de ora două, Sarah se cățără pe șindrila de cedru și i se alătură lui Wade la o țigară – prima și ultima, pentru ea.

— Deci cum te simți – acum, că era cât pe ce să fii tată?

— Nu știu. Copilul trăia. Acum, ea sau el nu mai trăiește.

Mai târziu, Sarah puse niște biscuiți de graham și o sticlă de Sprite pe pervazul ferestrei. Îi ură noapte bună lui Wade.

— Parcă aș lăsa lapte și prăjiturele afară pentru Moș Crăciun.

— Somn ușor, surioară.

— Niciodată nu vom mai fi o familie, spuse Sarah.

— Ce vrei să spui? întrebase Wade.

— Noi toți – împreună sub același acoperiș. S-a terminat.

Wade medită la asta.

— Cred că ai dreptate.

Plecase a doua zi de dimineață, devreme.

14

Cei trei bărbați se aflau pe o autostradă cu taxă, nouă, pe care puteai conduce impecabil în mașina închiriată de Wade, cu Ted la volan. Autostrada părea dată în folosință de doar zece minute, cu forma coturilor și curbelor sale dictată de nenumăratele lacuri și mlaștini imposibil de îmblânzit care împânzeau statul. Panourile de pe drum promiteau o șosea de racord aflată la doar câțiva kilometri, care avea să facă legătura cu o o altă autostradă aproape identică.

Se îndreptau spre Cocoa Beach, aflată la sud de Cape Canaveral. Acolo, Wade plănuia să-i lase pe Ted și Bryan pe mâna lui Connor, un vechi tovarăș de pariuri a cărui viață se redusese în ultima vreme la barca sa Chris Craft lungă de zece metri plus ce-i mai pica de la cei suficient de fraieri cât să închirieze atât barca, cât și pe căpitan, pentru pescuitul de după-amiază. Un ultim telefon înainte ca bateria celularului lui Ted să moară confirmă faptul că lui Connor nu i-ar fi stricat ceva bani de buzunar în plus și că ar fi tras o fugă până în Bahamas cu Ted și Bryan. Bun. După asta, Wade avea de gând să se spele pe mâini de toate tâmpeniile din ziua aia și să se întoarcă la hotel să-și ia medicamentele plus câteva pastile contra greșurilor. Își sună cămătarii și le ceru o amânare. I se părea mai ușor să trateze cu ei decât cu fratele și tatăl său.

Mașina lor părea să fie singura care străbătea benzile curate și albe, pe care nu se zărea nici cea mai vagă urmă de cauciucuri. Singurul care le strica cheful era Ted, care era prost dispus pentru că nu mâncase și pentru că era nevoit

să suporte compania celor tineri mult mai mult timp decât și-ar fi dorit.

— Stai să mă lămuresc și eu, Wade, spuse el pe un ton belicos. Voi doi o să faceți un copil chiar dacă tu poți muri în orice clipă.

Dacă altcineva i-ar fi spus așa ceva, Wade ar fi sărit la el și l-ar fi strâns de gât. Dar cum era vorba despre tatăl său, lui Wade nu-i rămânea decât să regrete că-l pusese la curent cu situația lui.

— Tată, nu sunt pe moarte, iar Beth nu e bolnavă și nici copilul. O să ne descurcăm foarte bine.

— Mda, cum să nu.

— Bine. N-ai decât să te porți ca un nemernic. Mă doare exact undeva. Poți să mă lași să cobor la punctul de încasare a taxei din față și n-ai decât să-ți iei adio de la jackpotul care o să-ți salveze curul.

— Calmează-te. *Duuu-aamne.* Dă-mi cincizeci de cenți.

Wade se scotoci în buzunare după monede. Simțea cum Bryan pulsează de gelozie din cauza viitorului său copil care-nu-va-fi-avortat.

— Bryan, poți să te cauți și tu prin buzunare, să știi.

Se uită în jur. Bryan scosese scrisoarea prințului William din învelișul său protector de folii din plexiglas și o mângâia.

— Doamne, Bryan, pune scrioarea înapoi în folie! Nu-mi vine să cred că ai îndrăznit s-o deschizi.

— N-am vrut decât să pipăi hârtia. Ce, e o crimă?

Bryan strecură hârtia înapoi în geantă și avu o vagă tentativă de a se căuta în buzunare după bani. Mașina ajunse la barieră; plătiră și plecară mai departe.

Wade își privi tatăl. Lumina din mașină era puternică, iar Wade văzu deodată niște ascuțimi pe care nu le remarcase până atunci. Era conștient că și propria lui față trebuia să fi arătat împuținată și încolțită în lumina aia.

— Deci tată, tu chiar crezi că săptămâna viitoare o să mor?

— Ei, nu. Rahat. Scuze că am pomenit de chestia asta. Mi se pare doar că ai fi putut să te gândești și tu cine o să aibă grijă de copil peste câțiva ani.

— Peste câțiva ani.

— Mda.

— Câțiva însemnând câți – cinci? Douăzeci?

— Nu știu. *Doi?*

— Deci acu' avem și un număr. Tu estimezi că în doi ani o să fiu mort.

— Păi, da. E o crimă?

— Oprește mașina.

— Nu fi așa melodramatic. Ei, și poate că n-o să fii mort peste doi ani. Poate mă înșel eu și nu mori. Mare rahat.

— Am spus să oprești dracului mașina!

Bryan pufni de pe bancheta din spate.

Wade își bagă degetul arătător în gură, îl scoase și-l întinse, cu vârful lucind, spre tatăl lui.

— Oprește mașina.

— Nu fi nemernic, Wade.

— Dacă nu oprești, te ating – și poate că *te infectez.*

Wade văzu cum pe fruntea lui Ted începe să se umfle o venă. Își agită arătătorul și mai aproape de Ted.

— Oprește mașina... *tată.*

Wade atinse obrazul tatălui său. Ted țipă și călcă frâna, smucind sedanul în lateral, perpendicular pe șosea. Se auzi un scrâșnet, șuieratul pietrișului, apoi mașina făcu un dublu salt perfect, ca într-un serial polițist din anii șaptezeci. Sări peste un mic gărduleț de pe marginea drumului și aterizâ pe pământ, lângă un baraj, cu aripa dreaptă în sus, în mijlocul unor buruieni tăioase, sălbatice și țepoase. Motorul continua să toarcă liniștit. O hartă a drumului își luă zborul de pe tavan, aterizând pe consolă. Afară nu se auzea nici un zgomot; autostrada goală le dispăruse atât din câmpul vizual, cât și din minte. Totul era absolut la fel ca în urmă cu câteva minute, dar în același timp cu totul diferit.

Cei trei rămaseră liniștiți, de parcă cel mai mic gest ar fi putut reactiva violența. Înjurară și se uitară încet în jur. Bryan începu să chiuie.

— Oh, *frăție,* – tată, asta e cea mai nenorocită chestie pe care ai făcut-o vreodată. Ești un *adevărat!* Ești *tare!*

Era imposibil să redreseze mașina și s-o aducă înapoi pe șosea. Cauciucul din dreapta față începuse să se scufunde la capătul unei mlaștini murdare și urâte. Fără ocolișuri și cu multă pricepere se întorseseră în preistorie. Ted opri motorul, iar corpul îi înțepeni din cauza șocului. Wade deschise portiera din partea lui și se auzi *ding-ding-ding*-ul de avertizare al mașinii. De afară, privi caroseria mașinii.

— Dobitocule! Mașina asta e închiriată pe numele lui Beth. Ai idee cât de mult a muncit ca să-și recapete împuțitul ăla de drept de credit? Plafonul arată ca o răzătoare de-aia nenorocită de brânză.

Ted își veni în fire, ieși din mașină și o privi și el.

— Calmează-te. Stăm bine.

— Nu stăm deloc *bine. Suntem futuți.* Și eu am fost ăla care i-am spus să nu cumpere plafonul maxim de asigurare. O s-o apuce *pandaliile*, în mă-sa.

Hormonii și enzimele lui Bryan, încă în stare de șoc, îi dansau prin organism.

— Tată, ești *superadevărat.* Nici măcar un geam spart. Până și oglinzile retrovizoare sunt intacte. Frate, a fost așa de mișto că... ah! Au! Ah, *căcat...*

— Bryan, întrebă Wade, ce-ai mai pățit?

— M-a pișcat o furnică.

— Ce?

— O furnică *roșie. Căcat.* E o colonie de furnici roșii chiar aici.

Brayn intrase cu piciorul drept direct în mijlocul unui mușuroi de furnici roșii.

— Hei, Bryan – ți s-au suit peste tot – până și pe gât. Căcat.

Cu șuieratul ascuțit al unui tren care frânează, Bryan începu să se scuture cu lovituri puternice, ineficiente, de

morișcă. Țipătul său deveni atât de strident că aproape nu se mai auzea.

Ted părea puțin buimac.

— Aoleu, tată, spuse Wade. Ai putea să ne ajuți un pic. Bryan e devorat de viu. Se întoarse spre Bryan și-i spuse: Bryan, scoate-ți cămașa. Furnicile intră pe sub material, se sperie de mirosul tău și o să te piște și mai rău.

Bryan părea să fi înnebunit de-a binelea. Wade îi smulse lui Bryan cămașa și îi ordonă să-și scoată blugii. Bryan fusese pișcat pe tot corpul; câteva furnici moarte atârnau de pielea palidă a pectoralilor săi ca niște cercei sângerii. Wade le dădu jos.

— Gata, Bry, ai scăpat de ele.

Bryan se repezi spre o piatră și se așeză pe ea, plângând. Își acoperi capul cu mâinile și începu să se legene.

— Nu te mai purta ca o fetiță, Bryan, țipă Ted, și vino încoace să ne ajuți să scoatem mașina din noroi.

— De parcă am putea trece de malul ăla cu ea, ca să ajungem pe șosea.

Wade și tatăl lui intrau în starea războinică.

— *Tu* să taci, sidosule. Dacă nu erai tu și jocurile tale infantile, am fi fost încă pe drum.

— Ești cel mai prost șofer din toată țara asta împuțită. Ne-ai răsturnat în decor doar ca nu cumva să te ating eu.

Ted nu răspunse. Wade se îndreptă spre el. Ted încercase să pară stăpân pe sine, dar începu să dea înapoi. Exact în acel moment, Bryan strigă: „Scrisoarea!" și arătă spre mlaștină. Vântul zburase scrisoarea prințului William, închisă în folia ei de plastic Ziploc, în mlaștină și o împingea tot mai departe. Cum Ted rămăsese împietrit, Wade puse mâna pe el. Își adună slabele lui forțe și își îmbrânci tatăl în mlaștină.

— Du-te *imediat* după scrisoare, dobitocule! E singura ta șansă să-ți scapi curu' de faliment.

— Mă scufund în noroi!

— Pune mâna pe scrisoare!

— Dacă sunt aligatori aici?

Wade merse până pe malul mlaștinii și slobozi un ghem de flegmă către tatăl lui, pe care-l rată la mustață.

— Eu sau scrisoarea. Alege.

Ted se întoarse și se duse după scrisoare și după trei pași se afundase deja până la piept în apa maronie. Înotă câțiva metri, apucă scrisoarea, luă o gură de aer și se îndreptă spre mal, dar Wade stătea acolo adunând iar salivă, împroșcând-o pe jos și strigând:

— Acum *cere-mi iertare*.

— Pentru ce? Ted avea acum scrisoarea în mână.

Wade trase o flegmă care se întinse pe fruntea lui Ted ca un ou pe parbriz. Ted țipă și se scufundă sub apă, ștergându-se frenetic de flegmă cu mâna liberă.

— Pentru tot.

Ted ieși la suprafață.

— Îmi cer scuze. Căcat – îmi cer scuze.

Wade mai slobozi o flegmă spre tatăl său.

— Nu ești *sincer*.

Ted țipă iar și plonjă, evitând bomba cu salivă.

— Ce dovadă mai vrei? Am să mă înec în mlaștina asta.

— Asta dacă nu cumva îți sug lipitorile tot sângele mai înainte. *Ooh* – lipitori – nu-mi trecuse prin cap. Lipitori grase și zemoase, care-ți sug sângele și fac niște găuri mari și drăguțe în care scuipatul meu infectat să se răspândească și să lucreze.

— Bryan! Frate-tău s-a țicnit și a devenit un monstru. Ia-l de pe mine.

Bryan nu se ridicase de pe piatra lui.

— Nu mă apropii de mușuroiul ăla nici *să mă tai*. Te descurci singur.

— Pula. Ai câștigat, spuse Ted.

— Cum am câștigat? întrebă Wade.

— Dacă nu mă mai scuipi, îți promit că, după ce ies din mlaștina asta infectă, te las să-mi atingi gaura făcută de lipitori sau zgârietura sau tăietura sau ce mă-sa mi-ar mai fi făcut jigăniile astea pe sub apă.

— Și de unde știu eu că nu mă minți?
— Nu te mint.
— Jură că maică-ta o să ajungă în iad dacă minți.
— Ești dus rău cu pluta.
— Jură! Wade știa că singura kryptonită a lui Ted era amintirea mamei lui, moartă de vreo cincisprezece ani.
— Taci în pula mea! strigă Ted.
Wade mai adună o flegmă – azi îi ieșeau rapid și ușor, semn rău pentru sănătatea lui – și se pregăti s-o slobozească spre tatăl lui. Scuipă totuși pe jos.
— Da, tată, însăși mama ta, buni Drummond, care plutea alături de îngeri, mânca plăcinte moi și juca bridge cu toate prietenele ei până să fie luată cu japca în iad, unde o să ardă și o să putrezească pe veci pentru că *tu* ți-ai încălcat promisiunea față de mine.
Ted călca apa.
Wade știa că propunerea sa avusese efect.
— Aștept.
Ted cedă:
— Ai câștigat. Înotă spre mal. Wade îi întinse mâna, ca să-l scoată din mâlul care îl eliberă cu un pârțâit pe Ted, care își pierdu un pantof în timpul acestei operațiuni. Ted ajunse pe uscat.
— Slavă Domnului! Trânti scrisoarea pe capota mașinii.
— Suflecă-ți pantalonii, îi ordonă Wade.
— Oh, mai *taci.*
Wade îl placă pe Ted. Acolo unde căzură pe pământ, iarba uscată trosni. Wade îl apucă pe Ted de piciorul pe care acesta se chinuia disperat să și-l elibereze. Se lăsă cu toată greutatea pe cutia lui toracică, ținîndu-l la pământ, apoi îi luă piciorul și-i suflecă manșeta pantalonilor, scoțând la iveală o mulțime de tăieturi sângerânde.
— Ai câștigat. Pune-mi mâna pe zgârieturi. *Doamne,* ești un monstru. Infectează-mă.
— Asta am să fac, am să te infectez. Uite-mă, unu, doi, trei. Wade atinse cu degetul uscat o rană sângerândă, îl

făcu pe tatăl lui ticălos ignorant, apoi se prăbuși în iarbă și închise ochii.

După o oră, cei trei bărbați mergeau șontâcăind pe autostradă – Ted fără un pantof, Bryan fără cămașă, umflat tot și mergând crăcănat, ca să evite frecarea, iar Wade simțindu-se din ce în ce mai rău. La un moment dat, Wade înregistră o imagine bizară: soarele nu mai stătea unde ar fi trebuit, era pe stânga și nu pe dreapta – ceea ce însemna că Bryan îi ghidase în direcția greșită și că acei mulți kilometri pe care îi parcurseseră de când se răsturnaseră cu mașina erau inutili. Ted îl pocni pe Bryan peste cap și-l făcu idiot, dar Wade se băgă între ei și spuse:
— Tată, să nu ne mai lovești în viața ta.
Ted părea iritat.
— A rămas tot Bryan și tot un ratat.
Wade scoase un *pfffui* scârbit și spuse:
— De parcă *tu* n-ai fi un ratat.
— Cel puțin eu nu...
— Oh, mai taci. Nu te mai ascultă nimeni.
Vehiculele care mai treceau din când în când pe drum, de obicei trailere, îi depășeau în trombă, ignorându-i cu desăvârșire; roiurile obișnuite de polițiști de autostradă și de diverși alți agenți de menținere a ordinii aleseseră exact ziua aia ca să ignore acea fâșie singuratică de șosea.
— Ar trebui să mergem până la barieră, spuse Wade.
— Acum trebuie să ne întoarcem șaișpe kilometri, spuse Bryan.
— Măcar mergem în direcția corectă, spuse Ted.
Wade fu copleșit de un val de greață și își dădu seama că nu mai poate înainta.
— Eu trebuie să mă opresc aici, spuse el.
Ted și Bryan se uitară unul la altul.
— Da, mi-e rău. Sunteți mulțumiți? Continuați fără mine. Aveți numere de telefon, adrese și așa mai departe. *Plecați* odată. În curând o să apară un polițist și o să mă găsească.

Exact în acel moment, un sedan alb, cu patru uși, trecu pe lângă ei. Se opri în scrâșnet de frâne la o sută de pași de ei.

— Un bun samaritean, spuse Bryan. Slavă Domnului!

O femeie măruntă ieși din mașină. Era Shw.

— Oh, căcat! făcu Bryan.

— Ce mama dracului căutați toți trei aici, pe autostradă, rataților? *Doamne*, Bryan, arăți ca Porky Pig. Ce-ai pățit? Stai așa, nu-mi spune – probabil că nu vreau să știu.

— Du-ne și pe noi până la barieră.

— Nu. Vă părăsesc pe tine și pe familia ta de monștri de la circ. Sunt o cretină că am oprit măcar să întreb ce caută trei ratați ca voi aici. Ce *căutați* aici?

— Tata a răsturnat mașina la câțiva kilometri de aici. Mergem la...

Shw ridică mâna și spuse:

— Oprește-te imediat.

— Hei – de unde ai mașină? Tonul lui Bryan se schimbase semnificativ.

— Am închiriat-o, cârnatule.

— Cu ce bani?

— Cu banii mei.

— Tu n-ai nici un ban.

— Doamne, că tare prost mai ești, Bryan.

— Mai nou te plătesc ca să-ți omori copiii?

— Eu am tăiat-o. Shw deschise portiera.

— Stai! strigă Wade. Mi-e rău de mor. Du-ne doar până la o benzinărie și dup-aia poți să ne lași în plata Domnului.

— Voi trei n-aveți ce căuta în mașina mea.

— Poți să ne bagi în portbagaj.

Asta i se păru lui Shw o propunere oarecum rezonabilă.

— De ce-aș face-o?

Ted deschise gura pentru prima oară.

— Poate ca să ne dovedești că nu ești doar o pizdă proastă.

— Discursul tău mieros îmi merge drept la suflet.

Shw se urcă în mașină și trânti ușa.

— Mersi, tată, spuse Bryan – uite cum rămânem fără mașină, dar, spre surpriza tuturor, Shw băgă mașina în marșarier și se năpusti spre ei, făcându-i să sară în lături. Apăsă pe un buton și portbagajul se deschise. Prin geamul crăpat, le spuse:

— Aveți zece secunde să vă urcați. Zece, nouă, opt, șapte, șase...

Cei trei urcară în mașină; dintr-un motiv sau altul, portbagajul mirosea înțepător a pește și a chimicale. La intrarea pe șosea se treziră storcoșiți ca niște cățeluși într-un coș. Wade, care stătea în dreapta, își scoase capul afară și vomită peste farul din spate, la care Ted, care stătea în stânga, încercă să se înghesuie cât mai departe posibil. Bryan începu să-i vorbească lui Shw prin panoul de lemn din spatele banchetei.

— Te iubesc, Shw. Nu-mi pasă ce faci cu copilul. *Pe tine* te iubesc. *Pe tine* te iubesc.

Shw răspunse dând la maximum volumul radioului din care se auzea o melodie de dans a Gloriei Estefan. După câteva minute opriră la o benzinărie Citgo, iar Shw urlă la ei să se dea jos. Ted și Wade se supuseră, dar Bryan refuză.

— Bryan, s-a terminat, pricepi? Acum dă-te jos din mașina mea.

— Nu.

— Cum vrei tu.

Făcu o acrobație spectaculoasă cu spatele, apoi izbi sedanul, cu o viteză apreciabilă, într-un panou de beton din spatele benzinăriei, care îmbia turiștii să facă un tur al studiourilor Universal. Bryan fu catapultat afară ca o jucărie cu arc. Shw se îndepărtă în scrâșnet de roți și după câteva clipe dispăru.

Wade începu să se spele cu furtunul, în timp ce Bryan venea șontâc-șontâc spre ei.

— Ai un gust impecabil la femei, Bryan, spuse Ted.

Ca răspuns, Wade își stropi tatăl cu furtunul, iar Ted spuse:

— Doamne, că țâfnoși mai sunteți amândoi!

În acel moment, fața lui Bryan se boți toată.

— Să nu-mi zici că... spuse Wade.
— Nu-mi vine să cred, spuse Ted.
Bryan lăsase scrisoarea în camionetă.
— Sunt un ratat.

15

Janet și Nickie chicoteau ca niște șoricei din desene animate când intrară într-un bar de motocicliști, în căutarea cocteilurilor post-jaf. După dezastrul din dimineața aceea, un bar de motocicliști avea să le spele creierul. După o jumătate de oră, dăduseră pe gât trei băuturi și o așteptau pe a patra, drept care se mai calmaseră puțin. Se uitau la masa de biliard, unde niște bărbați, care erau cu siguranță posesorii unor câini de luptă, loveau un șir de bile.

— Mă întreb dacă Shw ar putea să-i domine pe bădăranii ăștia. Scoase o exclamație de dezgust. Dă-o încolo pe Shw. Se întoarse spre Janet și spuse: Janet, mai povestește-mi despre Helena. Să fiu sinceră, chiar nu știu ce s-a întâmplat.

— Helena, Doamne! Janet oftă. De unde să încep? A fost prietena mea cea mai bună. Am fost colege de facultate în anii 1950. La Toronto. Eu eram aia încuiată, ea era boema. Ne potriveam bine. Când am născut, s-a îndepărtat puțin de mine – ea era prinsă de feminismul anilor '60, apoi de New Age, de chestii rustice, șaluri, lumânări cu nisip și alte aiureli de genul ăsta. Dar, când Helena era lângă mine, simțeam că în viață există multe alte lucruri, în afară de a fi casnică. Ea m-a convins că drumul meu mărunt și strâmt nu era un fel de capcană fără ieșire.

Sosiră două votci cu suc de portocale. Janet ridică paharul:

— Pentru prieteniile neobișnuite. Femeile băură câte o gură, iar Janet continuă: M-am mutat la Vancouver cu Ted și cu copiii, iar ea a plecat în Vest cam în același timp. Vancouver era așa un haloimăs pe vremea aia, iar copiilor

le plăcea mult când Helena venea în vizită, pentru că era foarte diferită de oamenii cu care erau obișnuiți. Ea mi-a trezit pasiunea pentru gătit. Oh, ăsta era unul dintre marile ei talente – era maestră la gătit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nickie.

— A fost așa de ciudat, spuse Janet. Atât de groaznic de ciudat.

— Zi.

Janet îi povesti, deși lucrurile nu-i erau nici ei pe deplin clare. Cu câțiva ani în urmă, într-o după-amiază foarte monotonă de miercuri, se uitase pe fereastra camerei de lucru și văzuse cum mașina Helenei oprea în fața casei sale. *A venit Helena – ce bucurie!* Recent avusese loc o înstrăinare – Helena o dezaprobase cu ciudat de multă acreală pe Janet, în privința convingerilor ei politice, care, după cum recunoștea ea însăși, erau total varză. Când văzuse mașina, își închipuise că se întrezărea un armistițiu, așa că se înveselise. Când deschisese ușa însă, dăduse peste Helena care ieșea din mașina ei Chevette îmbrăcată doar în blugi, bocanci Frye și... atât.

— Cu balcoanele fluturându-i în vânt. Mai era și o zi friguroasă.

— Oh, Doamne.

— Crede-mă că așa a fost. Clem și Judy Payne, vecinele mele, erau cât pe-aci să facă apoplexie. Cum să zic, nu poți *să-ți închipui* cât e de ciudat să vezi o femeie – darămite o femeie de șaizeci de ani, cu sânii plini – plimbându-se de colo-colo pe jumătate în costumul Evei.

— Încerc, dar...

— Exact. A fost cel mai absurd lucru pe care l-am văzut vreodată. Poate că peste cinci sute de ani toate gagicile o să meargă goale pe stradă, dar în vestul Vancouverului, în 1996? Șocant. Șocant. Pur și simplu *șocant.*

Janet deschisese ușa casei de parcă n-ar fi fost nimic neobișnuit.

— Bună, Jan.

— *Helena* – ce faci, pentru numele lui Dumnezeu? *Intră* – hai în casă.

— Încă nu, Jan. E o zi așa de frumoasă. Vreau să mă bucur de soare.

— Helena, *nu* e soare, afară e înnorat și ger, și tu ești *goală.* Intră în casă.

— Ești așa o încuiată, Jan.

— *Nu* sunt încuiată.

— Uită-te și tu cum vorbești.

Nickie urmărea cu sufletul la gură povestea, pe care Janet o spunea acum pentru întâia oară.

— Normal că în nici zece secunde o mașină a poliției a oprit pe alee, lângă mașina Helenei. E un laitmotiv în viața mea – mașinile poliției care opresc pe alee – așa începe și se termină fiecare etapă din existența mea.

— Și ce s-a întâmplat?

Janet își derulă filmul în minte; polițiștii – un bărbat și o femeie – se apropiaseră de casă cu o atitudine neutră, oficială. Janet făcuse un gest care voia să spună *Ce puteam să fac?*, în timp ce se uita la polițiștii care se apropiau de Helena. Le cerură tuturor să intre în case, dar Helena nu vedea rostul unei asemenea pretenții.

Polițiștii i se adresaseră Helenei:

— Vă rog să intrați în casă, doamnă...

Helena nu răspunsese.

— Doamnă? Vă rugăm.

— Nu. Îmi place afară. Am să stau aici, pe verandă, și am să mă bucur de această zi.

Băieții adolescenți ai familiei Kim ieșiseră pe veranda lor, ca să vadă cum decurg lucrurile. Imediat apăru un binoclu. Nici familia Payne nu se dădea dusă de unde era cocoțată.

— Dacă e o crimă să stai la soare și să admiri natura, spusese Helena, atunci sunt vinovată. Arestați-mă. Dacă nu, lăsați-mă în pace. Janet, te rog să le ceri acestor oameni să plece de pe proprietatea ta.

Janet și Nickie mai luară o gură din băuturi. Janet continuă:

— Polițiștii au încercat să se poarte rațional, dar bineînțeles că nu era o situație rațională și n-au ajuns nicăieri. Între timp, puștii din familia Kim își chemaseră amicii pe mobil, așa că, de nicăieri, s-au înființat pe stradă vreo doisprezece adolescenți, care se holbau la veranda mea. Unul dintre ei înregistra toată povestea pe o cameră. Totul era așa de... *ca prin vis, ca sub apă.* Polițista i-a spus Helenei că va fi nevoită s-o aresteze, iar Helena a răspuns: „Bine". Îți spun, polițiștii au dat înapoi, i-au oferit toate șansele să-și salveze onoarea, dar nimic.

— Îh.

— Știu. Așa că polițista a încercat să-i pună cătușele Helenei, iar Helena a înnebunit și a încercat s-o muște, așa că celălalt i-a sărit în ajutor, și sânii îi zburau în toate direcțiile și deodată a început să strige *„Viol!"* Eu n-am putut face nimic decât să stau acolo, îngrozită. Apoi Helena a observat că n-aveam de gând să-i opresc pe polițiști și a început să mă insulte în cele mai urâte feluri. Cine are băieți adolescenți e obișnuit cu insultele – dar ea a început să-mi spună...

— Ce?

— A început să-mi spună cum avusese ea o aventură cu tata – timp de zeci de ani, după câte se pare. N-am crezut-o, dar e extraordinar câte nume, date și locuri poate urla o nebună în timp ce se opune arestării – o listă uriașă de când și unde – plus unde era mama în timpul întâlnirilor ălora – și, cel mai groaznic, a urlat niște lucruri pe care le spusese tata despre mine.

— O, Doamne.

— E un sentiment care nu se poate descrie în cuvinte. Pur și simplu nu se poate. Apoi, băieții de pe stradă au început și ei să asmută taurul – exact ca la Pamplona. Era octombrie – era încă rouă în iarbă. A fost așa o *porcărie.*

E numai vina ta, Janet Drummond. Ți-ai trădat propriul sex. Ți-ai trădat familia și pe mine, singura ta prietenă adevărată de pe lume. Ești o zgaibă. Ești uscată. Așa a zis

taică-tău despre tine – că ești o zgaibă uscată – o mimoză – moartea pasiunii.

— Le-a luat câteva minute ca s-o urce pe Helena în mașină și am fost ușurată că geamurile erau închise, ca să nu-i mai aud mizeriile. Polițiștii au plecat, vecinii s-au evaporat, iar eu am rămas acolo, în prag. Viața mea n-avea să mai fie vreodată la fel, iar eu stăteam acolo, în ușă. Eram paralizată, a fost absolut groaznic.

Janet își termină băutura.

— În foarte scurt timp am să fiu din cale-afară de beată. Ar trebui să ne întoarcem la hotel. Își scoase cardul, ca să plătească. Știi, după nebunia Helenei, divorțul a fost un anticlimax total. Divorțul nu m-a deranjat niciodată atât de tare cum a părut din afară. Probabil că de la bun început nu trebuia să ne căsătorim. Omul cât trăiește învață.

Achită nota.

— Mergem?

Se întoarseră la hotel și adormiră amândouă pe patul dublu. Pe înserat, se treziră din somnul ușor alcoolizat din cauza artificiilor frumos încadrate de geamul lor — crizanteme albe și de un roz țipător care înfloreau și mureau.

— Pariez că așa le place baștanilor să se trezească, spuse Nickie, cu focuri de artificii. Presupun că există artificii exclusiv pentru baștani, pe care noi n-o să le vedem niciodată – unele care se văd și ziua.

Inițial, Janet nu-și mai aminti unde se afla și de ce, dar întâmplările din acea dimineață îi reveniră imediat în minte. *Copiii mei, unde or fi?* Începu să-și facă socotelile obișnuite de la trezire: băieții nu se întorseseră încă de la Walt Disney World. Sarah era la Cape Canaveral.

Cele două femei rămăseseră un pic șocate în urma jafului de dimineață. Priviră cum nelipsitele furnici roșii, durdulii și stupide, se izbesc de ferestrele de la etajul douăzeci și șase. *Ce-or fi vrând?*

— Cum crezi că te-a schimbat? întrebă Nickie.

— Jaful?

— Nu – când ai aflat că ai... *chestia asta.*

— *Chestia asta?* Oh, nu mă lua pe mine pe după vișin, Nickie. Spune SIDA. Janet își pipăi cicatricea lăsată de glonț pe cutia toracică.

— Cum a fost? Cum e de obicei: *Nu se poate. Trebuie să fie o greșeală. Mă confundați cu altcineva.* Apoi m-am gândit: *Stai așa! Știința mă va salva!* Și chiar m-a salvat – într-un fel. Acum cred că tocmai din cauza științei a apărut boala. Niște capete pătrate de la UNESCO care făceau vaccinuri din creiere storcite de maimuță prin Africa. Nu vom afla niciodată. Vreau să zic, SIDA pur și simplu nu e o boală pe care s-o facă o gospodină canadiancă trecută de șaizeci de ani. Eu în sinea mea nici măcar nu-i spun SIDA; îi spun „Particule de creier de maimuță congoleză".

Când se izbeau de ferestre, furnicile făceau un zgomot ca de lăbuțe de pisică.

— Și, după ce am depășit șocul inițial, am început să mă gândesc: *Ooh, poate că nu fac parte din acel procent de indivizi cu un antigen natural pentru HIV în ADN* – asta dacă or exista astfel de oameni.

— Continuă.

— Oh, *pfui,* nu mai știu. Am încercat abordarea științifică. Am învățat despre vaccinuri și terapii alternative – mai ales de pe Internet.

— Mama mea spunea „pfui".

— Presupun că e cam de leatul meu.

— Da.

Janet zâmbi.

— La un moment dat m-am dus chiar în Mexic – cu o prietenă, Betty, de la clubul de lectură. Ea avea boala lui Hashimoto și o formă de cancer la gât. Căutam Laetrile – un medicament din anii șaprezeci, făcut din sâmburi de piersică.

— Parcă-mi aduc aminte de el.

— Mare escrocherie! L-a omorât pe Steve McQueen. Betty s-a dus și ea. Singura variantă pe care n-am încercat-o până

acum e cea cu cristalele. În momentul în care te-apuci să-ți pui cristale pe stern, jocul s-a terminat.

— Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum te-ai schimbat *pe dinăuntru?*

Janet oftă.

— Stai să mă gândesc. Nimeni nu m-a întrebat asta până acum. *Cum m-am schimbat?* Știi ce? Cea mai mare schimbare este că am încetat să mai cred în viitor – cu alte cuvinte, nu mă mai gândesc la viitor ca la un loc, ca la Paris sau Australia – un loc *unde* te poți duce. Am început să cred că de dus ne ducem cu toții, ne tot ducem tot timpul, dar că nu există nici un loc sau nici un oraș la capăt. Ne ducem pur și simplu. Atâta tot.

— Dai vreodată vina pe Wade? Sau pe mine?

— Wade? El a stat în fața mea ca să mă apere de Ted. Cum aș putea să dau vina pe el? Dacă dau vina pe tine? Nu. Ted e idiotul. În ultima vreme am început să consider că învinovățirea altora nu e decât modul leneșilor de a înțelege haosul.

— Cum adică?

— Să zicem că pățești un lucru ciudat sau care ține de hazard, de exemplu un cedru cade și-ți strivește pisica sau ești luată ostatică într-un jaf într-un local de mâna a treia – sau doamna Drummond capătă SIDA de la un glonț care a trecut prin ficatul fiului ei – aș putea da vina pe cei care îngrijesc copacii, că nu m-au sfătuit să tai cedrul. Aș putea da vina pe sistemul juridic al Floridei pentru că – nu știu – orice. Sau aș putea spune că glonțul a fost pedeapsa divină pentru că nu m-am străduit suficient de mult să-mi salvez căsnicia. Sau – înțelegi ce vreau să spun. Nu e vina nimănui. E numai hazard. Hazard și atât. Numere extrase la întâmplare într-o loterie cosmică.

— Chiar așa crezi?

— Din ce în ce mai mult. Dar tu? N-au trecut decât patru zile de când știi. Ce se petrece *înăuntrul* tău?

— Eu? Întotdeauna m-am gândit că o s-o iau – că o merit – dacă nu SIDA, atunci sifilis sau un soi de superherpes care o să-mi transforme corpul într-o mare cangrenă ambulantă. Să-ți spun drept, e o ușurare. Gata cu așteptarea. Jurații au dat verdictul.

— Chiar crezi că de la Wade o ai?

— Da. Din cauza reputației mele, oamenii mă cred o curvă superficială, dar Wade a fost prima mea abatere de ani buni. Era ceva în ochii lui, un soi de privire pe care a moștenit-o de la Ted și m-a atras acel Ted dinăuntrul lui Wade. Aș putea să filozofez pe tema asta toată noaptea.

Cele două femei moțăiau cu intermitențe. Janet își imaginã un trilion de particule virale din creierul unei maimuțe africane pulsându-i prin vene ca niște bule de apă minerală toxică. *Înainte credeam că oamenii nu se schimbă niciodată, că nu fac decât să semene din ce în ce mai mult cu ei înșiși. Acum cred că oamenii nu fac altceva decât să se schimbe.* Janet se gândi la donjuanul de taică-său și la mama ei care *trebuie* să fi știut adevărul în toți anii ăia. *Timpul șterge ce-i mai bun, dar și ce-i mai rău din noi.* I se păru ciudat cum memoria se șterge pe bucăți, iar memoria ca întreg încetează să mai conteze.

— La ce te gândești? întrebă Nickie.

— La o vizită pe care am făcut-o la Londra, răspunse Janet. În Piccadilly. Nu aveam ceas și trebuia să știu ce oră e. Era acolo un magazin Rollex cu sute de ceasuri în vitrină. Am presupus că sunt toate potrivite la secundă. Dar, când m-am uitat, fiecare ceas arăta altă oră și, timp de câteva secunde, am avut senzația că am trecut de cealaltă parte a oglinzii, unde nu există timp.

Se auziră bătăi în ușă, iar Nickie strigă:

— Ce e?

Era menajera, căreia Nickie îi strigă: „Nu, mulțumim." Se întoarse spre Janet și o întrebă:

— Când te-a înfuriat Ted cel mai tare?

Janet zâmbi.

— N-ai să mă crezi.

— Ba da.

— Eram afară, în grădină și discutam despre îngrășământul pentru azalee, pe care trebuia să-l cumpărăm. Ted m-a întrebat dacă am șervețele la mine, i-am spus că nu, așa că a înșfăcat unul dintre frumoșii mei bujori roz – atât de delicați, cu petale ca pleoapele unui bebeluș – l-a smuls din tufă, și-a suflat nasul, apoi a aruncat floarea folosită sub sequoia.

În replică, Nickie izbucni într-un râs zgomotos.

— Râzi! Presupun că ar fi putut să mi se pară și mie amuzant, dar eu n-am mai vorbit cu el o săptămână. Era chestia aia cu fiertul în suc propriu pe care o făceam atunci. Pur și simplu... *nu puteam* accepta să vorbesc cu un bărbat care tocmai făcuse ceea ce făcuse el.

Cele două femei rămaseră iar cu ochii în tavan.

— Hai să-l vizităm pe Kevin la spital, spuse Janet.

Nickie reflectă un moment la asta.

— Da, hai.

Janet nu avusese niciodată mare noroc la prieteni. Întotdeauna sperase că va fi prietenă cu Ted asemenea personajelor din versul unui cântec, dar Ted era mai degrabă un șef distant în viața ei și se plictisea repede de toate treburile familiei, în afară de cele care o priveau pe Sarah. Dintre copiii ei, Wade era singurul față de care simțea un soi de camaraderie. Sarah era mult prea stăpână pe sine și, deși nu-i pricinuise lui Janet nici o clipă de suferință, nu-i oferise nici clipe de fericire. Iar Bryan – Bryan fusese mereu un copil. Chiar și ca adult care încercase să se sinucidă, în ochii lui Janet rămăsese doar un copil.

Când Ted o părăsise și rămăsese singură în casă, avusese senzația că-și va pierde mințile, în sensul medical, de plictiseală și singurătate. Știa să păstreze aparențele – *asta* știa prea bine –, dar zilele ei s-au transformat în încercări de a găsi pe cineva, *oricine* ar fi fost, cu care să comunice: funcționari de la ghișee, mecanici auto, spălători de covoare

sau colegi de la cursurile organizate de centrul comunitar (Caligrafie celtică; Suplă la șaizeci de ani; Esența eternă a Feng Shui; Acordarea primului ajutor; Croșetat dantelă). Până la urmă, abia pe Internet a reușit să cunoască oameni fără să-i mai sperie imediat cu expresia aproape învinsă din ochii ei sau cu stigmatul de Persoană-care-probabil-că-nu-va-mai-avea-niciodată-parte-de-o-nouă-iubire. Pe Internet, oamenii n-aveau de unde să știe că mânca zile întregi doar brânză topită cu ardei și biscuiți englezești sau că își mângâia obsesiv ridurile de la ochi.

Când a fost împușcată, s-a bucurat de o explozie de atenție care a dispărut însă destul de repede și a făcut-o să se simtă rușinos de satisfăcută. Dar, odată cu diagnosticul ei viral, au apărut și un potop de oameni dintr-un eșalon cultural surprinzător de larg și de bogat emoțional. Percepția accelerată a morții a erodat rapid multe dintre barierele tradiționale dintre ea și ceilalți și Janet a descoperit că are talent pentru organizarea discuțiilor de grup. La circa un an de la aflarea diagnosticului, Sarah o sunase și o întrebase pe mama ei ce mai era nou. Janet se pomenise, pentru prima oară de când își putea aminti, că avea o mulțime de lucruri de povestit. Vorbise despre o cină între seropozitivi la care fiecare venise cu câte ceva, care avusese loc cu o seară în urmă. Sarah o întrebase cine fuseseră invitații, iar Janet răspunsese:

— Păi a venit Mahir. Are douăzeci de ani, e persan, iar familia lui nu mai vrea să știe de el. A adus *falafel*. A fost și Max – are șaptezeci și unu de ani, e cardiac, a luat-o prin transfuzie. I-a auzit din întâmplare pe foștii lui prieteni, care vorbeau despre el la legiune, iar acum a făcut o criză pe ideea „Oh-Doamne-ce-am-făcut-cu-viața-mea?" Are o inimă de aur și a adus brioșe vechi de două zile. Sheila e de vârsta mea și e o lesbiană pe care iubita ei, cu care a stat optsprezece ani, a părăsit-o la aflarea diagnosticului. Ieri s-a ras în cap și era cu fundul în sus. A adus niște chipsuri din astea mexicane laxative și ne-am amuzat cu toții foarte tare. Wally e „băiatul nostru gay responsabil cu compătimirea". Voia să mergem

cu toții în centru dup-aia, ca să împărțim prezervative la colț de stradă, dar nu cred că deocamdată am evoluat până la stadiul ăsta.

— Tu ce ai pregătit?

— Ca de obicei – lasagna, salată și pâine cu usturoi.

— Te-ai distrat?

— Să mă distrez? Niciodată nu-mi pun așa problema, dar da, a fost foarte emoționant. Așa sunt întotdeauna întâlnirile noastre. Trebuie să ne prefacem că suntem curajoși, dar apoi unul dintre noi izbucnește, pe altul îl apucă smiorcăiala și brusc suntem cu toții în aceeași barcă. Asta mă face să mă simt vie. Ce zici de ironia *asta?*

Dar tot se simțea singură și nu voia să discute despre asta nici cu fiica ei și nici cu nimeni altcineva. Doar să rostească cuvântul și situația i-ar fi fost cumva pecetluită, iar ea știa că era imposibil ca totul să se rezume la asta.

16

Wade o cunoscuse pe Beth la clinica pentru diabetici a unui spital din Las Vegas, după terminarea programului, cu ocazia primei sale vizite la un *workshop* pe tema gândirii pozitive dedicat bolnavilor de SIDA. Primul lucru pe care l-a remarcat la Beth a fost că purta o... *hmmm?* Nu prea știa cum să-i zică – un soi de rochie înflorată de învățătoare ieșită direct din musicalul *Oklahoma!* pus în scenă de niște liceeni. Și totuși, femeia din rochie era orice altceva, numai o țărăncuță cu bujori în obrăjori nu. Era osoasă și arăta ciudat de uzată, ca și cum își făcuse porția de metamfetamină la viața ei. Rochia demodată a lui Beth i se păruse lui Wade spoiala exterioară a unei convertiri interioare. Fusese și ea acolo unde se afla Wade, dar găsise o cale de scăpare.

Prima oară când o văzuse pe Beth simțise cum i se frânge inima, dar i se și vindecă în același timp. Era hotărât s-o cunoască pe femeia asta, dar lucrurile i se păreau prea importante ca să-și pună la bătaie expresia de „o mie de wați" împerechează-te-cu-mine sau replica standard de agățat („Știu la ce te gândești și există o singură metodă prin care să-ți spun și ție.") În loc de asta, își făcu loc pe scaunul de lângă ea. Rămase acolo ca un cățeluș, așteptând, sperând, rugându-se ca ei să-i scape o hârtie sau un pix, ca să se poată repezi să i-l recupereze. Femeia asta îl redusese la devoțiunea de tip grădiniță înainte să afle cel mai mic lucru despre ea.

Ei îi scăpă un pix. *La atac!* Într-o clipă i-l puse înapoi pe birou. Ea îl privi cu răceală:

— Mulțumesc. Nu se juca de-a femeia inaccesibilă; pur și simplu nu se juca deloc.

Grupul fu rugat să-și împărtășească experiențele. Debbie, care conducea grupul de discuții, spuse:

— Avem un nou membru, Wade. Wade, spune-le membrilor grupului povestea ta – cât vrei tu din ea.

— Nu știu dacă sunt multe de spus, zise Wade. Adică despre mine și viața mea și despre cum am luat chestia asta.

— Te rog, spuse Debbie. Fără eufemisme, Wade. Se numește SIDA.

— Bine atunci, SIDA. Sunt hetero și n-am făcut-o niciodată cu un tip și nici măcar în trei.

Majoritatea celor douăzeci de membri ai grupului chicotiră.

— Băi, duceți-vă dracu' – de ce să mă chinui să vin la o întrunire din asta și dup-aia să mint? Chestia e că înainte eram un mare fustangiu. Asta era viața mea. Fustele mi-au adus întotdeauna ce am vrut. Cunosc niște puști bogați care n-au fost nevoiți să muncească nici măcar o zi în viața lor, pentru că întotdeauna au avut tot ce voiau. Ei, eu în loc de bani, la mine chestia a fost – căcat – cum să zic eu asta fără să par un nemernic – că mi-am făcut mendrele cu femeile.

Alte chicoteli. Debbie rugă grupul să facă liniște.

— Continuă.

— Oricum, am aflat de infecție întâmplător. Norocu lu' pește. Wade spuse povestea cu împușcătura, pe care o înflori puțin. Grupul tăcuse vădind interes și fascinație față de bizareria poveștii. Deci asta e. Am virusul ăsta în corp. N-o să treacă niciodată. În momentul ăsta nu pot să lucrez – trebuia să joc hochei la cazinoul ăla de pe autostradă, dar acum nu se mai poate. Lunile se scurg. Pur și simplu habar n-am... ce să fac.

Tăcere.

— Dar mama ta? întrebă Beth. Ea ce simte? Ați discutat mult între voi?

— Un pic. Mă simt cel mai de rahat fiu din lume. Ea zice că nu-i mare brânză, dar știi cum e.

Discuțiile grupului continuară și se învârtiră în jurul diverselor probleme medicale ale membrilor. Fură dezbătute pe larg noi tratamente, medicamente și regimuri, apoi întrunirea luă sfârșit lângă bucătăria clinicii, unde toată lumea mâncă biscuiți de ovăz cu stafide și bău cafea cu gust de apă de vase. Wade se strecură lângă Beth și o întrebă de cât timp avea SIDA.

— De trei ani. M-am drogat, dar acum nu mai fac așa ceva.

— Nu?

— Nu. L-am găsit pe Dumnezeu. Pare o chestie arogantă și nu-mi place. Dar chiar asta s-a întâmplat – adică l-am găsit pe El. Datorită Lui am rămas sănătoasă la cap, un efect secundar la care nu m-aș fi așteptat. Alți membri ai grupului se îngrămădiră în jurul lui Wade; Beth dispăru.

Săptămâna următoare trecu încet, în timp ce Wade aștepta o nouă întrunire a grupului. Când Beth sosi în seara respectivă de marți, arăta cam zdruncinată; în mod evident, ceva nu mergea cum trebuie.

— Beth, spuse Debbie. Pari stresată. Ai avut o zi grea?

— Nu sunt sigură cum să numesc această zi.

— Cum așa?

Beth ezită.

— În ultimele două săptămâni mi-am făcut analizele astea. Dar am primit rezultatele finale abia azi-dimineață. Se pare că – își mușcă limba – nu am SIDA. N-am fost expusă niciodată la HIV. Nimeni n-a verificat ceea ce s-a dovedit a fi un rezultat pozitiv greșit de acum trei ani. Sunt... sănătoasă.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Ei, atunci felicitări, Beth, spuse Debbie.

— Nu, nu înțelegi, spuse Beth. Boala este *viața* mea. Datorită ei m-am lăsat de seringă. Am terminat-o cu băutura. Datorită ei l-am găsit pe Dumnezeu. Și vă am pe voi toți ca prieteni datorită ei – iar acum s-a dus. Și nu știu ce să fac. N-am nimic altceva în viață. Sunt crupier la Harrah's

și cam la asta se reduce viața mea. Brusc a devenit și mai măruntă și am început să mă simt invizibilă. Săptămâna trecută eram o supraviețuitoare curajoasă, înaltă de cinșpe metri, iar acum sunt... un țânțar.

— Ei, noi n-avem de gând să te dăm afară din grup, spuse Debbie, și nu cred că există cineva mai potrivit ca tine ca să devină consilier. Grupul își manifestă zgomotos susținerea, dar Wade văzu cum Beth iese din viața lui, aproape imediat cum intrase.

— Pentru început, continuă Debbie, poți să te întâlnești cu Wade al nostru și să-l pui în temă cu ce i se oferă aici, în districtul Clark.

Ting! Debbie era fără îndoială un înger. La sfârșit, lângă automatul de cafea, colegii de grup veniră grămadă peste Beth; Wade aștepta. Când în sfârșit se îndreptă spre el, îi spuse:

— Hai să mergem la un Denny's. Mor de foame.

La restaurant, Wade încercă să discute nimicuri, dar nu reuși. În loc de asta, Beth îl întrebă:

— Care a fost cea mai gravă chestie pe care ai făcut-o până acum?

— Cum adică?

— Știi tu – pneumonie PCP? Meningită virală?

Lui Wade nu-i venea să creadă în ce direcție neromantică mergea cina.

— Am fost destul de asimptomatic. Wade se bucură că era capabil să răspundă cu un termen medical.

— Scuză-mă că sar așa la simptome. E nepoliticos, dar așa m-am obișnuit. Tot așa de bine aș fi putut să-ți cer și numărul de celule T. Se uită în meniu. Aici au niște crochete de pui foarte bune.

Comandară, iar chelnerița le puse crochetele de pui pe masă. Wade dădu să apuce una, dar Beth i-o reteză:

— Rugăciunea.

Îl obligă să se țină de mână cu ea. Wade îi simțea scheletul de dincolo de carne; s-o ții de mână era ca și cum te-ai fi

ținut de mână cu Casper, fantoma prietenoasă – o mână fină, uscată, aproape inexistentă.

— Doamne Dumnezeule, spuse ea, care ne-ai dat nouă această zi și care ai să ne dai toate zilele de mâine și veșnicia de apoi, îți mulțumim pentru nenorocirile pe care ni le-ai dat, ca să ne pui la încercare voința și îți mulțumim că ne-ai dat zile în care să ne exprimăm voința. Bucatele astea sunt darul Tău. Suntem supușii Tăi acum și pururea. Amin.

Lui Wade i se părea că harul pogorâse asupra lui. Se simțea în largul lui cu această persoană pe care-o alesese ca să-și întemeieze o familie cu ea. Luă o gură de pui și își arse limba.

La trei săptămâni după cina de la Denny's, Wade se mutase la Beth, a cărei pioșenie nu se aplica și la conviețuirea cu un bărbat. După mutare, Wade se simți jenat de cât de puține lucruri avea și de cât de ponosite erau, în general. Când lucrurile lui se amestecară cu cele ale lui Beth, aproape că dispărură, ceea ce-i convenea de minune. Gustul lui Beth tindea spre un stil ușor copilăros, ușor excentric: floarea-soarelui roz și un scăunel pentru picioare în formă de vacă – îi făcea plăcere să fie absorbit de o lume mai blândă, mai puțin disperată.

Blocul de apartamente în care locuia Beth era o rasoleală de clădire dărăpănată, de prin 1960, iar administratorul, un vagabond dependent de jocuri de noroc. Ca urmare, Beth îl ruga destul de des să facă unele reparații prin casă. În atâția ani de contrabandă și escrocherii, niciodată nu i se încredințaseră sarcini atât de banale ca schimbarea firului unei veioze.

— Să schimb firul la veioză?

— Să schimbi firul la veioză.

Wade avu revelația că, de fiecare dată când punea mâna pe o șurubelniță sau pe cuțitul de chituit, își încorda automat umerii, așteptând ca vocea tatălui său să-i spună că nu e bun de nimic, să-l facă irecuperabil sau ratat. Când își dădu seama că această voce n-avea să se audă, ajunse să se mire până și el de propria-i îndemânare. Beth avea o listă lungă de reparații,

ceea ce-i convenea de minune lui Wade – *rezultate imediate și satisfăcătoare: un perete proaspăt zugrăvit; o ușă care nu se mai bloca niciodată; un casetofon cuplat cum trebuie.*

Într-o seară, după ce Wade petrecuse douăsprezece ore curățând și revopsind un mic birou de scris pe care Beth îl găsise la un târg de vechituri, se simțise plin de energie de parcă tocmai se trezise dintr-un somn lung și minunat. Energia lui era contagioasă, așa că în pat Beth deveni jucăușă și trăsnită; în mod normal, în pat era cât se poate de serioasă, dacă nu de-a dreptul tristă.

— Ești Supermanul meu, Wade.

— Mai spune-mi-o o dată.

— Ești Supermanul meu frumos și devotat.

— Ce superputeri am?

— Asta să-mi spui *tu mie.* Dacă ai putea să ai o singură superputere, ce ai alege?

Întrebarea îl puse pe gânduri pe Wade. *Puterea a o mie de oameni? Vedere cu raze X? O superimunitate care i-ar permite să se târască prin toată canalizarea Mexicului fără să pățească ceva?*

— Hei, nu prea te grăbești, nu-i așa, iubitule?

— Mă gândesc, Beth. E o chestie serioasă. Vreau să dau răspunsul corect.

Trecu un minut.

— Wade?

— Bine, știu – superputerea mea – să pot să arunc fulgere din vârfurile degetelor – fulgere mari și tari, ca cele din documentarele de pe Knowledge Network – și când un om e trăsnit de un fulger din ăsta, să cadă în genunchi și când a căzut în genunchi, să ajungă sub apă, într-un loc pe care l-am văzut eu odată în largul coastei de est din Bahamas, un loc unde un miliard de pești de un albastru electric au înotat spre mine și m-au primit în bancul lor – și dup-aia să se înalțe în aer, în Manhattan, deasupra World Trade Centerului, cu un stol de porumbei, și să zboare printre zgârie-nori și dup-aia – dup-aia ce? Și dup-aia să orbească și să fie duși departe –

o să li se facă dor de casă – un dor mai puternic decât le fusese vreodată în viață – așa de dor încât să-i apuce greața – și să fie părăsiți nu știu... în mijlocul unui lan de porumb cules din Missouri. Și dup-aia să poată vedea din nou și de la marginea câmpului să apară oameni – toți cunoscuții lor – și să aibă cu ei prăjituri Black Forest și felinare aprinse și boxe mari din care să se audă aceeași melodie, iar cerul să fie cuprins de amurg, așa cum vezi în broșurile Walt Disney, iar persoana pe care am trăsnit-o eu să nu mai fie niciodată singură sau izolată.

Făcuse dragoste cu Beth în noaptea aceea, despărțiți de membrane de latex unde era cazul, cu cât mai puțină salivă, dar atingând un alt grad de intimitate în relația lor. După aceea, Wade nu putu să adoarmă, pentru că se gândea întruna la oamenii care ar apărea la marginea propriului său lan de grâne din Missouri și se gândi la familia lui – la cât erau de terminați – psihic și fizic și emoțional. Și Wade se gândi la toate celelalte familii pe care le cunoștea și cât de terminate erau și ele: autism, lupus, schizofrenie, artrită, alcoolism, prea multe secrete, vorbe nespuse, alegeri greșite, probleme cu banii... lista era infinită. Nimeni nu scăpase. Cu acest gând în minte, realiză că împlinise deja patruzeci de ani, că nu mai era tânăr și că nici nu-i păsa de asta.

Wade se holba la crăpăturile din asfaltul benzinăriei, moale și păstos ca un aluat, și la furnicile care intrau și ieșeau din el ca într-un film de artă aiuristic. *Nu sunt destul de pe fază; nu sunt destul de atent. Fir-ar să fie, toată viața nu fac decât să mă uit, să mă uit și să mă tot uit la lume, dar sunt sigur că exact în clipa în care o să-mi desprind ochii de la bucata asta de asfalt, tocmai atunci o să se crape pământul – și, dacă m-aș fi uitat exact în secunda aia, aș fi văzut miezul planetei, lichefiat și alb.*

Ted îi trase lui Wade un șut în fund.

— Mă Lord Byron, lasă poezia pe altă dată. Trebuie să ne extragem de aici.

Wade vomită. Iarăși. *N-a mai rămas mare lucru de dat afară. Ce-am mâncat azi? Iaurt, o banană, un platou combinat...*

— Oh. Doamne, Wade... Ted îl stropi cu furtunul.

Wade se întoarse și se uită la fața de un roșu aprins a tatălui său. Bryan își masa umerii, arși de soare, mușcați de furnicile roșii și zgâriați recent, când Shw îl izbise de beton.

— Te simți bine, Wade? întrebă Bryan.

Wade trase aer în piept.

— Nu. Nu mă simt bine. Să-ți spun drept, am treabă: stau aci și mor.

— Nu fi așa un fătălău melodramatic, spuse Ted.

— Nu sunt melodramatic, tată. După câte se pare, da, mor – de o moarte lentă, dureroasă, urâtă și, sincer să fiu, destul de plictisitoare.

— Rahat pe perje. Ridică-te în picioare. Prietena aia țăcănită a lui Bryan tocmai s-a cărat cu șansa mea de-a mă îmbogăți.

Wade își suflecă pantalonii, dând-și la iveală pielea cu leziuni, care arăta ca o față de masă pe care s-a vărsat vin roșu. Ted văzu asta și fața i se schimonosi.

— Ei, gata. Lasă pantalonii în jos. Doamne. Te vede lumea.

Wade era prea obosit ca să mai lupte.

— Bryan, unde s-ar putea duce Shw – ai vreo idee?

— Unde suntem acum? întrebă Bryan.

— Nu te mai strofoca, răspunse Ted. Femeile lasă întotdeauna un indiciu. Stai așa, nu e bine spus „indiciu". Ce e o idee mai explicit decât un indiciu?

— Un *pont*? sugeră Bryan.

Ted îl stropi cu furtunul.

— Pontul e *mai puțin* explicit decât indiciul, prostea.

— Chemați un taxi, spuse Wade.

— Și unde mergem? întrebă Ted.

— Știu unde găsim o mașină, spuse Wade.

În timp ce taxiul era chemat prin telefon, Wade se duse la toaletă ca să se spele. Tremura, era palid și avea ochii injectați. Taxiul sosi, iar șoferul întrebă încotro voiau să meargă.

Ted stătea în față, iar Wade și Bryan în spate. Wade îi dădu adresa familiei Brunswick.

— De ce mergem acolo? întrebă Bryan.

— Acolo stă Howie, răspunse Wade. La familia Robinson din spațiu[1].

Ted deveni țâfnos.

— În momentul ăsta am chef de *Howie* cum am chef să-mi dea cineva o gaură în cap. Împuțitul ăla.

— Întotdeauna se poartă de parcă ar fi perfect, adăugă Bryan. Probabil că în liceu a fost un tip din ăla care-ți zâmbea tot timpul, pentru că nu putea concepe că cineva nu-l place, doar că toată lumea îl *ura.*

— Doamne, Bryan, spuse Ted, nu te mai bășica atâta pe tema liceului. Ai terminat-o cu locul ăla nenorocit acum aproape douăzeci de ani.

Pe Bryan îl apucă vehemența:

— Întotdeauna îi luai partea directorului când eram prins cu câte ceva și mai lasă-mă în pace, da? Îmi simt corpul de parcă aș fi fost perpelit la grătar și mă gândesc că măcar o dată-n viață am putea să ne purtăm frumos unii cu alții și să fim o familie adevărată.

Ted își mușcă buza și schimbă o privire cu Wade, care spuse:

— Nu cred că lucrurile merg așa, Bryan.

— De ce nu?

Ted izbucni:

— Pentru că prietena ta cea țăcănită are în portbagaj o folie de plastic, cu viitorul meu înăuntru, de-aia.

— Byran, nu cred că o să avorteze.

Bryan se dezlănțui asupra lui Wade.

— De unde știi *tu?*

Wade îi povesti episodul din ziua precedentă, când Shw făcuse duș ca să-și curețe orice urmă de talidomidă de pe

1 The Space Family Robinson – personajele unei benzi desenate de succes.

corp. Fața lui Bryan deveni o fotografie vie, schimbătoare, gen „înainte și după". Taximetristul, observă Wade, nu se putea abține să nu asculte.

— Deci care-i șmenu' cu tipu' ăsta, Florian, din Bahamas?

— Uite care-i șmenu', spuse Wade. Am lucrat pentru el acum câțiva ani. E moștenitorul unui concern farmaceutic elvețian. El fabrică jumătate din analgezicele și pesticidele din lume, dar e un mare ciudat, din ăla de „adoră Anglia" – grădinarul lui mi-a spus că avea o bonă care i-o freca în fiecare duminică, după slujbă – așa că acum trăiește în Bahamas, un loc foarte englezesc, cel mai dubios din lume – un soi de parc tematic al dubioșeniei. Pe oameni îi fură peisajul, dar, când încearcă să revină în lume, întotdeauna li se pare atât de plictisitor că ajung să se stabilească în Bahamas. Locul ăla e ca un drog. În afară de asta, din Bahamas poate zbura oriunde în State dacă are chef. Oh – în plus, în Bahamas nu sunt taxe.

— Întotdeauna e chestia asta cu taxele, spuse Ted.

— Mda, tată, de parcă tu ai fi mare baștan, spuse Wade.

— Nu te mai lua de mine.

— Vrei să știi care-i treaba cu Florian sau nu?

Ted tăcu.

— Oricum, e mort după știință. Chiar îl excită toate chestiile alea pe care le învârte compania lui, așa că nu-și bagă picioarele în ea. E chiar un om de afaceri bengos. Dacă aș avea bani, aș investi în el.

— Dar cum de-l cunoști *tu?*

— Am făcut niște livrări pentru el.

— Livrări? Ce – droguri și căcaturi de-astea?

Taximetristul frână brusc pe marginea drumului, în fața unui grup de deținuți aflați la muncă în folosul comunității, care curățau șoseaua de cutii de suc, șosete vechi și cutii mototolite de carton rămase de la cartofii prăjiți. Din cauza frânei, Bryan se hârșâi de ușă cu partea dreaptă a corpului și se văicări de durere. Șoferul se întoarse spre ei, livid.

— Dacă mai pomeniți o singură dată de droguri în mașina asta, vă dau afară în șuturi. Ați priceput?

— Doamne – da, am priceput. N-ai de ce să faci spume.

— Să nu mai iei numele Domnului în deșert.

— Mă doare rău spatele, spuse Bryan.

— O să-ți găsim un unguent acasă la Howie, spuse Wade.

Șoferul reintră pe șosea, iar Wade se întoarse spre Ted.

— Nu tată, nu livram *droguri.* Erau diverse specimene de plante. Chestii amenințate sau semi-amenințate cu dispariția din toată America. Pentru studii moleculare. Sau cel puțin asta mi s-a spus mie.

— Deci *asta* făceai, spuse Ted.

— Cum adică?

— Maică-ta și cu mine am tot încercat să ghicim cu ce te-ai ocupat după ce ai dispărut așa dintr-odată. Întotdeauna ajungeam într-un final la contrabandă.

— Am făcut și alte chestii.

— Cum ar fi?

— Las-o baltă.

Își continuară drumul în tăcere. Wade socoti că erau la trei minute de Howie și de reședința familiei Brunswick.

— Apropo, Howie are o aventură cu Alanna Brunswick, așa că o să se poarte total aiurea cu mine. Și cu voi, presupun. Asta ca să știți care-i faza.

— Faci mișto.

— Nu. De ce-aș face? I-am prins giugiulindu-se ieri dimineață.

— Nenorocitul! Își face de cap pe la spatele lui Sarah?

— Tată, nu poți să-l omori. Cel puțin până la aterizarea navetei.

Taxiul opri la reședința Brunswick, pe a cărei peluză era în plină desfășurare un picnic, un omagiu pe teme spațiale adus unuia dintre numeroșii copii Brunswick. Părinții erau împrăștiați prin toată curtea pe scaune pliante, mâncând zgomotos alături de odraslele lor. Howie se ocupa de grătar și,

când îi văzu pe Wade și pe Ted sărind afară din mașină, de pe fața lui pieri orice expresie.

Ted se apropie de Howie, încălțat cu un singur pantof.

— Howie, plătește taxiul.

— Ted, n-am portofelul la mine. Eu...

Ted turnă o cană cu limonadă pe grătar, făcând să se ridice o ciupercă de abur.

— Plătește taxiul.

Howie rămase o clipă tăcut.

— Bine. Se duse să plătească.

Toți ochii se ațintiră apoi asupra lui Ted, care nici nu se sinchisi, fiind el însuși ocupat să se uite urât la Howie.

Wade veni spre grătar, ca și Alanna, care funcționa acum pe modulul majoretă. Se apropie de Ted așa cum te apropii de un câine care face *mrrr.*

— Tu ești Ted. Eu sunt Alanna.

Ted mârâi.

Alanna se uită în jos, la ultimele rotocoale de abur care ieșeau sfârâind din grătar.

— Văd că nu ți-a plăcut grătărelul nostru...

— Nu te-ntinde, cucoană, murmură Ted.

Se întoarse în direcția opusă; Bryan stătea în bazin, înfofolit în prosoape ude, pentru ca soarele să nu-l ardă și mai tare. Unul dintre copii începu să plângă. Howie se întoarse de la taxi.

— Se pare că ne-ar prinde bine niște limonadă proaspătă, Alanna.

— Dă-mi cheile de la mașina ta, Howie, spuse Ted.

— Hei, tată-socrule, ce-ar fi să rămâi la petrecerea noastră? Howie chicoti nervos.

— Mi-ar face mare plăcere să rămân la petrecerea voastră, Howie, dar, dacă aș rămâne, aș bea probabil un pahar și, dacă aș bea un pahar, m-aș apuca să vorbesc tare și explicit despre cum vă încălecați tu și madama asta, ca niște dobermani.

— N-ai face așa ceva, spuse Howie.

— N-aș face, nu-i așa?

— Nu. N-ai face așa ceva. Pentru că ar afla Sarah și, când o să plece în spațiu, o să se simtă ca și cum ai fi luat un pistol de capsat imens și i-ai fi găurit inima de o sută de ori. Din câte văd eu, ea e singurul lucru sfânt din viața ta. Singurul, unicul lucru. Hei – asta e destul de jalnic, dacă stai să te gândești. Zâmbi. Ce zici de-un burger de curcan?

În mod evident, Ted nu se așteptase ca Howie să aibă atâta tupeu, ceea ce-l reduse pe moment la tăcere. Alanna se uită la Ted, apoi la Howie.

— Se pare că lucrurile s-au aranjat aici.

— Așa cred, spuse Howie. Ted o să ne ajute să aprindem la loc grătarul.

— Trebuie să iau niște Tylenol, spuse Wade.

— Găsești sus, în baie, spuse Howie. Știi drumul.

Wade se duse sus și făcu un duș. Pe când se ștergea, energia îi reveni brusc, ca și cum cineva pus pe șotii, dintr-o altă dimensiune, ar fi apăsat pe un buton – se simțea excelent, ca un adolescent pus pe vandalism într-o vineri seara. *Doamne, ce-mi place când se întâmplă asta. Înainte eram așa tot timpul – una dintre figurinele alea flexibile: G I Joe care se bate în Kung Fu – am să-mi văd copilul crescând!*

De obicei, energia lui Wade venea în valuri care puteau varia ca durată de la câteva ore la săptămâni întregi, iar valurile astea nu păreau să răspundă nici unei legături cunoscute de tip cauză-efect. Pur și simplu veneau.

Își privi hainele ude leoarcă, murdare și soioase și hotărî să nu se mai obosească să le ridice – *stai așa... mi-e prea lene să-mi adun rufele de pe jos – chiar că mi-a revenit energia!*

Pe Wade îl aștepta încă o schimbare dificilă de garderobă în casa familiei Brunswick. Ieși din baie și văzu ceea ce semăna cu o cameră de oaspeți. *Încuiată.* Un cârlig de umeraș rezolvă problema, iar Wade intră în ceea ce se dovedi a fi camera alocată cumnatului său pentru săptămânile de dinaintea lansării. Scormoni prin lucrurile personale ale lui Howie, așezate într-un coș împletit în formă de rață, care

conținuse la un moment dat niște săpunuri primite cadou. *Hei, hei – cheile mele de la Volkswagen!* Luă apoi la puricat dulapul lui Howie și alese o cămașă și niște pantaloni complet banali – *dacă situația va ajunge cumva la stadiul suspecților înșirați la poliție pentru identificare, nu vreau să fie prea ușor de recunoscut.*

De la telefonul de pe noptiera lui Howie sună apoi informațiile din Bahamas și ceru numărul firmei de dezinsecție Buckingham, paravanul lui Florian din Nassau. I se făcu imediat legătura, iar la celălalt capăt al firului auzi o voce profund indiferentă de bahameză:

— Firma de dezinsecție Buckingham.

— Bună, aș vrea să las un mesaj pentru Florian.

— Îhî.

— Sunt Wade Drummond. Tipul care-i tundea iarba de pe terenul de crichet.

— Mmmm.

— Acum câțiva ani.

— Mmmm. Vocea de la celălalt capăt al firului putea la fel de bine să-i aparțină și unui pacient branșat la un aparat de respirat.

— Spune-i că am un mesaj de la *mama* lui. O scrisoare.

— Mmmm.

— O să-l intereseze foarte tare vestea asta.

— Mmmm.

— Să-l anunți neapărat.

— Îhî.

— Am să mai sun peste câteva ore pentru instrucțiuni.

Închise telefonul. Apoi se pieptănă și coborî în salturi treptele până pe peluza din față, unde Howie era tot numai un zâmbet; Ted stătea și se uita urât la invitați, ca un buldog în lanț.

— Hai să mergem, tată.

— Am să-l omor pe Howie.

— Așteaptă până ajunge Sarah pe orbită. În plus... Îi arătă o cheie. Am o cheie. Se îndreptă spre Bryan, care zăcea în

bazin, cu fața în sus. Bryan, ieși de acolo. Și adu un prosop mare cu care să te învelești.

Bryan înhață un prosop cu Tweety în costum de astronaut și cei trei bărbați se îndreptară spre camioneta lui Howie. Wade ocupă locul șoferului. Ted era încă încremenit, plin de șovăieli, când Wade se aplecă în afară:

— Howie! Mersi că ne-ai împrumutat camioneta! I-am spus lui Sarah că ți-o aducem înapoi într-o oră. Are dreptate, frate – ești cel mai de treabă tip din Florida.

Era în anul 1970 și ceva, iar Wade și Janet se aflau într-un magazin cu animale, ca să cumpere șoareci albi pentru șarpele lui Sarah, Omar.

— Mamă, tata a fost mereu un dobitoc?

— Wade!

— Zi, a fost sau nu?

— Uită-te după șoareci de calitate, Wade. Sarah se întorcea în seara aceea dintr-o deplasare cu școala la olimpiada de științe de la Portland; șoarecii erau o surpriză.

— Ăștia de aici, spuse Janet. Arată...

— Mai suculenți?

— Așa cred.

— Mamă, cred că șerpii preferă chestii „crocante", nu „suculente".

— Ba nu.

Wade își privea mama, care zâmbea.

— Șoarecii suculenți, spuse el, trec prea greu prin corpul șarpelui. Chestiile suculente constipă.

— Wade!

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, și anume când a început tata să se poarte ca un bulangiu.

— Era foarte drăguț, să știi. Amuzant. Era *amuzant.*

— Ha-ha-ha.

Un vânzător se apropie de ei.

— Căutați șoareci buni de mâncat?

— Da, spuse Wade. Doișpe.

— Ăștia de aici, arătă Janet spre șoarecii mai grași.

— Sunt mai scumpi decât cei normali?

— Mda. Au pui, așa că sunt mai scumpi cu un dolar.

Wade și Janet se aoliră la unison. Vânzătorul spuse că puteau opta pentru hamsteri fără pui la prețul de doar 1,25 de dolari.

— Să fie șoareci, spuse Wade. Fără pui. Doișpe.

— Cum poate cineva să hrănească un șarpe cu șoricuțe gestante? întrebă Janet mai mult pentru sine decât ca să primească vreun răspuns.

— Ce nu pricep eu este de ce nu mănâncă și ei un hamburger și gata.

Vânzătorul interveni:

— N-are sens dacă nu omoară. Când omoară secretă niște enzime care îl ajută să digere mai ușor. Nu poți să omori un hamburger.

— Vai de mine, spuse Janet. N-aș fi crezut niciodată că e așa de greu să cumperi niște șoareci.

În timp ce vânzătorul aduna șoarecii, mama și fiul se apropiară de colțul păsărilor, gălăgios și încins, plin de miasma înțepătoare a fosfatului de la guano. Wade se uită la perușii și se minună că o astfel de jucărie de pasăre a existat vreodată în sălbăticie. *E un fel de pudel al lumii păsărești.* Wade încercă să-și imagineze pudeli mici și albi vânând cot la cot cu oamenii cavernelor.

— Zici că tata a fost cândva amuzant, zise el cu voce tare. Când? Dovedește-mi.

— Când era mai tânăr. La facultate, când l-am cunoscut. Nu era deloc bățos. Era în stare să spună *orice* și mie întotdeauna mi-a plăcut chestia asta la oameni, poate pentru că eu sunt o mare mironosiță.

— Ce-i aia mironosiță?

— Știi tu. Fetele alea care sprijină zidurile la balurile școlare și pe care nimeni nu le invită vreodată să danseze.

— Tu?

— Nu mă-nvățase nimeni niciodată cum să-mi pensez sprâncenele. Până să intru la facultate arătam ca o halterofilă din Germania de Est a anilor șaizeci.

— *Nu-i* adevărat. Am văzut poze.

— Eram așa de pasivă. Nici nu-mi trecea prin cap să invit un bărbat la dans.

Într-o colivie, perușii fură apucați de un acces de cioroväială, aparent din cauza unor drepturi teritoriale asupra stinghiei de lângă oglinda minusculă.

— Tatăl tău era cam ca Helena, spuse Janet. Are în ea o sămânță de scandal, ceva de groază. Îi scotea din minți pe ai mei. Și Ted la fel, dar nu chiar la fel de mult ca Helena.

— Hmmm. Lui Wade, Helena i se părea tulburătoare; o surprinsese în bucătărie cu câteva săptămâni în urmă, în timp ce-l măsura din cap până-n picioare. Era, chiar și în ochii săi de atunci, din epoca presexuală, periculoasă. Îl privise pe Wade, își îngustase privirea și spusese:

— Ești *exact* ca taică-tău. Încerci să te prefaci că nu-i așa, dar așa ești. *Prefăcut* mic ce ești!

Wade se întoarse în prezent.

— Dar vorbeam despre tata – ai, deci, *vreo* dovadă că nu e un bulangiu?

— Pur și simplu nu înțeleg de ce voi doi nu reușiți să vă înțelegeți. Știi, semănați atât de mult...

Wade îngheță.

— Nu. Nici *vorbă* să semănăm. *Aoleu.*

— Am atins o coardă sensibilă, nu?

Oare asta făcuse?

— Bea prea mult.

— Bea prea mult? Janet părea nedumerită. Bea la fel de mult ca toți ceilalți bărbați de vârsta lui.

— Și asta ce demonstrează?

— Nu știu ce vrei să insinuezi, Wade. Toată lumea bea.

Șoarecii erau pregătiți pe tejghea. Janet plăti. În mașină, pe drum spre casă, Wade se uită la șoareci, care se agitau pe fundul unei lăzi frigorifice pentru picnic.

— Aoleu...

— Ce e? întrebă Janet.

— Avem un mort. Ridică șoarecele mort de coadă.

— Wade, aruncă imediat chestia aia din mașină.

Wade puse șoarecele mort în buzunarul de la piept al jachetei.

— N-am să-l arunc pur și simplu afară. Nu e un cotor de măr sau un gunoi. A fost o ființă vie.

— Să-l arunci la gunoi când ajungem acasă.

Când ajunseră acasă, Wade se duse în dormitorul lui Sarah.

— Salut, Omar, e ora gustării tale delicioase cu șoricei.

— Nu, se auzi vocea lui Janet, din spatele lui. Lasă-l să i se facă foame, ca să sară pe ei când l-o hrăni Sarah.

— Mamă, ai o latură perversă.

— Wade, orice mamă ți-ar fi răspuns la fel. De ce crezi că în casa asta se mănâncă așa de târziu? Vreau *să mâncați* ce vă dau.

După aproximativ o oră, Ted se întoarse de la serviciu în același timp cu Sarah, pe care o condusese profesorul de științele naturii. Ted o purtă pe umeri până în casă. Sarah strălucea:

— Oh, *tati*!

— Ai câștigat, scumpo, ești mica mea învingătoare. Uite, Jan, trei premii!

Urmă un scurt moment de agitație zumzăitoare în timp ce Sarah depănă povești despre poduri construite din macaroane, care rezistau la o greutate de șapte kilograme; despre o lupă care arsese o hârtie aflată în celălalt colț al camerei; despre broaște înghețate instantaneu în bazine cu azot lichid și apoi readuse la viață. Wade aduse răcitorul plin cu șoareci.

— Wade! Ești eroul meu – lui Omar o să-i placă la nebunie șoarecii ăștia. L-ai hrănit ca lumea?

— Oh, da.

Ted deschise dulăpiorul cu băuturi și scoase whiskyul lui preferat, din care își turnă într-un pahar mare. Scoase niște sunete de uluire.

— Ce dr... ? Trânti sticla pe tăblia dulapului. Vino încoace, dezaxat mic ce ești!

— Ce s-a întâmplat, Ted?

— E un șoarece mort în sticla mea de whisky, futu-i mama mă-sii.

Wade o privi conspirativ pe Sarah, iar Sarah spuse:

— Tată, alcoolul din whisky a sterilizat până acum șoarecele. Se poate bea fără probleme.

Ted nu ținu cont de asta și-l înșfăcă pe Wade de guler, rupându-i colierul de lemn și împrăștiind mărgelușele prin toată bucătăria.

— Lasă-mă jos, alcoolicule, bătăușule!

Ted îl azvârli pe ușa bucătăriei până pe hol.

— Oh, făcu Wade, presupun că asta a fost ca să demonstrezi că nu ești alcoolic? Ei, ba *ești* – ești un bețiv nenorocit, iar ăsta e secretul cel mai prost păstrat din Vancouver.

Sarah se ridică în picioare și baricadă ușa cu brațele ei. Ted nu s-ar fi atins pentru nimic în lume de Sarah, nici măcar cu un deget.

— Tată, șoarecele a fost o glumă, după mintea lui Wade. Trebuie să râzi, da?

— Am să-l...

— Termină. Sarah se întoarse spre Wade. Wade, șoarecele e mort, așa că Omar n-o să-l mănânce. Îmi ești dator cu un șoarece.

— Dar a murit pe drum, când ne întorceam de la magazin, spuse Janet.

— Oh, făcu Sarah. Atunci e egalitate, frate. Haide. Hai să-l hrănim pe Omar.

Cei trei bărbați se îndreptau spre Kissimmee în camioneta portocalie. Traficul era un adevărat haos și pierdură aproape jumătate de oră la barieră, punând mână de la mână și adunând mărunțiș în valoare de 1,25 de dolari. Pielea lui Bryan începuse să capete o nuanță uniformă de roz-bonbon, de rău augur. Ted se împiedică de pragul mașinii cu piciorul

desculț exact în momentul în care găsiseră și ultimii cinci cenți. Când ajunseră în Kissimmee, umbrele de chiparoși, cycadophyta, arbuști de grepfrut și palmieri Washingtonia indigeni se alungeau; bărbații erau irascibili și plictisiți și n-aveau nici un plan prin care să dea de urma lui Shw. Wade privi locuința opulentă, de împrumut a lui Ted și strigă:

— Viva Las Vegas!

— Gura. E pe gratis.

Pe holul de la intrare era o fântână. O celebrare strălucitoare, cu înfloriturii, a meșteșugului sculpturii în bronz. Un Cupidon care făcea pipi asigura efectele sonore.

— Când se întoarce Nickie? întrebă Bryan.

— Naiba știe. E plecată. Nu să cheltuie bani. Sper.

Bryan se duse direct la etaj, ca să se afunde într-o baie rece. Ted se duse să-și pună niște haine curate. Wade examină frigiderul: un pachet mare cu patruzeci și opt de hotdogi și o găleată de sos picant de doisprezece litri. *Nici măcar nu știam că sosul se vinde în cantități așa de mari.* Imediat i se făcu o foame de lup. Îndesă șase hotdogi în cuptorul cu microunde și începu să întindă în sosul picant, deasupra chiuvetei, cu niște chipsuri tortilla pe care le lua dintr-o pungă deschisă. Cuptorul cu microunde făcu *ping* și Wade înșfăcă hotdogii, trimițându-i în stomac mestecați doar pe jumătate. Îi era dor de senzația de foame și îi plăcea mult că foamea se potolea atât de ușor și de plăcut, ca și pofta de sex.

Wade auzi cum la etaj apa curgea și robinetele bolboroseau. Sătul, se așeză pe un scaun. Ted intră în bucătărie.

— Am nevoie de un whisky. Vrei și tu? Scoase o sticlă din dulap. Și acum mai verific sticlele, să n-aibă șoareci morți înăuntru, dobitocule.

— Trebuie să mergem la hotel. Am nevoie de pastile.

— Calmează-te. O să ajungem la timp. Sper că dementa aia de Shwoo sau cum o fi chemând-o ne-a lăsat un indiciu la hotel. Și că n-o să abandoneze mașina undeva în Everglades.

— Tată – dacă nu-mi iau pastilele, măruntaiele mele o să sufere de două ori mai tare ca până acuma.

Ted se holbă la Wade; Wade simți că era prima oară când Ted îi vedea boala cu ochii unui adult.

— Bine. Îl chem pe Bryan și putem să trecem pe la hotel, ca să te blindezi cu pastile. Și dup-aia ar trebui să mergem la spital și să găsim ceva care să-i potolească pielea. E ca un porc la frigare. Ted dădu să iasă din cameră, dar se întoarse. N-ar trebui să-l suni din nou pe nemțălăul ăla, Florian?

Wade se uită la ceas.

— Bună idee. Până acum ar fi trebuit să i se facă tare foame. Wade formă numărul și dădu iar peste femeia plictisită, dar telefonul se închise după câteva secunde, iar când încercă din nou, nu reuși să restabilească legătura.

— Nu-i mare brânză, îi spuse el lui Ted. Conexiunea dintre Bahamas și SUA se face printr-un fir de undiță și o grămadă de iluzii.

Bryan coborî și era atât de roz încât Wade se miră cum de li s-a spus albilor albi. Se duseră cu mașina până la motelul Peabody și, odată ajunși în cameră, Ted simți mirosul parfumului lui Nickie.

— Ce dracu'?

Bryan scotocea în trusa de bărbierit a lui Wade după Tylenol; Wade sună iar în Bahamas, dar avu parte de aceeași legătură proastă, care se întrerupse după cinci secunde. Apoi, bărbații merseră la spitalul din apropiere, unde cei de la personal îl văzură pe Bryan, înțeleseră imediat de ce suferă și-l trântiră pe o targă, pentru ca după aceea să piardă jumătate de oră analizându-i dosarul de asigurări înainte să ia decizia de a-l accepta ca pacient. Până la urmă se alese cu tot felul de injecții, cu o rețetă de analgezice și niște unguent, pe care-l plăti cu ultimele sute de dolari de pe MasterCardul său.

Bryan zăcea întins pe targă, drogat cu analgezice, moment în care Wade și Ted aruncară o privire în celălalt capăt al salonului de urgență și le văzură pe Janet și Nickie.

Ce dracu'?

— Mamă?

— Wade? Ted? Ce căutați aici? Janet îl văzu pe Bryan. Doamne, Dumnezeule! Se repezi spre el.

— Nu te ambala, spuse Ted. L-a ars soarele, asta-i tot. În momentul ăsta e în lumea viselor. Dar întrebarea este, de fapt, ce căutați *voi două* aici. Și nu cumva ce am mirosit eu în camera de hotel era parfumul tău, Nix?

— Da, Ted, era. Eu și Janet avem o idilă lesbiană. Nu poți să ne refuzi această iubire interzisă.

— Foarte amuzant.

— În restaurantul unde-am mâncat azi-dimineață a avut loc un jaf, spuse Janet. Am venit să-l vedem pe chelnerul care a fost împușcat. Acum am ajuns.

— Jaf? întrebă Wade.

— N-am pățit nimic. A fost și Shw acolo.

Bărbații ciuliră urechile când auziră numele lui Shw.

— Vorbești serios?

— Mă întreb dacă nu cumva femeia asta e într-adevăr malefică, spuse Janet. Vinde copilul unui magnat din Daytona Beach, care face afaceri cu piese auto. Vinde copilul! Ted, va trebui să lăsăm deoparte neînțelegerile dintre noi și să angajăm niște avocați în problema asta.

— Daytona Beach... repetă Wade.

— Ai aflat numele tipului? întrebă Ted.

— Nu. De ce?

— Ted? Wade?

— Credeți că într-acolo se duce acuma? întrebă Wade.

— Cine știe? Probabil.

Wade și Ted avură un schimb de priviri.

— Mamă, spuse Wade, trebuie să plecăm.

— Unde să plecați?

— E o poveste lungă. Wade parcursese deja jumătate din distanța până la ușile automate, iar Ted îl luă târâș pe Bryan de pe targă.

— Ted... strigă Nickie.

— Nu pot vorbi acum, Nix – trebuie să plecăm.

Și dispărură cât ai clipi.

17

Când Janet și Nickie ieșiră pe ușile salonului de urgență, o rafală de aer cald le izbi în față. În celălalt capăt al parcării, bărbații o luau din loc în camioneta portocalie a lui Howie – dar acesta lipsea. Wade ieși din parcare făcând cauciucurile să scrâșnească, ceea ce o determină pe Janet să se întoarcă spre Nickie, spunând:

– Cum *fac* bărbații chestia asta? Eu conduc de patruzeci de ani și niciodată n-am făcut cauciucurile să scrâșnească.

Intrară din nou în spital și aflară că starea lui Kevin era stabilă și că el dormea. Cele două femei cumpărară un set de baloane Mylar argintiu cu roz și o ilustrată cu un mesaj de susținere și i le lăsară lângă pat. O asistentă le întrebă pe Janet și Nickie dacă erau rude. Janet răspunse:

— Nu, dar...

Asistenta își duse un deget la gură:

— S*stt!* Nu vreau să știu mai mult. Nu știu ce relație aveți voi cu tipul ăsta, dar omul ia niște medicamente tari. Nu știm pe cine să anunțăm, dar cineva trebuie să meargă la el acasă, să-i aducă lucrurile. Ați putea face voi asta?

— Normal.

Asistenta îi dădu lui Janet un bilețel cu o adresă copiată de pe un permis de conducere.

— Și astea-s cheile pe care le avea în buzunar. Una dintre ele ar trebui să se potrivească.

Cele două femei coborâră cu liftul până la parter.

— Știi, spuse Janet, asta ar fi trebuit să fie o săptămână fericită în familie, care să ne unească – toată pelteaua asta

NASA – mic dejun pios, excursii cu barca printre mlaștini, o întâlnire întâmplătoare cu un membru al familiei Kennedy... Nici nu poți *să-ți închipui* cum arată celelalte familii ale astronauților. Practic, sunt cu toții astronauți – au pantofii lustruiți oglindă; prea mulți dinți; jumătate dintre ei sunt soldățoi care, când vorbesc, latră în stilul comandanților de marină. Mă scot din sărite cu entuziasmul lor. Familia noastră e un dezastru.

— Mă îndoiesc, spuse Nickie. Oamenii sunt destul de toleranți când vine vorba de familiile altora. Singura familie care te îngrozește vreodată e propria ta familie. Ia zi – te înțelegi bine cu Sarah?

— Cu Sarah? Așa cred. Da.

— Cum adică „așa crezi"?

— Noi două nu ne-am certat propriu-zis niciodată.

— Nu te cred.

— N-ai decât. Dar eu vorbesc serios. Nu ne-am certat niciodată în aproape patruzeci de ani.

— Atunci de ce zici „așa cred" când te întreb dacă te înțelegi cu ea?

— Sarah a fost întotdeauna fetița lui Ted. Eu am fost așa de speriată și de îngrozită când s-a născut. Ted nu. El s-a impus. În anumite privințe, e mai puternic decât mine. A văzut în Sarah o scânteie pe care eu n-am văzut-o. Mi-e rușine din cauza asta. Janet își coborî privirea în poală, apoi spuse: Sarah vede ceva în ochii mei; nu știu ce anume – dar a fost întotdeauna rezervată cu mine. *La modul politicos*, să nu-ți închipui altceva, dar niciodată nu s-a deschis cu adevărat față de mine. Niciodată.

Nickie tăcea.

După ce deliberară aplecate peste o hartă, cele două femei porniră spre cartierul lui Kevin. Aerul nopții era întunecos și floral, uleios și toxic. Janet văzu în dreapta un stol de păsări și își dădu seama cât de rar aveai ocazia să vezi păsări după apusul soarelui. Depășiră un Mercedes negru căruia

îi luase foc motorul și un morman de lămâi care stăteau pe marginea drumului aparent fără nici un motiv.

Florida.

După câteva minute, femeile ajunseră în parcul de rulote din nord-vestul orașului Orlando.

— Bine ai venit acasă la Kevin, spuse Nickie în timp ce deschideau ușa rulotei care se hâțâna ușor. Janet se așeză la masa din bucătărie, care avea unul dintre picioare proptit cu un teanc de facturi nedesfăcute, pătate cu cafea și arsuri de țigară. Se uită la fotografiile puse în rame de la WalMart de 5,95 de dolari, majoritatea înfățișându-l pe Kevin prostindu-se cu prietenii printre personaje Disney care mimau copulația – o petrecere de încheiere a unor filmări? Mai erau și niște șiruri de cuvinte alcătuite din litere magnetice lipite de ușa frigiderului.

— Drăciile astea de litere magnetice mă scot din sărite, spuse Nickie.

— De ce? Nickie își turna un suc de grepfrut; Janet era invidioasă, pentru că, pentru ea, sucul de grepfrut ținea de zona interzisă – era acid și îi ardea gingiile.

— Nimeni nu face nimic ca lumea cu ele. Dar nici nu le aruncă.

Ambele femei remarcară lângă telefon un calendar cu bărbați care-și etalau farmecele.

— Aici totul e așa de homo, spuse Nickie. Ce mai dezmăț!

— Hai să luăm pastilele și gata. Mi-e somn. Vreau să mă duc să mă culc.

Găsiră peste douăzeci de sticluțe cu medicamentele lui Kevin, pe care le strânseră într-o pungă de supermarket. Nickie o lăsă pe Janet la Peabody, apoi plecă să livreze marfa.

Janet nu-și dorea decât să facă un duș rapid și să se culce, dar când deschise ușa camerei o găsi pe Beth în chiloți și maiou, cu câteva cocteiluri bune la bord și destul de iritată. Camera mirosea ca o bodegă.

— Unde-i Wade? întrebă Janet. Și ce-i cu mirosul ăsta? Văzu două tăvi de room-service, dezmembrate.

— Câte porcării îi suport eu băiatului tău – *Doamne!* Mă lasă baltă ca să se ducă la căcatul de DisneyWorld, așa că eu îmi pierd ziua învârtindu-mă printre capcanele pentru turiști. Când mă întorc, sună un tip de la firma de închiriat mașini și aflu că mi-a nenorocit mașina – acum creditul meu s-a bulit pe veci, mersi frumos – și dup-aia el se cară cu fostul tău bărbat, ăla cretinu', și cu Bryan.

E beată. Bate câmpii. Ai grijă cum joci, Janet.

— Înțeleg.

— Dup-aia pleacă și lasă un mesaj aiurea pe robot cum că are de făcut o treabă pentru *Norm.*

— Norm?

— Unul dintre vechii tovarăși interlopi ai lui Wade. Are o echipă de baseball sau o chestie din asta. Emană întuneric așa cum soarele emană lumină. Beth deschise o sticlă de tequila din minibar. Când bei tequila, atunci se cheamă că ai dat de drojdia de pe fundul minibarului. Își turnă băutura într-un pahar plin pe jumătate cu apă, luă o gură, apoi privi covorul. Wade e terminat. Îl așteaptă iadul.

— Ei, mă rog. Și-aici cine a mâncat atâta?

— Eu – friptură – nu una, ci *două* porții.

Ideea că friptura e cumva... *de bonton* i se păru lui Janet învechită și tristă.

— Să vezi când o să primească nota de plată, spuse Beth. O să se cace pe el.

— Da, păi așa o să facă, nu?

Janet nu prea avea răbdare cu bețivii, dar văzu în asta o ocazie excelentă de a stoarce niște răspunsuri la câteva întrebări care o frământau de multă vreme.

— Beth, probabil că te bucuri foarte tare că o să ai un copil.

— Mda. Beth avea o expresie încăpățânată.

— Poate că ar trebui să bei altceva, nu alcool. Să-ți aduc un suc din minibar?

— Nu. Când eu eram pe țeavă, mama umbla pe șapte cărări. Faptul că beau un pahar aici, în seara asta, n-are nici cea mai mică importanță. Beth strânse mai tare paharul.

— Pari îngrijorată, spuse Janet.

— Wade o să moară și o să se ducă în iad, iar eu o să rămân singură, cu o gură în plus de hrănit.

— De ce să moară Wade?

— Și tu ești blestemată, la fel ca el. Sunteți însemnați amândoi.

— *Însemnați?* Beth, eu și cu Wade avem o boală cronică, cu care se poate însă trăi, așa cum, aș adăuga, ai avut și tu până de curând.

Beth dădu afară niște aer, în timp ce capul începea să-i atârne, pe măsură ce alcoolul îi slăbea mușchii.

— Bine, ia spune-mi, Beth, ce părere are familia ta de faptul că ești gravidă? Wade nu mi-a spus nimic despre ei.

— Familia mea e ca și moartă. Au creierii ca pâinea mucegăită. De la băutură.

— Beth, ești beată, iar discuția asta nu duce nicăieri. Azi a fost o zi prea lungă și, pur și simplu, n-am destulă energie ca să despic firu-n patru cu tine. Mă duc să mă culc.

Janet se duse la valiza ei, își scoase cămașa de noapte și se pregătea să intre în baie când Beth spuse:

— Are leziuni pe gambe. Mari. Multe. Și pe pulpe.

Janet se opri și se întoarse.

— De când?

— Acum se fac două luni. Picioarele lui seamănă cu capul lui Gorbaciov.

— Înțeleg.

— E începutul sfârșitului.

— Nu, nu este. Acum există medicamente pentru sarcomul Kaposi.

— Janet – tonul lui Beth se limpezi brusc – nu au nici un efect.

Janet se așeză pe un scaun de lângă baie.

— Scuză-mă că te-am repezit.

— Meritam să fiu repezită.

— Vorbește despre boală?

— Wade? Tu ce crezi?

— Cred că nu.

Beth se scuză, spunând că e obosită și adormi în câteva minute, cu televizorul pe știrile locale. Janet înveli cele două tăvi de room-service cu fețele de masă din olandă pe care fuseseră aduse, le scoase pe hol, apoi își pregăti canapeaua, ca să se culce. Beth sforăia ca un tractor și, în ciuda agitației de peste zi, Janet avea insomnie. La ora 4 dimineața văzu că becul roșu al telefonului se aprinsese, anunțând un nou mesaj. Așa cum făcuse și Wade cu o noapte în urmă, ascultă mesajul, să vadă despre ce era vorba.

> Wade? Ești acolo? Ce se întâmplă? Iar am pauză de cafea. Alanna zice că tu, tata și Bryan ați fost la ei și ați luat camioneta lui Howie – nu sunteți cuminți deloc. Iar după câteva ore, doi tipi au sunat la ușă și l-au luat cu ei pe Howie, dar NASA zice că n-are idee cine l-ar fi putut lua, așa că...
> Azi n-am primit nici vești de la mama, iar ea sună tot timpul, așa că poate s-a întâmplat ceva și pe partea aia. Toată drama asta Drummond! Probabil că familia Brunswick a jucat scrabble până în zori, doar că sigur au inventat o șmecherie, ca să fie mai greu – ar fi putut scoate, de exemplu, jumătate din vocale.
> Ei, frati-miu, poate că te întrebi cum mi-am petrecut eu ziua. Mulțumesc de întrebare. Printre cele mai tari momente se numără verificarea emulsiilor cu geloză folosite pentru unirea celulelor pielii pentru clonarea la gravitație zero, testarea unui nou protocol de depresurizare și modificarea instalației de pipi cu bretele, care era cam penibilă.
> Wade! Sună-mă! Stau aici – n-ai să crezi, dar așa e, sunt în pauza de cafea și beau cafea!
> Pa.

Sarah lăsase un număr, la care Janet sună imediat.

— Sarah?

— Mamă – ești trează la ora asta.

— N-am putut să dorm.

— Hei – ce se întâmplă acolo?

De unde să încep?

— Ai câteva minute? Stai jos, scumpo.

Janet îi povesti lui Sarah înlănțuirea de drame din ziua aceea – Nickie; jaful (reducând la minimum detaliile plastice); Shw și bancnotele ei de cincizeci îmbibate cu sânge; cumpărătorul de copii din Daytona Beach; băieții și spitalul; drumul până la rulota lui Kevin; beția și aberațiile religioase ale lui Beth.

— Deci asta a fost.

— Cred că am nevoie de un minut, ca să diger toate astea.

— Nu te grăbi, dragă.

Janet se așeză mai comod pe scaun și luă o gură de apă.

— În noaptea asta pari un pic mai bine, spuse Sarah.

— Mi s-au calmat bubele și rănile.

— Asta e o veste bună, mamă. Mă bucur.

— Sarah?

— Da, mamă.

— Apropo de bubele mele din gură...

— Îhî...

— Nu au trecut așa, de la sine.

— Nu? Iei un nou medicament?

— Ca să-ți spun sincer, da.

— Oh. Care?

Janet auzi un sunet de clopoțel în fundal, la capătul firului unde se afla Sarah. *Trebuie să fiu sinceră cu fata mea.*

— Iau talidomidă, Sarah.

Nici un răspuns.

— Sarah?

— Am auzit.

— Sarah, altceva nu mai aveam ce să iau. Și trebuie să scormonesc tot Internetul doar ca să fac rost de ea din țări ca Brazilia sau Paraguay.

— Nici o problemă, mamă.

— Și...

— Termină, mamă, da?

— Mi-am făcut atâtea griji în ultimele săptămâni...

Sarah schimbă subiectul.

— Wade și Howie s-au certat cumva ieri? Sau azi, sau cândva?

Janet avu nevoie de un moment de gândire.

— Habar n-am. Howie s-a dus ieri să-l ia pe Wade din închisoare, dar mai mult de-atât nu știu.

— Alanna avea un ton ciudat când am vorbit cu ea în seara asta. Am simțit că-mi ascundea ceva.

— Cu Wade nu știi niciodată, Sarah.

— Cred că Howie și Alanna au o aventură.

— Ce?

— Așa e.

— Cum poți să spui așa ceva?

— Păi e adevărat.

— N-ai nici o dovadă.

— Nu-i mai lua apărarea!

Janet avu senzația că alunecă în demență. Niciodată n-o auzise pe Sarah vorbindu-i astfel. *Oh, mamă, Doamne, porcăria aia de talidomidă a rupt zăgazul.*

— Ești paranoică, Sarah.

— Ba nu, și să nu-mi spui *tu* mie ce să simt sau ce să gândesc.

— Dar eu *nu*-ți spun... *Brusc, la treizeci și nouă de ani, Sarah se comportă ca o adolescentă.*

— M-am măritat cu Howie doar pentru că e deștept și arată bine.

— Care e problema cu... *Ce Dumnezeu se întâmplă aici?* De ce-mi spui mie toate astea?

— Crezi că eu nu știu cât de plicticos e? Sau cât de prețios e? Se poartă mai tot timpul ca un spaniel King Charles care tocmai s-a întors de la salonul de înfrumusețare. Dar m-am gândit că e bun ca armăsar de prăsilă și presupun că el și-o fi zis că o să ardă mai repede etapele dacă se însoară cu mine –

ceea ce s-a și întâmplat. Așa că presupun că amândoi am căpătat ce ne-am dorit.

— Ai zis armăsar de prăsilă. Ești gravidă? Janet se întrebă dacă nu cumva groaza că nu va avea nepoți i se strecurase în voce, sfidând-o poate pe Sarah.

— Nu, răspunse repede Sarah și adăugă, după o pauză: Știi, eu trebuie *să trăiesc* cu el. Imaginează-ți – Țara Veselă, ha? *Sarah, cauciucurile de la Toyota ta s-au dezumflat, știai? Sarah, cred că ăștia de la* Journal *au schimbat furnizorul de hârtie – o să le trimit o scrisoare de protest – tot* așa o ține.

— Nici o căsnicie nu e perfectă, Sarah.

— Ei, a noastră e – nu știu – friptă și congelată.

— Mă gândeam că...

— Mai gândește-te.

Janet încercă să-și regrupeze emoțiile. Păstrează-ți calmul.

— Asta se întâmplă pentru că ți-am zis de talidomidă. Altfel, n-ai fi vorbit niciodată așa.

— Și dacă ar fi așa, ce? Nu-mi vine să cred că ai căutat cu bună știință chestia asta – că ai umblat după ea – după cea mai oribilă moleculă din univers. Dacă...

— *Termină,* Sarah. Termină imediat.

Vocea lui Sarah se liniști.

— Mamă, dacă ai fi știut de la început, ți-ar mai fi dat mâna, scuză-mi aluzia, să mă naști?

— Sarah, cum poți să...

— Ei?

— Erau alte vremuri. Noi...

— Ajunge, mamă. Un simplu „nu" era de-ajuns.

— Sarah, nu-mi face asta.

— Mi s-a terminat pauza de cafea. Acum trebuie să-mi pun costumul. Pa.

— Sarah?

Janet își lipi telefonul mort de ureche, care îi ardea ca după o palmă; avea capul ca un balon cu heliu și nu reușea să-și mai audă nici măcar propriile gânduri. Niciodată nu voise să facă rău și totuși se întâmplase. Se gândise vreme

de zeci de ani la această discuție și acum o dăduse în bară groaznic.

Brusc – *oh, Doamne – familia mea. Trebuie să fiu lângă familia mea.* Nevoia de a fi lângă cei doi fii ai ei era cumplit de intensă și exclusiv chimică, exact ca o pastilă cu acțiune rapidă.

În camera de hotel, Beth sforăia de zor. Janet își strânse în tăcere medicamentele și cutia cu cosmetice, cele câteva haine, le aruncă în valiză și coborî în parcare. *Nu pot să merg la NASA, dar pot să merg la... Daytona Beach. Băieții mei! Copiii mei! Sunt singură – nu suport așa ceva. Ridicați-mă. Susțineți-mă. Nu mă lăsați să mă simt așa.*

Janet o luă spre est, dar încurcă autostrăzile și se rătăci. La cinci dimineața se pomeni în parcarea unui mic centru comercial agreabil, total inofensiv. Era la câțiva kilometri sud de Cape Canaveral, în Cocoa Beach, comunitatea-dormitor a celor de la NASA; când insomnia o părăsi, fu nevoită să parcheze acolo și se întinse pe bancheta din spate ca să doarmă, cu valiza ei împachetată în grabă pe post de pernă; o hartă a districtelor Flagler, Orange și Volusia îi proteja ochii de lumina zorilor. O trezi un camion cu marfă al FTD-ului, care intra cu spatele pe aleea pentru furnizori a unei florării.

Unde-mi sunt copiii?

Wade și Bryan se îndreptau, probabil, spre Daytona Beach, iar Sarah dormea cu siguranță în măruntaiele de titan ale navetei spațiale. *Sarah!* Janet se trezi de-a binelea. *O, Doamne, ne-am certat.* Îi ardea capul. Trebuia să meargă la toaletă și îi era foame. Ciufulită și amețită cum era, reperă un lanț de fast-fooduri de mâna a doua vizavi de parcare și se îndreptă într-acolo, folosi toaleta și-și luă medicamentele. Apoi se duse la bar, unde dădu peste... Wade și Bryan, *pentru numele lui Dumnezeu!* Cei doi bărbați se ciorovăiau din cauza meniului. Wade arăta sfrijit, în timp ce Bryan semăna cu o sperietoare rozalie, arsă de soare.

— Băieți?

— Mamă?

Wade îi cuprinse în brațe pe amândoi. Ochii i se însuflețiră.

— Mamă, ce s-a întâmplat? fură cuprinși de îngrijorare.

— Sarah...

Cei doi băieți ai ei înghețară.

— Ce-i cu Sarah – ce s-a întâmplat, mamă?

— Ne-am certat.

— V-ați certat? spuse Wade.

Janet luă un șervețel și-și suflă nasul.

— În viața mea nu m-am certat cu ea și-acuma, azi-noapte...

— Stai așa, spuse Wade, ea n-a pățit nimic, nu? N-a murit sau chestii de-astea? Nu s-a anulat misiunea, nu?

— Nu.

Umerii celor doi bărbați se lăsară în jos a ușurare.

— Mamă, hai să discutăm despre asta un pic mai încolo, spuse Wade. Întâi și întâi, ți-e foame?

— Sunt lihnită.

— Atunci, hai să-ți facem cinste cu un mic dejun.

— De ce ai avea chef? întrebă Bryan.

— De clătite, spuse Janet. Cincizeci de clătite.

Comandară, iar casierul le ceru bani.

— Mamă, întrebă Wade, ai cumva niște bani?

— Da, normal că da. Deschise poșeta și începu să aleagă bancnote de un dolar și să i le dea casierului. Voi doi n-aveți nici un ban?

— Păi, ce să zic, nu.

Janet făcu o pauză.

— Stați așa – cum aveați de gând să plătiți mâncarea?

— Păi, ăă... bâjbâi Wade.

— Voiam să mâncăm și să fugim, spuse Bryan.

— *Ce?*

— Suntem faliți.

— Unde-i tatăl vostru?

— În mașină, după colțul clădirii.

— Băieți, *se poate* așa ceva? Sosi mâncarea, iar Janet se uită la băieții ei. Sunteți *bărbați* amândoi, pentru numele lui Dumnezeu.

— Muream de foame, spuse Bryan. Noaptea trecută am dormit pe plajă.

— Am fi putut dormi în mașină, adăugă Wade, dacă n-ar fi vărsat Bryan benzină peste tot.

— N-am *vrut,* Wade.

— Măi mamă, spuse Wade, cu detectorul lui de bizarerii reglat întotdeauna atât de bine, dar cu tine ce e? Vreau să zic, ce cauți *tu* într-o speluncă din Cocoa Beach la opt dimineața, dacă tot veni vorba?

— Vă căutam pe voi doi. Ați plecat spre Daytona, nu? Nu?

Cei doi își luară un aer vinovat.

— Deci am avut dreptate. Dar nu mai contează nimic decât că voiam doar să vă găsesc pe voi doi și v-am găsit.

Mâncarea îi aștepta, așezată pe bar.

— Hai să stăm jos, băieți.

Wade le arătă un separeu, cu o masă pe a cărei tăblie erau particule de zahăr ca niște coji de mătreață și urme circulare de cafea.

— Hai să mâncăm.

Tocmai când își scoteau micul dejun din ambalaje și cutii, intră Ted.

— Ce naiba?

— Salut, tată, spuse Bryan. Stai jos.

O privi pe Janet surprins și curios.

— *Tu* ce cauți aici? Când ai...? Apoi se uită în jos, la mâncare. Doamne, ce contează? Mor de foame. Se așeză. Care dintre chestiile astea are mai puține grăsimi?

— Ted, ăsta e un *fast-food,* spuse Janet. Până și cuburile de gheață conțin grăsimi.

— Corect. Deschise o cutie și lăsă să-i alunece pe gâtlej o brioșă englezească întreagă.

— Doamne, tată, spuse Wade, doar nu ești șarpele Omar. Ce-ar fi să-ți mesteci mâncarea?

Urmă o pauză, după care Janet spuse:

— Ei, băieți, mă bucur să văd cât de mult vă pasă tuturor că era să fiu împușcată ieri, în jaful de la restaurant.

Bărbații izbucniră într-un cor de scuze. *Chestia nu e că nu le pasă pentru că nu sunt în stare – pur și simplu nu le trece prin cap așa ceva. Sunt așa de diferiți de femei.*

Janet petrecu următoarele momente povestindu-le celor trei bărbați despre jaful din restaurant. Când termină, Wade și Bryan se lăsară pe spate și începură să fluiere. Ted tăcea. De mulți ani nu i se mai arătase atâta compasiune. *Ei, măcar toți par oarecum bucuroși că încă mai sunt aici.*

Mobilul lui Ted n-avea baterie, așa că Ted se duse s-o sune pe Nickie de la un telefon cu taxă, dar se întoarse în scurt timp.

— Nu e nimeni acolo. Am lăsat un mesaj în care am spus că totul e bine. Se așează și continuă să-și mănânce restul de mic dejun.

Bryan mai cumpărase un rând de cafele.

— Mamă, spuse el, așezându-se din nou la masă, ia zi, care-i treaba cu marea ceartă dintre tine și Sarah.

La auzul acestor vorbe, Ted proiectă o bucată de brioșă englezească mestecată doar pe jumătate pe tăblia laminată și soioasă a mesei.

— *Poftim?*

— Ne-am certat, Ted, spuse Janet.

— Cum *adică* v-ați certat? Voi două nu vă certați.

Janet își dădu ochii peste cap.

— Ține-ți gura și mănâncă, tată, spuse Wade. Apoi se întoarse spre fratele lui: Nu vorbi despre chestia asta de față cu *el.*

Ted îi dădu înainte:

— Tu și Sarah nu v-ați certat niciodată, *nici măcar o dată.*

— Orice lucru are un început, Ted.

— De ce v-ați certat?

Janet refuză să-i răspundă.

— Oh, *tratamentul pe șest,* spuse Ted. Înțeleg.

— Da, Ted, spuse Janet. O să stau aici și o să fierb în suc propriu. Fierb, fierb, fierb, fierb. Bryan, îmi dai și mie un plic de sare? Începu să ciugulească dintr-un pateu rece, maroniu, cu carne tocată. Am auzit că ați avut parte de un somn dulce pe plajă, sub cerul liber.

— Prostea a vărsat benzină în mașină. M-au pișcat țânțarii toată noaptea.

— Măcar nisipul a ținut răcoare arsurilor mele, spuse Bryan.

— Ce încântat o să fie Howie când o să audă ce aventuri ați avut în mașina lui. Asta stârni chicoteli complice. Își lăsă cafeaua pe masă. Știți, urma să vă întreb pe toți trei ce căutați în mașina lui Howie și ce v-a apucat să dormiți pe plajă în drum spre Daytona Beach, dar știți ce? Am hotărât că poate e mai bine să nu aflu.

— Tata a răsturnat ieri mașina închiriată de Beth, spuse Bryan – a făcut-o zob. Hei – ia ghici – Shw o să păstreze copilul.

— Minunat, spuse Janet. Se uită la Wade și ridică din sprâncene: *Bryan știe despre iminenta vânzare a copilului?* Wade clătină din cap: *nu.*

Bryan continuă recapitularea:

— ... și dup-aia a trebuit să mergem până la prima benzinărie, dar Shw ne-a văzut și ne-a luat cu ea și ne-a obligat să stăm în portbagajul mașinii.

— Nu mai spune.

— Țăcănilă s-a ars când mergeam pe autostradă, adăugă Ted, ceea ce explică și vizita noastră de azi-noapte la spital.

— Măi să fie.

Bărbații trecuseră pe la hotel ca să ia pastilele lui Wade, apoi porniseră spre Daytona Beach, dar la un moment dat încurcaseră ieșirile și rămăseseră fără benzină. Nici unul n-avea bani, așa că petrecuseră noaptea pe plajă.

— Tare deștepți mai sunteți toți trei! Janet aștepta o breșă în conversație, ca să-și plaseze seria de întrebări: *De ce ați luat camioneta lui Howie? Unde s-a dus Howie? De ce e atât de important pentru voi toți s-o găsiți pe creatura aia sinistră de Shw?* Pe masa din separeul lor zăceau împrăștiate gunoaie unsuroase, în culori vesele.

— Mamă, spuse Wade, am nevoie de bani.

Expresia lui Janet nu trăda nici un strop de surpriză.

— Dacă ne-ai putea împrumuta ceva, ar fi super, spuse Wade. Trebuie să facem călătoria asta și altfel o s-o ținem probabil din tâmpenie în tâmpenie și mai mare până când unul dintre noi o să ajungă iar în sistemul de detenție american și nu-i așa că ar fi mișto?

— Vreau să aud despre cearta ta cu Sarah, spuse Ted. Ce s-a întâmplat?

Janet era cu garda jos:

— Dacă chiar vrei să știi, i-am spus că iau talidomidă pentru bubele din gură. Simțeam că măcar atâta sinceritate îi datorez.

Carnea de pe fața lui Ted se desprinse de craniu.

— Iei *talidomidă?* Spune-mi că n-am auzit eu bine, oh, *Doamne.*

— Termină, Ted. Doar n-o să mai rămân borțoasă.

— E o nenorocire să-ți bagi în corp rahat din ăla. Ar trebui să ia porcăria aia împuțită și s-o ardă, până la ultima moleculă.

Sensibilitatea profundă a lui Ted legată de subiectul ăsta o lăsă pe Janet cu gura căscată.

— Nu înțeleg de ce-ți faci *tu* atâta sânge rău pe chestia asta, Ted.

— Nu se poate. Oh, Doamne.

— Atunci nu-ți mai spun și restul.

— Mai e?

— Da, mai e. M-a întrebat dacă aș fi... făcut avort dacă aș fi știut de mâna ei. Nu pot să zic că mi-a țâșnit imediat un

„nu" din gură. Normal că *voiam* să spun „nu", dar vorbeam cum vorbesc eu de obicei, și ea s-a simțit jignită și...

— Și *ce*?

— A închis telefonul. Asta e tot.

— Fetița mea se pregătește să plece în spațiu, iar tu îi spui că n-ai vrut-o niciodată.

— Nu fi idiot, Ted. Știi că nu e așa.

— Așa zici tu, că știu? De când ai început să citești gândurile oamenilor?

Vorbeau pe un ton din ce în ce mai aprins. Wade o luă pe Janet și îi spuse:

— Hai să mergem, mamă. Se îndreptară spre ușă, cu Bryan pe post de scut în fața lui Ted, care se ținu după ei până afară, continuând s-o bălăcărească pe Janet.

— Cum ai putut să-i faci așa ceva?

— Nu i-am făcut *nimic,* Ted. Totul e în mintea ei. Ajunseseră în parcare, lângă camioneta portocalie.

— Niciodată nu te-ai apropiat de ea, spuse Ted. Niciodată nu te-ai deschis față de ea. Ai fost mereu rece.

Janet se opri în loc și se întoarse.

— Poftim?

— M-ai auzit, spuse Ted. Te simți vinovată pentru mâna ei. Ți-e rușine...

— Cum îți permiți *să te gândești* măcar să mă acuzi de...

Wade se băgă între ei.

— Tată, cere-i scuze mamei. *Imediat.*

— Nu, n-am să-i cer scuze. Pentru că e adevărat. Uită-te la ochii ei. Se vede totul acolo. Măcar eu am văzut în Sarah semnele măreției. Mama asta a voastră a văzut în ea doar că era însemnată.

— Destul, spuse Wade. Se repezi în stomacul tatălui său și strigă: Bryan, adu frânghia aia!

— Ce faci? întrebă Janet.

— Dă-te *jos* de pe mine, tâmpitule!

Bryan scoase repede colacii de frânghie din cutia cu unelte a mașinii în timp ce Wade încălecase pe umerii tatălui

său, ținându-i mâinile la spate în stil polițist. Într-o clipită, antrenamentul de cercetaș al lui Bryan intră în funcțiune, iar picioarele lui Ted fură legate impecabil, ca ale unui tăuraș la rodeo, în timp ce Ted înjura ca un pluton întreg de soldați.

— Prinde-i brațele, spuse Wade. Leagă-i-le.

Bryan îl legă pe tatăl său cu o îndemânare ieșită din comun.

— Frânghia asta mă strânge, cretinule. Dezleagă-mă.

— Nu, spuse Bryan. Cred că n-o s-o fac.

— Jan, spuse Ted, ia brutele astea de pe mine. Doamne.

Janet îi aruncă o privire și spuse:

— Știi ceva, Ted? Nu cred că am s-o fac.

— Bryan, ia-l de picioare, spuse Wade. Hai să-l aruncăm în mașină.

Cei doi bărbați făcură imediat un unu-doi-trei-*saltă-l!*, iar Ted fu azvârlit pe podeaua mașinii ca un sac vechi de sport.

— Gata, spuse Wade. Ești ostaticul nostru.

— Și-o să mă împiedicați să fac *ce*?

Mama și cei doi fii se opriră ca să chibzuiască la asta. Janet vorbi:

— Să participi la lansarea lui Sarah. Te-ai lins pe bot de lansare, Ted.

— Imbecili căcăcioși, detracaților..., dar invectivele sale fură înăbușite de către Bryan, care scotocise prin trusa de prim ajutor bine burdușită a lui Howie și găsise un bandaj gros, de culoarea coralului, pe care i-l trântise tatălui său peste gură.

— Voilà. Bryan strălucea.

Urmă un scurt moment de tăcere, timp în care Janet și fiii săi rămaseră lângă mașină, uitându-se la Ted.

— Mamă, spuse Wade. Urcă.

Janet ezită doar o clipă, apoi spuse:

— Bine. Dar stai să-mi iau lucrurile din mașina închiriată.

Așa făcură, iar când mașina intră pe șosea, Janet începu să se simtă... *fantastic.*

— Hei, credeam că ați rămas fără benzină, băieți...

Wade și Bryan zâmbiră.

Mai bine nu întreba.

— Wade, ești drăguț să-mi spui și mie mai exact ce se întâmplă aici?

Wade ridică din umeri și îi povesti mamei sale despre Disney World, despre stopul cardiac al lui Norm, despre scrisoare, portbagajul lui Shw, cursa spre Daytona Beach... Când termină, Janet amuțise, privind fix la ierburile de mlaștină, panourile care făceau reclamă unor cartiere de locuințe și animalele strivite care defilau pe lângă ei.

— Deci ce zici, mamă?

Janet se gândi la scrisoare – cristalul cel mai desăvârșit dintre cuvintele rămase nespuse între mamă și copilul ei. Apoi văzu pe cer o adunătură de nori de consistența piureului, asemănători celor din imaginea Columbia Pictures. Îi veni o idee – sau un început de idee.

— Cred că ar trebui să ne oprim la primul mall care ne iese în cale.

— De ce?

— Trebuie să cumpărăm plicuri și să facem copii ale scrisorii.

— Ce tot spui?

— Wade, uită-te în ochii mei. Uită-te la mine și spune-mi că ai de gând să-i dai o scrisoare atât de prețioasă primului monstru care e dispus pur și simplu s-o cumpere. Janet așteptă o secundă. Vezi? Nu poți. Dacă ai putea, atunci n-ai fi băiatul meu.

Wade se gândi la asta; Janet avu senzația că era destul de receptiv la idee.

— Bine, spuse Wade. Sigur că da. Dar atunci de ce să facem copii?

— Cum așa – să nu facem un ban ușor? Oi fi eu maică-ta, dar țicnită nu sunt.

— Bine, spuse Bryan. Nu mai trebuie să ne batem capul ca s-o găsim pe cea adevărată, din portbagajul lui Shw.

— Peste cadavrul meu. Scrisoarea aia trebuie salvată.

— Dar hârtia Casei Regale... spuse Bryan.

— Prostii. E Hallmark sau o marcă asemănătoare. Norm se temea că ați fi putut s-o opriți voi. Ați măsurat-o?

— Eu da, spuse Wade. Are optsprezece pe doisprezece.

— Ați folosit o riglă? Janet se simțea ca un mare mahăr mafiot.

— Degetele. De la vârful indexului până la vârful degetului meu mare sunt exact doisprezece centimetri. Între degetul mic și degetul mare sunt optsprezece.

— Oprește la mallul ăla.

Următorul mall de pe șosea era mai degrabă turistic. Parcară și-l lăsară pe Ted pe podea ca pe o sacoșă de cumpărături. Ajunseră la magazinul cu felicitări exact în momentul când acesta se deschidea.

— Vedeți? spuse Janet. Semn bun – universul *vrea* să facem copii.

Se plimbară prin magazin și adunară câteva cutii de plicuri destinate invitațiilor de nuntă care se potriveau ca dimensiuni, zeci de felicitări asortate de pus înăuntru și o mulțime de pixuri și de blocuri de hârtie.

— Acum ce mai facem? întrebă Bryan.

— Uite acolo. Se duseră la raionul cu cărți la reduceri și găsiră imediat cărți despre prințesa Diana, inclusiv una care avea o fotografie în care se vedea sicriul cu plicul pe el. O cumpărară, apoi intrară într-o imitație de Starbucks, cumpărară cafele și se instalară la masă cu recolta de pixuri.

— Gata, băieți, spuse ea. Hai să ne exersăm caligrafia. În primul rând, plicul trebuie să ne iasă perfect. Facem dup-aia scrisoarea dinăuntru.

Scriseră de multe ori cuvântul „mămica", încercând să imite perfect originalul.

— Wade, n-ar trebui s-o suni pe Beth? spuse Bryan. Ca să zic așa, ai cam lăsat-o baltă la hotel.

Wade se înroși la față și se uită la Janet.

— Mobilul lu' tata e mort. Deocamdată vreau să termin cu plicurile astea.

Mămica

Janet se gândi la propria ei mamă, care murise în urma unui atac cerebral în timpul unei vacanțe la lacul Huron, în anii șaptezeci. Moartea ei n-o întristase pe Janet în și prin sine. O întristase însă faptul că nu aflase niciodată cine fusese mama ei ca persoană. Pe Janet o îngrozea gândul că mama ei ar fi putut fi imposibil de cunoscut și, prin extensie, poate că toți oamenii erau imposibil de cunoscut. Viața mamei ei fusese așa de colonizată de soțul ei... Odată, când căsnicia lui Janet cu Ted era deja la stadiul de trei copii, o întrebase pe mama ei dacă-i e dor de numele ei de fată.

— Dacă mi-e dor de numele de fată? Doamne păzește, nu. L-am aruncat cât colo în clipa în care am spus „Da".

L-a aruncat cât colo? O asemenea autodesființare o depășea pe Janet. Acest gest îi amintea de imaginile cu călugărițele din Quebec care se lăsau zidite de vii dintr-o pioșenie prost înțeleasă. Cu toate astea, pentru o ființă care se născuse fără penis, în anul 1902, mama lui Janet se descurcase destul de bine, în timp ce Janet, având la dispoziție o plajă mult mai abundentă de opțiuni și libertăți, o dăduse în bară. *O dăduse în bară? După care standarde? Dacă mi-aș fi jucat șansele cum trebuie, ce-aș fi fost acum – judecătoare? Aș fi purtat umeri falși, în drum spre o corporație de electronice? Aș fi fost proprietară de gogoșerie? Ăsta să fie succesul? Succesul este eșec; eșecul este succes. Primim simultan atâtea semnale amestecate încât până la urmă ajungem niște nimicuri. Dar fiica mea – ea a scăpat.*

Bing.

— Poate că ar trebui să-l lăsăm pe tata să se ducă la baie, spuse Bryan.

— Nu, spuse Wade.

— Voi doi ați fost foarte răi că l-ați legat așa, spuse Janet.

— Merita să fie legat.

— N-am spus că nu merita.

— Oh, bine.

Continuară să scrie cuvântul „mămica". Spre surprinderea lui Janet, Bryan se dovedi a fi cel mai bun dintre toți.

— Să știi că ești foarte bun, Bryan.

— Mersi. Am mai multă dexteritate în degete datorită cântatului la chitară.

— Se vede.

— La ce te gândești? o întrebă Wade pe mama lui. Faci mutra aia care spune am-un-secret.

— La nimic, zău așa. Mă rog, de fapt, la mama. Voi nu prea ați cunoscut-o.

— Eu da, un pic, spuse Wade. Buni Kaye. Nu vorbea niciodată și mirosea a cremă de corp.

— Nu, nu prea era vorbăreață, spuse Janet. Nu-i așa?

Wade continuă:

— Și ce anume îți spuneai despre ea?

— Că n-a avut așa o viață spectaculoasă – nu-i nimic rău în asta – uitați-vă la viața *mea.* Dar mă tot gândesc că, dacă mă uit la viața mea îndeajuns de mult, o să găsesc în ea un soi de logică supremă – un plan. Dar nu cred că există așa ceva.

— Asta te sperie? întrebă Wade.

— Nu. Și cred că nici viitorul n-are prea multă noimă.

— Mamă, spuse Bryan. Vorbești ca ăia de la Sex Pistols.

— Punkerii ăia îngrozitori. Buzele lui Janet se făcură pungă.

— Mamă, spuse Wade, ce nu înțeleg eu la tine e cum de poți să fii așa morală și de mămică de reclamă în viață și în același timp să nu crezi în nimic. Nu pricep.

— Ce te face să crezi că mămicile alea de reclamă credeau în ceva, Wade?

— Ăăă...

— Nu credeau. Nu de-adevăratelea. Nu eram roboți, dar nici oameni întregi nu eram. Pe lângă picioarele lui Janet trecură în zbor niște păsări micuțe. Oricum, asta a fost acum câteva secole. Cu foarte mult timp în urmă. Mă simt ca o escroacă pentru că trăiesc în anul 2001. N-ar trebui să fac parte din toată chestia asta. Lăsă jos pixul și se uită la încercările de falsificare ale fiului său.

— Bryan, tu o să fii în mod oficial caligraful nostru. Îi dădu un teanc de plicuri. Scrie pe astea, te rog.

Bucuros că primise o sarcină, Bryan scrijelea de zor, cu un calm de expert. Janet se întoarse spre Wade.

— Beth zice că ai leziuni pe gambe. Pot să mă uit?

— De ce nu? Wade își suflecă pantalonii, iar mama lui se uită la leziunile purpurii, de forma statelor și districtelor SUA, amestecate între ele.

— Te doare? întrebă Janet.

— Neh. Deloc. Dar e greu să te uiți la ele. Parcă aș fi un măr care a stat prea mult în coș și a-nceput să putrezească pe dinăuntru.

— Pot să pun mâna pe ele?

— Servește-te.

— Dă-mi voie. Janet se aplecă, pipăi gambele fiului ei și se gândi la școala de duminică și la Isus care spălase picioarele apostolilor lui și se înfurie din nou pe modul în care trecutul se insinua tot timpul în prezentul ei.

— Poți să le tratezi cumva?

— Da. Nu. N-o să dispară, dacă la asta te referi.

— Îmi pare rău, Wade.

18

Călătoria lui Wade și Beth la Milano fusese o experiență sumbră și ieftină – au stat înghesuiți în niște scaune minuscule într-o cursă charter, drept care Wade a avut rău de avion tot drumul – aproape că delira când a ajuns la micuța *pensióne* din Milano – un oraș de culoarea funinginii și a biscuiților graham, care semăna mai degrabă cu Toronto decât cu clișeele din mintea lui Wade, care înfățișau sate pescărești rustice, unde toată lumea bea Chianti și conducea mașini miniaturale, de jucărie. Iar drumul cu taxiul spre clinica de fertilizare fusese o experiență științifico-fantastică, fiindcă trecuseră prin zona industrială de la periferia orașului, lipsită de culoare și de vegetație și care părea scoasă din anul 2525. Odată ajunși acolo, lui Wade i s-a spus să ia un taxi și să se întoarcă în oraș, pentru că Beth va fi „luată în primire" – o formulare sinistră – și avea să rămână acolo toată ziua. Wade putea să se întoarcă în jur de ora cinci.

Wade se plimbase toată ziua pe străzi și i se făcuse un dor nebun de casă. Și, când nu îi era dor de casă, își făcea griji legate de bani și de succesul procedurii. Era un ghem de gânduri scurt-circuitate. *Oare Europa ar putea arăta și mai deprimant? Unde-i toată istoria aia despre care am auzit atât de multe?* În loc de asta, Wade vedea doar lucruri care păreau... *vechi.* Magazinele nu erau doar închise, ci baricadate cu storuri metalice împodobite cu graffiti. *Graffiti? Asta-i o chestie de anul 1992.* Străzile păreau excesiv de monotone. Magazinele se deschideau și se închideau din nou în funcție de niște capricii culturale inexplicabile. *Cât timp îți*

trebuie ca să bagi niște spermă într-un ovul? Și, dacă s-ar strădui, oare țara asta ar reuși să fie mai scumpă decât e?

La ora cinci o recuperase pe Beth, care era moartă de oboseală, și se duseseră amândoi la culcare. Beth începuse să se joace cu pleoapele lui Wade:

— Hei, Wade, la ce te gândești?

— Un pui de prepeliță joacă tontoroiul pe pleoapele mele.

— Vrei băiat sau fată?

— Fată. Băieții sunt niște porci – nu, stai așa – mai bine un băiat, ca să pot exorciza porcăriile alea urâte și înfiorătoare pe care mi le-a făcut tata.

— Cum ar fi?

Wade cumpăni răspunsul.

— Nimic anume. Vreau să zic, mă bătea *tot* timpul, dar nu de asta am eu râie pe suflet.

— Nimic din toate astea nu mai contează, Wade. Părinții tăi sunt pierduți. Nu te mai pot ajuta. Nu mai au vise sau simțire. Singura perspectivă validă când iei o decizie e eternitatea.

— Nu, Beth, stai așa... Wade deschise ochii și se ridică în capul oaselor. O privi pe Beth în ochi. Am mai avut discuția asta. Dacă părintele te ignoră în primii cinșpe ani – nici măcar nu-ți dă bună ziua, darămite să te mai și ia în brațe sau să te învețe să te bărbierești sau să te ducă la meci – și nu te bagă în seamă decât cu pumnul – asta-i cruzime – e ca și cum ai închide un copil într-o carceră.

— Aș fi preferat să am parte de soiul ăsta de cruzime.

Wade se prăbuși pe saltea.

— Să nu-ți dorești să ai parte de cruzime. Nici măcar teoretic. Se întoarse într-o parte și o mângâie pe Beth pe obraji. Suferise de o acnee severă în adolescență, iar cicatricele îl întristau pe Wade. Să nu-ți dorești asta.

Beth nu răspunse.

— Copilului nostru nu-i va fi niciodată frică, spuse Wade. La copilul nostru n-o să țipe nimeni niciodată. Copilul

nostru va fi iubit întotdeauna, în orice împrejurare. Noi nu bem. Nu ne drogăm. Nu ţinem predici. Noi...

— Opreşte-te.

— Ha? De ce să mă opresc?

— Aduce ghinion şi o să rămânem fără nimic. Noi doi nu mai suntem oameni normali, Wade. Nu că am fi blestemaţi sau ceva de felul ăsta, dar suntem...

— Cum suntem?

Beth se ridică, aprinse o ţigară italiană cu o brichetă Bic roz şi trase în piept primul fum.

— Când eram mici, aveam o grădină în spate. Toată lumea avea, ce mai, doar trăiam în Carolina de Sud. Părinţii mei – mai ales mama – erau catastrofali ca grădinari, dar legumele supravieţuiau în fiecare an – chestii plictisitoare, gen cartofi şi varză, nişte salată, câteva plante de tutun şi dovleci, pe care tata încerca în fiecare an să-i cultive. Nici o floare. Mai trase un fum din ţigară. Dar, la un moment dat, a apărut băutura şi de-atunci au început s-o ia razna şi să-şi sară la gât unul altuia. Nu prea au mai lucrat în grădină. Pur şi simplu au lăsat-o baltă, iar eu aveam doar doisprezece ani şi în capul meu grădinăritul nu era o activitate pentru copiii de doisprezece ani. Eu eram în faza de fumat şi de tipi mai mari, cu maşini. Dar n-am scăpat niciodată grădina din ochi. Buruienile au apărut foarte repede. Şi iepurii. Varza s-a sălbăticit, iar când varza se sălbăticeşte arată cumva ca, ştiu şi eu – ca un om al străzii. Dup-aia au mâncat-o gândacii. Iar mazărea nu şi-a revenit niciodată. Când prin casă începea să zboare mobila, eu ieşeam în grădină să fumez. Mă duceam să mă uit ce s-a întâmplat cu grădina din momentul în care a rămas neprotejată. Au supravieţuit doar mici fragmente, ici şi colo – un cartof, nişte arpagic. Mentă.

— Şi?

— Grădina suntem noi doi, Wade. Suntem o grădină rămasă fără grădinari. Grădina nu moare, dar niciodată nu va mai fi o grădină adevărată.

— Beth, n-ai deloc dreptate.

— Wade. Eşti deja în casa lui Dumnezeu. Acum nu mai trebuie decât să-ţi găseşti camera. Cu trei etaje mai jos, o maşină a poliţiei trecu claxonând pe lângă fereastra *pensióne*-i lor. Beth se uită în altă parte. Şi eu urăsc Europa.

— La ce te gândeşti, Beth?

— Şşt, Wade. Ştiu că am făcut amândoi cursul de miracole la grupul seropozitivilor, dar eu asta cred. Suntem grădina lăsată de izbelişte.

Wade îţi simţi inima spărgându-i-se ca un ou pe podeaua bucătăriei. Percepţia asupra timpului i se acceleră. Acela era momentul în care ciocanul lovea nicovala, în care se făurea lanţul, iar iubirea devenea şi mai puternică, mai adevărată, mai profundă şi durabilă. Wade văzu adevărul spuselor lui Beth. Îi dădu dreptate în inima lui şi se gândi la copilul său, care avea să crească şi să înflorească multă vreme după ce iepurii şi gărgăriţele îl vor fi luat pe el.

— Dumnezeu m-a văzut azi, în sala de inseminare, Wade. Chiar m-a văzut. A văzut eprubetele şi tabla şi chestiile alea cu ultrasunete şi...

— Şi ce? Wade se sprijini în cot şi începu să deseneze cercuri pe fruntea lui Beth.

— El vede tot. Nu ştiu cum îmi pică mie chestia asta. M-a văzut. A văzut eprubetele. Centrifuga pentru spermă. Ştirile de la şase. Aisbergurile din Antarctica. Inima mea pe dinăuntru. Tot.

— Vreau o fată, spuse Wade.

— Eu vreau băiat, spuse Beth. Fetele n-au niciodată vieţi bune. Dumnezeu urăşte fetele.

Bryan şi Janet continuau să scrie „mămica" pe cărţile poştale, iar Wade o şterse ca să găsească un telefon cu taxă.

— Wade?

— Beth, Doamne, îmi pare rău, scumpo, îmi pare aşa de rău.

— Ştiu, iubitule.

Wade fu cuprins de umilință.

— Sunt slab. Sunt un căcat. *Eu* sunt căcatul. Ești prea bună pentru mine.

— Ba nu, tu ești prea bun pentru mine. Azi-noapte am băut din nou. Patru ani, trei luni și două zile de abstinență s-au dus pe apa sâmbetei.

— Beth, ai băut pentru că te-am lăsat singură. Am trecut să-mi iau pastilele, dar încă nu te întorseseși. Erai în oraș, la cumpărături sau ceva de genul ăsta.

— Ce s-a întâmplat, iubitule? E ceva dubios aici. Ciudatul ăla de Norm v-a băgat cumva în belea?

— Norm? Ăă, nu, dar o să-l ajutăm cu o chestie de afaceri.

— Ce fel de afaceri, droguri? Pentru că, dacă-i vorba de droguri, te părăsesc, Wade. Știi că așa ne-a fost înțelegerea.

— Droguri? Doamne ferește, nu. Ne ajută chiar și mama.

— Mama? Mama ta? *Janet?*

— Exact.

— Mă rog, nu e aici, așa că presupun că e cu tine. Când te întorci?

— În seara asta, cred – îți promit.

Beth nu păru impresionată.

— Ei, îți spun ca să știi, m-am gândit să mă duc la Centrul Spațial Kennedy. Eu...

Wade n-o mai auzi pe Beth, căci aruncă o privire spre parcare și văzu ușile culisante ale camionetei portocalii deschizându-se și pe guguloiul legat fedeleș care era Ted prăvălindu-se pe asfalt.

— Iubi, te sun eu din nou.

Alergă spre mașină, urmat de Bryan și Janet.

— Unde zici *tu* că te duci așa, tată?

Ted mormăi în bandajul care-i acoperea gura. O familie îngrijită trecu pe lângă ei, în drum spre un magazin de articole sportive.

— Nu-i nimic de văzut aici, spuse Wade, dar asta nu păru să-i liniștească. Circulați.

— E-n regulă, spuse Janet, cu vocea ei de gospodină din anii 1965. Are paralizia lui Klemperer. Uneori scapă caii.

— Paralizia lui Klemperer? întrebă Wade, după ce familia plecase.

— După colonelul Klink din „Hogan's Heroes". Am inventat-o pe moment.

Wade se uită în jos, la Ted.

— Hai, Bry – hai să-l închidem pe handicapat înapoi în cușcă. Ted începu să se zvârcolească în spume.

— Calmează-te, tată, pentru că nu-ți folosesc la nimic crizele astea și ne faci și nouă munca mai grea.

— *Nouă?* întrebă Bryan.

— Da, răspunse Wade, în timp ce tatăl său ateriza pe podea. Trebuie să-i vindem lui Florian scrisoarea aia falsă *de rahat.*

— Dar pentru asta n-avem nevoie de tata.

— Bryan, nu-l putem arunca pur și simplu pe marginea autos... Wade se opri, iar privirea sa se intersectă cu cea a fratelui și a mamei sale. Ted schelălăi, presimțindu-și posibila soartă.

— Și atunci cum o să ajungă acasă? întrebă Bryan.

— E băiat mare, spuse Janet.

— Da, spuse Bryan. Dar el și Nickie o să aibă nevoie de partea lor de bani pentru tratament.

Wade regretă instantaneu că-i spusese lui Bryan despre statutul de infectată cu HIV al lui Nickie.

Janet îl privi pe Ted.

— Oh, Doamne. Tocmai când îmi luam inima-n dinți ca să devin mai dură. În ochii lui Ted se vedea că se aștepta la o grozăvie de veste. Janet se așeză și-i scoase bandajul de pe gură. Înainte să apuce să zică ceva, Wade spuse:

— Dacă-i mai zici sau îi mai faci mamei vreo răutate cât de mică, am să-ți acopăr tot corpul cu leucoplast și nu numai pe moment, ci pentru tot restul zilelor. Ai priceput?

Ted era mai interesat de veștile pe care avea să i le dea Janet.

— Ted, e un moment la fel de potrivit ca oricare altul ca să afli. Nickie avea de gând să-ți spună, dar uite care-i treaba. Trase aer în pipet. Nickie e seropozitivă...

Nici o reacție.

— ... și trebuie să-ți spun, Ted, că e o tipă extra și că ai mare noroc că ai dat peste ea sau mai degrabă că ea te suportă. Sau cum o fi înțelegerea între voi.

— Să vezi că acuma face ca trenu', spuse Bryan, fără să se adreseze cuiva anume.

— Nu știu, Bry, spuse Wade.

Ted rămase nemișcat.

Janet continuă:

— Asta nu înseamnă că ai SIDA, Ted, dar există pos...

Ted începu să se zvârcolească înăuntrul mașinii înjurând cu atâta forță și contorsionându-se cu atâta violență încât Janet, Wade și Bryan se împrăștiară ca niște cioburi de sticlă.

— Doamne, tată, calmează-te.

Janet își păstră calmul și încercă să-l domolească pe cât posibil.

— Mamă, spuse Wade, putem să ne continuăm discuția în timp ce traversăm coasta?

Se puseră în mișcare și, după o jumătate de oră, Ted zăcea într-o stare de docilitate năucă. Wade era la volan, iar Janet pe scaunul din dreapta, în timp ce camioneta portocalie urca hârâind Space Coast din Florida, după ce soarele își reluase rolul zilnic de cub fotografic atârnând permanent deasupra unei lumi de farmacii naturiste, magazine cu articole pentru golf, localuri de striptease, spălătorii de mașini și benzinării.

Peisajul ăsta parcă e scos dintr-un parc de distracții. Am plecat la drum – un drum în formă de rulotă VW.

Bryan și Ted stăteau pe bancheta din spate, iar Ted fusese dezlegat. Pe cei trei bărbați nu-i unea în nici un caz iubirea, ci mai degrabă perspectiva unui câștig rapid.

Janet luă o gură dintr-o sticlă de apă Volvic pe care o ținea în poșetă și înghiți o capsulă 3TC, închizând cutia cu medicamente cu un *clic* sfidător.

— Astea sunt 3TC? Îmi împrumuți și mie una, mamă? Ale mele sunt în portbagaj.

— Sigur.

— Chiar nu pricep de ce trebuie să-i strecurăm nemțălăului o scrisoare falsă. Mersi, Jan. Numai tu puteai să vii și să faci praf un lucru bun.

— *Mersi,* Ted, spuse Janet. Și de dimineață aveați un plan foarte tare, n-am ce zice – n-aveați bani pentru micul dejun și dormeați pe plajă. Mie una îmi miroase a victorie.

— Tată, spuse Wade. Nu-l sun pe Florian până nu salvăm adevărata scrisoare. Dacă nu-ți place, cară-te. Nu face bine că vrea s-o cumpere.

— *Tu* și morala. Perfect.

... secție de poliție... saltele la reduceri... tratamentul durerii... alcool... mâncare pentru animale.

Wade ignoră comentariul și-și văzu în continuare de volan.

19

Janet simțea că viziunea ei despre viață se schimbă. Până în urmă cu două zile, păruse doar un joc în care trebuie să unești punctele – câteva puncte împrăștiate la întâmplare, la mare distanță unul de altul și care se uneau într-o mâzgăleală. Dar acum? Acum viața ei nu era altceva *decât* puncte, puncte care, odată unite, aveau să creeze o imagine minunată – arca lui Noe? Un câmp de albăstrele? Un apus în Maui? Nu știa exact care va fi imaginea, dar se contura într-adevăr un desen – viața ei devenise acum o poveste. *Adio, mâzgăleli haotice.*

Îl auzi pe Bryan, care vorbea cu Ted:

— Aoleu, tată, deja ai dat gata sticla aia?

— Mai vreau una. Ted dăduse pe gât o butelcă de rom auriu pe care o găsise în frigiderul mașinii.

— Nu ajută la nimic să te faci mangă, spuse Wade.

— *Tu* să-ți ții gura. Te-am ascultat destul.

— Nu, tată, *n-o* să-mi țin gura. Mașina ajunse la un stop, iar Ted țâșni pe ușă spre un magazin din apropiere. Wade dădu să se repeadă după el, dar Janet îl opri.

— Lasă-l să-și ia băuturica și gata, dragule.

Din ușa magazinului de băuturi, Ted îi strigă lui Wade:

— Din cauza ta am tot felul de *gângănii* sub piele, bulangiu amărât ce ești.

— Zău? Ei bine, mă doare-n cot, căcat fără inimă.

— Wade, spuse Janet, ai grijă cum vorbești. Te rog.

— Scuze, mamă. Își scoase capul pe fereastră: Cumpără-ți cremă de ghete și apă de gură și suge-o până crăpi, să vezi dacă o să plângă vreunul dintre noi.

— N-o s-o găsim niciodată, orăcăi Bryan.

— Nu fi așa plouat. E floare la ureche.

— Cum așa?

Janet se aplecă pe fereastră și întrebă un trecător unde este biblioteca locală. Ted se întoarse la mașină cu o sticlă de gin.

— Martini angro.

— Cum l-ai plătit? întrebă Janet.

— Nu l-am plătit.

— Oh, Doamne păzește. Ieși din mașină, intră în magazin să plătească și se întoarse cu Pagini Aurii.

După câteva minute se aflau în fața computerelor conectate la Internet ale bibliotecii locale. Interiorul librăriei era modern și arăta normal, ca un loc vizitat de oameni în ale căror vieți nu exista nici urmă de hazard, de familii ai căror membri își ofereau unii altora seturi de CD-uri și pulovere fanteziste de Crăciun și care nu falsificau niciodată semnăturile altora și nici nu aveau aventuri cu îngrijitori de piscină pe nume Jamie sau cu fete din câmpul muncii pe nume Nicole. Ted stătea afară, sub un stejar străvechi drapat în mușchi spaniol.

Janet gândea cu voce tare în timp ce tasta:

— ...Dacă acest domn cumpărător de copii face afaceri cu piese auto, cel mai probabil e republican. Dealerii de mașini și oamenii care se ocupă de mașini sunt înnebuniți după republicani – toate prânzurile astea la Rotary și Kiwani și fotografiile în care dau mâna cu tot felul de vicepreședinți. Așa că probabil face donații grase și are un cod poștal de fițe. Își continuă cercetările.

— Cred că n-am mai intrat niciodată într-o bibliotecă, spuse Bryan. În vocea lui nu era pic de ironie.

— Eu da, spuse Wade. La Las Vegas, când m-am îmbolnăvit. Sunt tare ciudate, nu-i așa? Adică toate... *cărțile* astea.

Cei doi frați tăcură.

După câteva minute în care Wade frunzări un exemplar din *Teen People,* iar Bryan se uită la albume cu poze de

staruri punk-rock, Janet anunță că redusese căutarea la trei candidați, așa că ieșiră cu toții din clădire. Afară descoperiră că Ted trăgea pe dreapta; doi băieței îmbrăcați în uniformele unei școli particulare îi luaseră nasul la țintă cu avioanele lor de hârtie. Wade îi trase un șut în fund tatălui său.

— Doamne, tată, parc-ai fi bețivu' satului. Ne faci de râs – scoală-te.

Ted vomită prompt în iarba uscată ca iasca.

— Fă-i vânt în mașină, spuse Janet. Pune-l deasupra pânzei aleia vărgate pe care o atârnă Howie deasupra rulotei când mergem la iarbă verde.

Imediat ce intrară în mașină și se urniră din loc, Ted se rostogoli pe podea ca un buștean; Bryan îl propti așezând o pernă de burete între tatăl său și ușă.

— Cred că ar trebui să luăm o cameră de hotel la Daytona Beach. Tatăl vostru nu e în stare să ne ajute.

— Cred că ai dreptate, spuse Wade.

Janet scotoci în torpedou și scoase un obiect legat cu un cablu negru, pe care îl vârî într-o brichetă.

— Bryan, dă-mi telefonul lui taică-tău. Bryan scoase telefonul din buzunarul drept din față al lui Ted, iar Janet îl băgă în priză. Bipăi ca o vrăbiuță veselă, iar Janet anunță că erau din nou conectați la lume.

— Nu știam că Howie are încărcător în mașină, spuse Wade.

— Trebuie să cauți, Wade.

Telefonul începu să se încarce pe bord. Coasta de nord a Floridei trecea pe lângă ei. Janet simțea miros de ars dinspre vest, unde erau cartierele districtului Orange. Începu să vadă în alb și negru și fu transportată în trecut – iar ea ura senzația de călătorie în timp. Se uită la hotelurile ieftine spoite cu o tencuială mohorâtă de culoarea maionezei, peisaje de la malul oceanului scorojite de nenumărate vânturi dinspre Atlantic, care lăsaseră în urmă doar cioturi de palmieri și sargase butucănoase. Avea senzația că are în față o stațiune de mâna a treia dintr-o țară gen Libia, unde ideile

elementare despre relaxarea burgheză fuseseră abandonate de toată lumea cu secole în urmă. Lumea părea vulgară. Își imagină că înăuntrul hotelurilor pe lângă care trecea erau televizoare date pe canale dubioase, la emisiuni cu *târfe în direct!* și lifturi ruginite înțepenite undeva la etajele de sus. Văzu imagini cu camere fără uși, locuite de profeți acum lipsiți de viziunile lor fondatoare, imagini cu adolescenți făcând sex pe prosoape gratuite cu marca vreunui producător de bere, podele de lemn putrezite, cu scândurile transformate în lespezi uscate – o lume rămasă fără valori, idealuri și direcție. Janet simți apoi că ajunsese în mod oficial în viitor, un viitor atât de îndepărtat de visurile tinereților ei din Toronto încât îi amintea de predicile de pe Discovery Channel, despre cei ce călătoreau cu viteza luminii, despre tineri și tinere proiectați în univers doar pentru a afla, la întoarcere, că tot ceea știau ei despre lume murise, dispăruse, fusese uitat sau era luat în râs, iar această lume era lumea lui Janet.

— Janet, tu înțelegi ceva din locul ăsta?

— Ha? Da, normal – US 1 traversează toată coasta.

— Nu. Nu m-am referit la asta. Voiam să zic – care-i sensul unui astfel de loc?

— Te întoarce pe dos?

— Da. Explică-mi și mie. Explică-mi și mie Daytona Beach.

— Daytona e un loc mișto, un loc unde...

— Termină, Wade. Termină imediat. Ești în stare de mai mult. Să zicem că nu sunt mama ta. Să zicem că sunt beată, că și tu ești beat și că, dacă mai bei un singur pahar te prostești în așa hal că n-ai să mai poți explica nimic, dar deocamdată ai marea putere de pătrundere de dinaintea acelui ultim pahar.

Wade trase aer în piept de câteva ori. Era limpede că lua întrebarea în serios.

— Am un prieten, Todd, care a rămas în fundul gol după divorț, așa că acum vinde bilete de loterie într-un mall din

Richmond. M-a întrebat odată care zi din ciclul loteriei e cea mai tare pentru vânzări. *Știu și io*, zic, *când potul e foarte mare* – dar nici vorbă, zice el, e dimineața *de după* potul cel mare. Oamenii dau năvală peste el din clipa în care deschide ușa. Vor să țină biletul ăla în mână cât mai mult timp posibil. Dacă n-au un bilet în mână n-au nici speranță, și nu trebuie să-și piardă speranța.

... manichiură... concurs de tricouri ude... răcitoare de bere la jumătate de preț... avem camere libere... n-avem camere libere... benzinăria Citgo...

— Deci cred că Daytona Beach e pentru toți ăia care aleargă la chioșcurile de bilete în dimineața de după extragere. Știu că plajele cu adevărat *bune* au fost adjudecate de bogătași cu cel puțin un secol în urmă. Știu că e probabil singura plajă de care o să aibă vreodată parte – dar speră ca măcar o dată-n viață să se bronzeze și ei tare, ca la tropice, în loc să se ardă și să se înroșească și poate că o dată-n viață margarita o să-i facă spirituali și nu gălăgioși și plictisitori și poate că în holul hotelului vor cunoaște cea mai tare bucățică din viața lor, fierbinte și gata de acțiune. Dacă nu e Daytona Beach, e Lake Havasu și dacă nu e Lake Havasu e, știu și eu... undeva în Long Island.

... creveți în cantități nelimitate... dealeri de mașini scoase din uz... plimbări cu elicopterul... Motocicliștii sunt bine-veniți!

— Oamenii bogați – căcat, probabil că n-o să pună în veci piciorul în Daytona Beach chiar dacă s-ar reîncarna de o sută de ori în bogătași. Poate că o să treacă în zbor deasupra acestui loc. Poate că drogurile lor vor trece pe aici. Dar atâta tot. Deci cred că Daytona Beach e și o modalitate de a controla demografic clasa de mijloc și pe săraci.

... Taco Bell... articole de golf la reduceri... acupunctură...

Găsiră un hotel, o clădire total anonimă de douăsprezece etaje, vopsită în albastru-păun, pe care-l aleseră pentru că părea genul de loc unde nimeni n-ar pune întrebări dacă ar

vedea, să zicem, doi bărbați cărând un alt bărbat leșinat până la lift pe intrarea laterală – presupunere care se dovedi corectă. Îl aruncară pe Ted pe pat. De la fereastră se vedeau oceanul și cerul și nimic altceva – două dreptunghiuri albastre, așezate unul peste altul și altceva nimic, nici măcar o pasăre. Janet trase transperantele.

Telefonul, acum parțial încărcat, țârâi; era Nickie.

— Salut, Jan, ce mai faceți *voi?* o întrebă Nickie, cu politețe prefăcută.

— Ce facem noi, Nickie? Suntem superextraformidabilisimi. Și suntem cu toții într-un hotel din Daytona Beach – e o poveste lungă – și nu ți-ar veni să crezi nici jumătate din ea. Unde ești?

— La Kevin – cu Beth.

— La Kevin? Cu Beth?

Janet notă numărul de telefon al lui Kevin și sună pe fix, ca să lase telefonul să se încarce.

— Ce se întâmplă? spuse Wade. Mamă, care-i...

Locuința lor închiriată din Kissimmee fusese spartă în timp ce Nickie făcea *window shopping* la Dillard's. Pe la aceeași oră, Beth se dusese la Centrul Spațial Kennedy, dar își uitase inhalatorul pentru astm și, când urcase după el în cameră, o găsise întoarsă pe dos. O sunase pe Nickie cu lacrimi în ochi. Ciudățenia era că nu dispăruse nimic în urma acestor intruziuni. Panicate, se hotărâseră să se ascundă acasă la Kevin.

Wade luă receptorul, apoi îl îndepărtă de ureche:

— ... cretinul ăla de Norm și combinația lui împuțită și acum te-ai băgat în chestia asta până-n gât, iar eu mă cac pe mine de frică.

— Beth, rămâi unde ești. O să vin eu să vă iau.

— Vii tu să ne *iei?* Probabil că din cauza ta o să ne omoare cineva. Ai auzit vreodată de o invenție care se numește afișarea apelului? Ai sunat cumva vreuna din gorilele fără

scrupule ale lui Norm de pe telefonul nostru? Ce-a fost în *capul* tău?

— N-am avut nimic în cap, Beth – n-o să moară nimeni, spuse Wade, o idee cam neconvingător, după părerea lui Janet.

— Cum ai putut să ne *faci* așa ceva, Wade?

20

— Unde sunt băieții?

— Sunt jos, Ted. Janet stătea întinsă lângă fostul ei soț, pe patul de hotel.

— Tu i-ai trimis jos?

— Da. Voiam liniște.

— Bine. Ted întoarse capul spre fereastra acoperită cu perdele. Cât e ceasul?

— Abia a trecut de prânz. Cam așa.

— Mă simt groaznic.

— Îmi închipui.

— De ce e trasă draperia?

— Chiar vrei să știi, Ted?

— Mda.

Janet ezită.

— Pentru că mi-e frică de moarte. M-am uitat afară și am văzut doar cerul ăsta mare și insipid și oceanul ăsta mare și insipid care nici măcar nu arată ca un ocean adevărat, e doar un bazin mare cu apă distilată – curat, dar steril... *mort.* Așa că am tras draperiile.

Tăcură amândoi, iar lui Janet i se păru că aerul rece din cameră i se așeza ca o pudră pentru bebeluși pe brațe și pe față.

— Și mie mi-e o frică de moarte de mă cac pe mine, spuse Ted.

— Da, ei, până la urmă toți ajungem aici, nu-i așa?

— O să mor.

— Ted, să nu te aștepți să vărs prea multe lacrimi.

— Ha? Nu, normal că nu.

— Tot te mai simți ametit?

— Dacă nu-mi mișc prea repede capul, merge. Mi-a fost rău mai mult de la soare decât de la pileală. Abia m-am atins de ginul ăla. Făcu o pauză. I-ai spus lui Nickie? Cum ar veni, ea știe că știu?

— Nu – de ce?

— Așa. Crezi că o să mă fac foc și pară pe ea, nu-i așa? Că o s-o părăsesc sau o s-o dau afară.

— Mi-a trecut prin cap și varianta asta.

— Nu sunt. Foc și pară, vreau să zic. Și n-am s-o părăsesc.

— Acum *chiar* că mă mir.

— Nu e ceea ce crezi tu, spuse Ted.

— Niciodată nu e.

— Am cancer la ficat.

— Înțeleg. Janet își masă brațele. Un telefon începu să sune în camera vecină. E prea cald aici sau mi se pare mie?

— E plăcut.

— În ce stadiu e?

— Sunt pe ducă.

— Putem vorbi în cifre?

— Poate nouă luni.

Telefonul din camera vecină se opri din sunat.

— Ești un tip plin de surprize, Ted Drummond.

— Mai bine nu eram. Închise ochii. Să nu-i spui lui Nickie.

— Asta nu pot să-ți garantez, Ted. Deja știu prea multe secrete. Până la urmă unul tot o să răsufle.

— În fine. Nu prea-mi pasă. Voiam doar să-mi plătesc datoriile înainte să mă duc. Acum, că stau să mă gândesc, chestia asta cu SIDA e aproape o ușurare – parcă am face cu toții parte dintr-un mare club al morții.

— Îți atrag atenția că sunt în cărți și vreo doi copii.

— Mda. Copiii noștri nu prea s-au grăbit.

Pe hol, un aspirator se trezi șuierând la viață.

— Mă simt așa de liniștită aici, Ted, spuse Janet. Tu nu?

— Mda.

— Parcă ar fi sfârșitul de la *Our Town,* când oamenii din Grover's Corner vorbesc între ei din morminte.

— Îhî.

— Întotdeauna am crezut că așa o să arate moartea, spuse Janet. Eu – lângă tine – împreună – vorbind liniștiți. Pe vecie, poate.

— Piesa aia m-a băgat mereu în sperieți.

— Oh, știu. Și pe mine. Ar trebui să-i pună un avertisment. Dar una dintre chestiile cu care *chiar* m-a ajutat a fost că mi-a clarificat cum o să fie moartea. Și, în același timp, m-a făcut să nu-mi doresc să mă gândesc la moarte.

— Eu încerc să nu mă gândesc prea mult la moarte, spuse Ted. Dar nu mă pot opri. Și nu mă lasă inima să-i spun lui Nickie despre ficatul meu.

— De ce Dumnezeu?

— Ea ar fi trebuit să fie dovada că trăiesc, că sunt invincibil și încă tânăr. În momentul când ea o să creadă că sunt scos din uz, atunci în mintea mea chiar *o să fiu* scos din uz.

Janet chicoti.

— Ce e de râs? întrebă Ted.

— Ironia. Ca într-o povestire de O. Henry. Ea crede că tu o să-i dai *ei* papucii.

— Oh, *Doamne.* Ted zâmbi: *dinți mari, de american.* Întinse mâna, Janet o acceptă și împreună păreau să-și ia zborul spre cer. Prin fața camerei lor treceau oameni; undeva se trânti o ușă.

— Wade și Bryan ar fi trebuit să mă lege acum multă vreme, dar ești o fată rea pentru că nu i-ai oprit.

— Așa-i că sunt?

— Neh. Nu chiar. Eu sunt jegul pe-aici.

— Nu te-aș contrazice.

— Când m-am înrăit, Jan? Spune-mi tu, pentru că n-am fost întotdeauna un tip așa de rău. Eram genul de tip de treabă când ne-am luat noi doi. Jan? Mă asculți?

— Da. Nu. Sunt șocată. Asta-i o întrebare pe care nu mă așteptam s-o aud vreodată din gura *ta.*

— Să zicem că suntem morți. Putem spune tot ce vrem. Putem să ne întrebăm orice unul pe altul. Nu-i așa că ar fi cea mai tare chestie? Dacă viața ar fi așa?

Janet se gândi la asta.

— Noi doi – morți – îmi place ideea.

— Mda.

Un șir de Harley-uri trecură huruind pe șoseaua principală, la douăsprezece etaje sub ei.

— Cred că ai început să te înrăiești când m-ai înșelat prima oară, spuse Janet. Bănuiesc că asta s-a întâmplat la câțiva ani după ce s-a născut Sarah – imediat după ce ne-am mutat în vest – cu Violet – secretara aia a ta care era întotdeauna prea amabilă cu mine.

— Ești *tare,* spuse Ted. Unu, doi, trei, *pac!*

— Nu trebuia să fii geniu ca să te prinzi de chestia asta. Ea a fost prima?

— Da. Dar n-a ținut prea mult. Eu m-am răcit față de ea, ea a început să mă șantajeze, așa că i-am spus că o să-i trimit lu' taică-său prin poștă fotografiile cu ea goală pe care i le făcusem cu Instamaticul. De-atunci nu m-a mai căutat niciodată.

— Instamatic?

— Mda – apropo de preistorie – să știi că așa m-am apucat de pornoace. N-ai știut niciodată chestia asta despre mine, nu? La mine la birou – *oau* – o bibliotecă imensă, încuiată, plină cu cele mai trăsnite porcărele.

— Ar trebui să intri pe Internet, Ted.

— Mda. Mă rog, mi s-a aplecat de chestiile astea și m-am descotorosit de ele prin 1975, cred. Îmi amintesc că am stat la birou până târziu și că am cărat cutii întregi cu de-astea până la tomberonul de pe alee, asta pe când aveam biroul pe Dunsmuir Street. Dar după ce am scăpat de ele m-am simțit mai murdar și mai epuizat decât atunci când le țineam încuiate în birou. Cred că atunci am realizat că nu mai exista cale de întoarcere. Atunci am început să mă înrăiesc.

— 1975. Se cam potrivește. Nu știam ce viață sexualizată duci. Credeam că te stresează munca – vreau să zic că te-ai lăsat de spațiul cosmic și te-ai apucat de conducte de petrol. M-am gândit că te simți de parcă ți s-ar fi retezat aripile. Ca și cum ți-ai fi pierdut motivul de a trăi.

— Tu m-ai înșelat vreodată?

— Nu. Dar era s-o fac. Cu Bob Laine, fostul tău contabil, în seara petrecerii și scandalului cu Wade de pe peluză. Am fost cât pe-aci s-o fac.

— Ce catastrofă a fost seara *aia.*

— A doua zi am plâns încontinuu pe banca de la terenul de tenis.

— Doamne, îmi pare rău. Ar fi trebuit s-o faci.

— *Nu se poate* să vorbești serios.

— Ba da. Ar fi fost amuzant pentru tine să ai o aventură.

— Ai dreptate, *ar fi fost.*

— Hei – erai la curent cu problema mea cu drogurile?

— Problema ta cu drogurile?

— La începutul anilor optzeci, cocaină. Cu lopata.

Janet oftă.

— Sunt așa de fraieră la fazele de genul ăsta, Ted. Probabil că de-aia ți-ai făcut tu de cap cu atâtea chestii.

— Da, au fost ceva.

Janet puse lucrurile cap la cap:

— Deci *pe asta* s-au dus acțiunile noastre – n-a avut nici o legătură cu prăbușirea pieței din 1987.

— Bingo. Ți-a picat fisa. Îmi pare rău.

Janet oftă:

— Preistorie.

— Motivul pentru care în momentul ăsta nu mai sunt așa un jeg e că nu mai iau droguri. În primul rând că nu-mi permit și în al doilea rând vreau să mor curat. Ce zici de siropul ăsta?

În mintea lui Janet începu să se facă lumină.

— Ești falit pentru că ți-ai aruncat toți banii pe droguri – nu-i așa?

— Mda, ei, uite că s-a prins.
— Ha.
Pe coridor, personalul de la întreținere se ciorovăia pe tema unor prosoape care erau sau nu erau de-alea potrivite și pe care cineva le uitase sau nu le uitase.
— Lasă-mă să te iau în brațe, spuse Ted.
— Chiar așa? spuse Janet.
— Da, chiar așa.
Janet cântări avantajele și dezavantajele ofertei.
— Te-am iubit mult, Ted Drummond.
— Și eu te-am iubit mult, draga mea.
— Vrei să mă ții în brațe?
— Da. Vreau să te țin în brațe.
— Fetița noastră pleacă în spațiu, Ted.
— Fetița noastră.
În scurtă vreme, mână în mână, ca niște gemeni în uter, adormiră.

21

Wade formă numărul personal al lui Sarah de la un telefon cu taxă de pe strada principală din Daytona Beach. Bryan căsca gura la un magazin din apropiere, care vindea mașini de curse de jucărie.
— Sarah?
— Oh. *Tu* erai.
— Ha? Ce vrei să spui cu „Oh, *tu* erai"?
— Exact ce am spus.
— Ești bine?
— Da. Sunt bine.
Ceva nu e în regulă.
— Care-i treaba, surioară?
— Wade, sari calul cu telefonul ăsta.
— Ce e – ai antrenament acum? Trebuia să te fi sunat la patru dimineața?
— Nu la asta mă refer.
— Sarah, ce se întâmplă?
Sarah îl maimuțări:
— *Sarah, ce se întâmplă...*
Wade ameți, ca și cum ar fi coborât dintr-un manej.
— Hai, Sarah, nu-i corect. Habar n-am ce se întâmplă.
— Am aflat în sfârșit care-i treaba cu Howie și Alanna.
— Oh.
— Așa, oh.
— Cum? Cine ți-a spus?
— Contează?
— Da, *contează.*

La celălalt capăt al firului, Sarah tăcu. Scoase un fornăit și părea gata să izbucnească în plâns.

— Oh, Doamne, Sarah. Îmi pare rău. Fir-ar să fie, îmi pare atât de rău încât m-a luat cu greață și chiar m-a luat cu greață. Oh, Doamne. Oh, *Doamne.* Sarah fornăi din nou. În fundal se auzea zgomot de difuzoare.

— Cine ți-a spus? întrebă Wade.

— Gordon.

— Gordon Brunswick?

— Da – comandantul Gordon Brunswick, soțul Alannei.

Să nu devii defensiv.

— De ce? Cum așa? Wade simțea cum Sarah încearcă să-și vină în fire.

— Alanna a trăncănit. Pentru că ai prins-o tu – *i*-ai prins. Pentru că se simțea vinovată. Pentru că e o vacă băgăcioasă.

— Înțeleg. Iar zgomote în fundal – un soi de exercițiu, la o stație de amplificare. Wade încercă să-și închipuie cum s-ar simți dacă l-ar înșela Beth.

— Doamne, îmi pare rău, Sarah.

— Nu înțelegi, nu-i așa?

— Să înțeleg? Ce să înțeleg?

— Nu de Howie îmi pasă mie.

— M-ai băgat în ceață, Sarah. Nu-ți pasă de Howie?

Sarah oftă; lacrimile, câte or fi fost, se uscaseră.

— Wade, tu mă crezi perfectă, nu-i așa?

— Păi... da. Dintotdeauna.

— Nu mai suport.

— Mă rog, ce să zic, nimeni nu-i per...

— Gura, Wade.

— Sarah?

— Am o aventură cu Gordon. A fost cel mai eliberator lucru din viața mea.

Bum. Ceața s-a limpezit.

— De parcă aș fi eu ăla care să judece, Sarah.

— Voiam să facem dragoste la gravitație zero.

— Oh, *frate...*

— Acum Gordon a anulat totul și s-a închis față de mine. Se poartă de parc-ar fi profesorul meu de chimie din clasa a zecea.

— Oh, Sarah.

— Eram îndrăgostită de el, Wade. Căcat, și acum *sunt.* Ce e între mine și Gordon nu seamănă *deloc* cu ce-mi aduc aminte că simțeam față de Howie. Howie a fost OK, dar nu-l venerez. Tu o venerezi pe Beth?

— Nu mi-am pus niciodată problema așa. Presupun că da.

— Nu-mi mai pasă de misiunea asta. Nu-mi pasă.

— Sarah – nu vorbi așa. *Trebuie* să-ți pese.

— Trebuie?

E numai vina mea. E numai vina mea. Trebuia să-mi schimb eu hainele pentru hotel.

— Sarah, ai muncit pentru asta toată *viața.*

— Rectificare: *ceilalți* m-au împins spre asta toată viața. Mai ales tata.

— Nu poți să te retragi așa, pur și simplu. Doar NASA n-are dubluri. Asta nu e o reprezentație școlară cu *Bye, Bye Birdie.*

— Oh, am să mă duc pe orbită. Și bine, o să-mi fac treaba. Și atâta *tot.* O să fie ca și cum aș testa un Audi. E o treabă și atât.

— Sarah, lasă-mă să vin să te văd. Nu îți pot da o oră liberă la momentul ăsta? Nu putem sta de vorbă?

Sarah oftă.

— Wade – toate astea sunt oarecum noi pentru mine. Nu știu.

— De-aia ai fost cu curu-n sus când ai vorbit aseară cu mama? Scuzați limbajul.

— Da. Nu trebuia să țip la ea. Asta-i mai lipsea.

Bun. Încă îi mai pasă de sentimentele altora.

Un clopoțel începu să sune în fundal.

— Trebuie să plec, Wade.

— Când pot să te mai sun?

— Te sun eu. Îți promit. N-are nimeni pe-acolo un mobil?

Wade îi dădu numărul lui Ted.

— Ori că încarci porcăriile naibii, ori că încerci să lămurești politica din Orientul Mijlociu, tot aia e. Te sun diseară. Apoi, Wade își aduse aminte de Howie. Dar cu Howie ce e – nu l-au luat ieri doi tipi de la NASA?

— Da. Așa cred. În fine. Probabil că pune la cale vreo petrecere-surpriză sau organizează o balonogramă siropoasă sau altă chestie de ratangiu.

— Te iubesc, surioară.

— Mersi, Wade. Pa-pa.

Clic.

Doamne!

Bryan ieșise din magazin și venise lângă Wade, la cabina telefonică.

— Hai să-i luăm pe mama și pe tata și s-o găsim pe Shw. Bryan era mânjit peste tot cu cremă cu zinc; avea un tricou înfășurat în jurul capului, fixat cu o șapcă de baseball cu emblema clubului Miami Dolphins. Restul corpului lui delicat și rozaliu era înfășurat în haine *aprés*-plajă, cumpărate cu banii donați de către Janet. Arăta ca un coș cu resturi rămase de la Armata Salvării.

— Nu te grăbi așa, spuse Wade. Simțea că i se-nvârt creierii-n cap.

— Ce face Sarah? întrebă Bryan.

— Bine. Bine. Excelent.

— Te simți bine, Wade?

— Da.

— Sună-l pe neamțul ăla.

Diversiune!

— Bine. Îl sun pe Florian. Mașinile treceau pe lângă ei, majoritatea pe șoseaua principală a cartierului turistic din Daytona. *Parcă ar fi Reno – nu – e exact ca la Laughlin – Laughlin de pe malul mării.* Wade zornăi un morman de monede deasupra telefonului cu taxă și formă numărul firmei de dezinsecție Buckingham, din Bahamas. Îi răspunse aceeași voce profund plictisită de bahameză:

— Firma de dezinsecție Buckingham.

— Bună. Sunt Wade, îl caut pe Florian în legătură cu scrisoarea de la... *mama* lui. Am vorbit ieri cu dumneavoastră.

Asta păru să-i provoace o tresărire aproape insesizabilă de entuziasm:

— Îți fac legătura. O clipă.

Wade se bucură că reușise să treacă de pază.

Un accent german sarcastic, filtrat de o grămadă de turnuri de telefonie, sateliți, fibră optică și cabluri de cupru, intră pe fir:

— Ei, *alo*, să fie chiar tânărul Wade?

— Salut, Florian.

— Uf! E *prea* de tot. Cum naiba a ajuns o gânganie de rahat *comme toi* să se ocupe de livrarea *mea*?

— Zi mai bine ce-i veni unui eurogunoi ca tine să scotocească prin amărâta de cameră de hotel a familiei mele?

— Calm, *calm*, Wade. E de remarcat că am așteptat să plece cu toții. A fost cineva rănit? Nu. S-a furat ceva? Nu.

— Doar pentru că n-ai găsit-o.

— De ce să dau bani pe o chestie când pot s-o am gratis?

— Jeg imoral...

— Oh, ține-ți gura. Nu sunt imoral, sunt doar foarte, foarte bogat și pentru că sunt foarte, foarte bogat am alte reguli. Ăsta-i mersul lucrurilor.

Am să mă stăpânesc. Am să mă stăpânesc.

— Vorbește-mi, Wade, pentru că efectiv aud în receptor vocea terapeutului tău care-ți spune să te controlezi.

E un căcat cu ochi european. Nu merită să-mi pierd timpul cu el.

— Încă faci pe mutul, continuă Florian, așa că probabil nu greșesc. La ce te-ai înscris – la un atelier de „managementul furiei"? Îmi închipui că-s numai tipi de succes pe-acolo. Apropo, Bahamasului îi e dor de tine. Mi s-a transmis prin tam-tam că ai eșuat în Kansas City. Scuză-mă, trebuie să borăsc. Dragă băiete, trebuia să mă suni – *ups* – să-mi trimiți un *e-mail* – și să-mi spui care ți-e pășul. Aș

fi putut să-ți expediez un pachet cultural – bilete la un restaurant cu program teatral, tablouri cu clovni înlăcrimați pictate de faimosul comic Red Skelton.

— Gura, Florian. Vrei sau nu vrei scrisoarea aia împuțită?

— Câtă *bărbăție...*

— Ei?

Florian schimbă vorba.

— Mi s-a adus la cunoștință că în baia ta de la hotel era o sticluță cu Videx[1], Wade. Ăsta nu prea e drog recreativ.

Am uitat de Videx. Căcat, căcat, căcat.

— Tot te mai bate bona ta la funduleț ca să poți dormi noaptea?

— Vai de steaua mea, Wade, ai lovit unde doare. Deci ce-i cu Videxul, ha?

— Tu ce crezi?

— Oreion? Crup? Amigdalită?

— Ești tare amuzant, Florian.

Un tractor cu remorcă trecu huruind.

— Ăla a fost un camion?

— Da, a fost.

— Wade! Ești în Zimbabwe, nu-i așa? Faci sex fierbinte, încins și neprotejat cu camionagiii din Africa Centrală.

— Florian, să discutăm afaceri.

— Ce mai bărbat!

Mai bine nu-i spun că Norm a murit – mai bine nu aduc deloc vorba despre Norm.

— Înainte să mă freci prea tare la cap, Florian, să știi că eu sunt doar un curier în afacerea asta, da? Sunt doar mesagerul.

— Vrei să zici că rățoiul Donald l-a înviat din morți pe amicul nostru Norman Vijelie?

Căcat.

— Știi, *Wade,* sunt atâtea dansatoare care țopăie în Small Town USA – țigănci tinere cu inima plină de cântec și cu

1 Medicament folosit în tratamentul pancreatitei la pacienții cu HIV.

telefon mobil în cabină – *normal* că am aflat. Dacă te-ai căca pieziș pe o budă Disney, toți bobocii în costume de Minnie Mouse ar fi la curent încă dinainte să apuci tu să tragi apa. Și ia zi-mi tu mie, Wade, Norman ți-a spus cumva că mai sunt și alții care vor cu tot dinadinsul să pună laba pe scrisoarea asta?

Wade nu răspunse.

— Presupun că asta înseamnă „da". Și Norman ți-a servit cumva și o replică despre cum hârtia Casei Regale e făcută din titan și din chiloțeii reciclați ai reginei?

— Păi...

— *Tare* guguștiuc mai ești, Wadie puișor.

— A fost o pană de curent la Disney World și dintr-odată a... *murit.*

— Wade, am făcut ceva chestii dubioase la viața mea, dar încă n-am sabotat sistemul electric de la Disney World și nici n-am tras cu săgeți otrăvite în cretinii care au niște francize sportive devoratoare de bani. Și singurul motiv pentru care săracul Norman n-a putut să vină personal în Bahamas e că anul trecut a fost prins făcând comerț cu schițe de Cézanne furate, ceea ce, recunosc, în Bahamas e la fel de banal cum e să treci pe roșu, dar nu și atunci când clientul e unul dintre cei mai apropiați parteneri de crichet ai guvernatorului.

— E un târg pe bani, Florian.

— Wade, începi să mă plictisești.

— Trebuie să închid, Florian. Pa.

Clic.

— Ei? Bryan încerca să se apere de soare la umbra îngustă și leneșă a unui stâlp de telefon. Putem să mergem?

— Da, hai să mergem. Wade își dădu seama că uitase să întrebe de Howie.

— Trebuie să-i cumpărăm mamei niște pernițe pentru călcâie. A zis că o dor călcâiele.

— Știu, știu.

— Neamțul ăsta te-a călcat rău pe nervi. Am senzația că voi doi vă cunoașteți bine. Care-i șmecheria? Ai lucrat pentru el?

...am pus defibrilatoare pe delfinii aduși ilegal în Carolina de Nord...

— Wade?

...Wade, singurul lucru de pe vas care e suficient de greu să tragă un cadavru la fund e ancora...

— Am dreptate – *chiar* îl cunoști.

...Da, are șaizeci de ani, Wade. Așa că închide ochii și gândește-te la Fort Knox...

— Mda, bine, am mai lucrat cu tipul ăsta. Nu-i mare brânză.

— Ce făceai?

...Keith i-a turnat pur și simplu azot lichid pe mâna aia nenorocită. Aruncă-l din mașină până nu ne iau urma frații Duke din Hazzard[1] ...

— Nu făceam nimic. Ce te interesează pe tine, Bryan?

...Ori înghițeam gălușca, ori petreceam următorii treizeci de ani într-un centru de detenție din Montego Bay. Așa că am înghițit gălușca...

— E o chestie destul de nasoală, că altfel mi-ai fi spus ce făceai.

— Bryan, tre' să...

— *Nu* tre' să *nimic,* Wade. Hai să căutăm pernițe de călcâie pentru mama și o să uit discuția asta. *Fleoșc.*

Cei doi bărbați merseră mai mult decât se așteptaseră până dădură peste o farmacie. Wade se gândea la Sarah și alternativ își făcea griji că-și uitase Videxul, întrebându-se dacă lipsa lui va grăbi descompunerea lentă, dar sigură a corpului său. Își aminti cum în copilărie scotea pielea moale și albă de pe mingile de golf ca să vadă cum se dezintegrau nevrotic micile benzi de cauciuc din interior. *Sunt un prost, un prost, un prost că l-am uitat.*

1 Eroii serialului *The Dukes of Hazzard*, difuzat de canalul CBS între 1979 și 1985.

Când intrară în camera de la etajul doisprezece al hotelului, Wade nu apucă să spună decât „Ți-am cumpărat...", când dădu peste părinții lui, care adormiseră unul lângă altul ca doi ciobănești bătrâni.

Janet deschise ochii.

— Ah, bună, dragilor.

Wade nu reuși să-și adune cuvintele potrivite în situația dată, iar mama lui spuse:

— La ce te așteptai, Wade, să ne găsești aici trosnindu-ne unul pe altul în cap cu o ușă smulsă de la dulapul din baie? Suntem oameni, nu personaje din desenele animate.

Ted mai dormea încă, sforăind intermitent, în timp ce, înăuntrul lui, cute umede de piele se relaxau și se convulsionau.

— Dar...

— După viața pe care ai dus-o, te miră o chestie *ca asta*?

— Wade l-a sunat pe neamț, spuse Bryan – pe individu' ăla, Floare – și Wade obișnuia să facă tot felul de porcării nasoale pentru el.

— Nu mai am nimic de adăugat, spuse Janet. „Zeci de ani" de fapte păcătoase, dar o scenă cu mama și tata în pat încă îl mai poate șoca.

Ted se trezi brusc:

— Te necăjește? Atitudinea lui îi sugera lui Wade că-l așteaptă o bătaie.

— Să mă scutiți cu toții. Frate, parcă aș fi brusc la proces.

— Care a fost cel mai nasol lucru pe care l-ai făcut? întrebă Bryan.

— Gura, Bryan.

— Nu, de ce să nu răspunzi, dragă? spuse Janet. Adică, hai s-o spunem pe-a dreaptă, cu toții am fost un pic cam curioși în acești ultimi douăzeci de ani.

— Sunt bărbat însurat! Am o soție și în curând o să apară și un copil – trecutul meu nu mai e așa o problemă ca înainte!

— Ha! făcu Ted, iar Janet chicoti.

— Ce? Ce-i așa amuzant?

— Dragă, spuse Janet, trecutul nu e o chestie de care să poți scăpa. Trecutul te face ceea ce *ești.* Părinții săi se sprijiniră pe niște perne.

Bryan se instalase comod pe un scaun.

— Ai, cum să zic, *omorât* vreodată pe cineva?

— Nu-mi vine să cred ce se întâmplă.

— Ei? făcu Janet.

— Bine. Corect. Da, dar nu intenționat. A fost un accident și s-a întâmplat în apele internaționale, așa că sunt curat și nevinovat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Janet.

— Handicapatul ăla, pe numele lui Ron, a fost pocnit în cap cu un par în timpul unui drum până în Cuba.

— Un drum până în *Cuba?*

— Da. Aveam cinci mii de sutiene Wonderbra pe care voiam să le schimbăm pe trabucuri. Asta era înainte de prăbușirea Zidului, iar sovieticii erau superînțepați când venea vorba de contrabandă cu produse de damă, pentru că era mai greu de făcut trafic cu ele. Un vecin de-al lui Florian a cumpărat o schiță de Da Vinci din profitul pe care l-a scos cu un trauler grecesc plin cu tampoane Kotex. Și alt tip, Rainer, s-a retras din activitate după ce a livrat un vas plin cu rapiță la o proprietate privată aflată la sud de Havana. Cu asta și-a cumpărat un Cord din 1936.

Wade nu voia să prelungească discuția despre trecutul lui.

— N-ar fi mai bine să mergem după Shw?

— Ba cred că da, spuse Janet. Hai scoală-te, Ted, hopa sus.

Ted se ridică în picioare cu o smucitură și se împletici până în baie, ca să vomite iar.

Janet se încălță și își masă încheieturile.

— Vreau s-o sun pe Sarah.

— Nu prea cred, i-o reteză Wade. Nu e momentul.

— Nu? De ce nu?

— Tocmai am vorbit cu ea – jos, de la telefonul public. Ea tocmai... ăăă... *gândește-te, gândește-te, gândește-te –*

îndesa mormoloci într-un bazin special, presupun. Hei, sună chiar plauzibil.

Janet nu insistă.

— Oh, bine. Hai, Ted, s-o găsim pe mama nepotului tău.

Odată intrată în camioneta galbenă, familia Drummond părea pe jumătate adormită, drogată de soarele năucitor de după-amiază. Toate păsările dispăruseră, iar traficul aproape că încetase. Hotelurile păreau mai mult decât moarte – mumii de hoteluri. Wade se întrebă cum a fost colonizată Florida inițial – mlaștinile și stufărișul țepos, infestat de insecte; apele mizerabile; animalele de pradă – lipsa aerului condiționat și a autostrăzilor – cu macete și Biblii. Pentru Wade, Florida nu era atât un loc în care să te duci ca să te reinventezi, cât unul în care să te duci dacă nu mai vrei să fii găsit.

— Aici fă stânga. Janet arătă spre strada din față. Ar trebui să se facă la stânga, undeva la mijloc. Da – aici e – 1650.

— Aia e mașina lui Shw! Bryan alunecă afară din mașina aflată în mișcare.

— Bryan, idiot nenorocit... se trezi Ted de-a binelea.

Wade sări din mașină, îl placă pe Bryan și-l târî după el pe alee.

22

Viața e mult mai ușoară dacă pur și simplu ne fofilăm. Poate că, dacă ne fofilăm cum trebuie, ne vom păcăli pe noi înșine că ne putem fofila și în fața morții. Sau e o strategie prea simplă?

Janet se uita pe fereastra mașinii cum Wade îl târâia pe Bryan pe aleea din cărămizi de teracotă a unui rege floridian al eșapamentului. Janet se mai gândi un pic la regele eșapamentului și la ce citise despre el pe Internet, când fusese la bibliotecă: *Mă rog, nu e chiar un rege al eșapamentului* per se. *Mai degrabă e un rege al brichetelor de bord sau al vinilinului-turnat-prin-injecție-de-la-mecanismul-de-închidere-a-geamului-disponibil-în-toate-culorile – sau regele pieselor auto standardizate care nu se pot fabrica decât în țărișoarele alea ecuatoriale unde nu există drepturile omului și nici bucătărie locală distinctă.* Țevi de eșapament? *Dar să fabrici* doar *țevi de eșapament – o linie de produse care sunt toate la fel? Ce arhaic. Ce sentimental. O formulă a eșecului.*

Între timp, Ted părea să-și șutuiască ambele odrasle cu aceeași vigoare. *Excelent, ce să zic – și oare acum ce mai urmează?*

A urmat un ciobănesc german, cu colții și fălcile tari ca o daltă, proiectat parcă dintr-un tun direct pe piciorul lui Bryan. În spatele câinelui apăru Shw, îmbrăcată într-un halat alb flaușat, cu părul înfășurat într-un prosop tot alb, în capul scărilor încadrate de palmieri.

— Kimba! *Stai!*

Kimba se descleștă de pe tibia lui Bryan, se așeză pe jos și își luă o mutră de cățeluș fericit, în timp ce Bryan se transforma într-un ghem care zvâcnea de durere. Durerea asta totuși nu-i aduse nici pe departe compasiunea lui Shw. Ea se repezi în jos pe scări, îi aruncă lui Kimba un baton în formă de os și spuse:

— Doamne, Bryan, numai tu puteai să vii cu familia după tine. Ia uitați-vă la voi – parcă ați veni de la carnaval. Își vârî o bucată de șmirghel în buzunarul din dreapta al halatului. Valea! Acum. Dacă nu, îi dau lui Kimba semnalul de atac. *Acum.*

— Shw – nu poți să vinzi copilașul nostru – e sacru. Copilul e dragostea mea pentru tine, care s-a transformat într-o persoană…

— Ciocu' mic, Bryan. Shw observă că Wade și Ted îi măsurau din ochi mașina închiriată. La ce vă uitați?

— Mi-am lăsat lista de rețete în portbagaj ieri, când ne-ai dus cu mașina.

— Lista de rețete? Ce-i aia?

— O listă cu toate medicamentele pe care trebuie să le iau.

— Mare șmecherie. Ia-ți alta.

— Nu pot. Aia e… Era evident că Wade bâjbâia după o minciună.

— *Ce* e cu aia? Uită-te la mine – mă prostești, nu-i așa? Minți. Ce-ai lăsat acolo, bani?

— Nu.

În mod evident, Shw era de „n" ori mai perspicace decât Wade și, în plus, imună la șarmul lui.

— Nu, nu ești genul care umblă după bani, nu? Mă rog, orice o fi fost, Gayle l-a aruncat probabil la gunoi. Mi-a făcut curat în mașină.

— Gayle? întrebă Bryan.

— Mda. Viitoarea mămică. Amândoi mă venerează și-mi fac toate voile. Am o combinație ca lumea aici, iar voi, rataților, o să mi-o buliți, așa că valea. Se întoarse spre câine. *Kimba!* Câinele se ridică în picioare, așteptând ordinele ei.

— Oh, Doamne, te iubesc, Shw, te iubesc, strigă Bryan. Mai ții mine când am dat foc împreună la Gap? Am distrus un câmp cu fasole Frankenstein împreună – totul a fost *real.* Toate astea n-au însemnat *nimic* pentru tine?

— Bryan, am avut momentele noastre, dar totul s-a terminat.

— Bine, asmute câinele pe mine, fă ce vrei, dar nu vinde copilul.

Planurile lui Kimba de a scălda totul în sânge fură dejucate de un „Sal'tare, băieți!" spus pe tonul lipsit de orice întunecimi al unui animator pe un vas de croazieră.

— Căcat, spuse Shw. E Lloyd. Purtați-vă normal. Dacă se poate.

Janet urmărea veselă spectacolul.

— Emily! strigă Lloyd. Nu-mi vine să cred că i-ai invitat pe cei din familia Drummond la noi. Sunt – își duse mâna la inimă –profund, *foarte profund* emoționat.

Bryan, Wade, Ted și Janet întrebară la unison:

— *Emily?*

— Nici nu speram să întâlnesc o mamă donatoare așa de serioasă ca Emily, iar voi – cuprinse cu brațele întreaga familie Drummond –, ca strămoși genetici, sunteți bunătatea întruchipată. Veniți! Veniți în casa mea. Mamă, ce mai petrecere o să avem în seara asta! Se întoarse pe călcâie. Gayle! Gayle! Micuța Emily a adus la noi toată familia Drummond!

Gayle, o femeie frumușică la vreo patruzeci și ceva de ani, scoase capul pe fereastră.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, pe voi, cei din familia Drummond! Intrați! Intrați! Dar nu luați în seamă deranjul. E mare mizerie aici.

Shw mai avea puțin și făcea combustie spontană în timp ce grupul intră în casa lui Lloyd, o mostră perfectă de modernism *software.*

— Eu însumi am proiectat-o după o machetă pe care am cumpărat-o la Office Depot, spuse Lloyd. E deosebită, nu?

Tot ceea ce era în cameră părea să fie... *lucios.* Sau roz. Sau pufos. Sau de alamă. Nu puteai zări nicăieri un unghi drept.

— *Minunată,* spuse Janet.

Gayle intră în cameră, își desfăcu larg brațele și făcu o reverență ca într-un balet de copii.

— Bunicuța Copilului meu Ales! O strânse pe Janet în brațe cu o forță animalică. Vai de mine, copilul o să fie așa de deștept – și așa de frumos. Se întoarse spre Ted. Sau de bine făcut. Llyod! Lloyd! Hai să aducem băutură pentru toată lumea – deschide sticla din Franța. Se întoarse spre familia Drummond: E *franțuzească.* Apoi se întoarse spre Shw: Emily, hai să mă ajuți să torn în pahare.

Familia nu putea decât să se bucure de umilirea lui Shw, în timp ce Gayle se agita în jurul ei:

— Fii atentă, o să răstorni paharele de șampanie. Și nu agita sticla, că o să bufnească șampania aia minunată și scumpă și e păcat. Pentru tine *doar* suc de mere, viitoare mămică. Shw se uită la familia Drummond și le oferi un zâmbet de martiră. Janet bănuia că rolul de fiică iubitoare era o cacealma și că pe Shw o așteptau și mai mulți bani. *Slavă Domnului că Bryan a avut prezența de spirit să-și țină gura.*

— Aș vrea să-mi sun și eu soția de la telefonul vostru, spuse Ted.

Gayle se întoarse spre el și îi aruncă o privire scurtă, dar în mod evident înghețată.

— E un telefon local, continuă el, întorcându-se spre Janet pentru confirmare. Nu-i așa?

— Cu Nickie e interurban, Ted.

— Ai cartelă telefonică? întrebă Gayle.

— Ted, telefonul tău e la mine, spuse Janet, dar numărul de telefon e în mașină. Nickie și Beth sunt bine-mersi în rulota lui Kevin.

— Când a zis Nickie că mai sună?

— Nu știu, Ted.

Bryan, care se perpelea de durerea provocată de mușcătura câinelui și de arsurile solare, îi atrase atenția lui Lloyd.

— Se pare că ai făcut buba mare, Bryan – *fiule* – nu știu cum să-ți spun. Mă simt așa de apropiat de tine.

— Codeină. Vicodin. Percocet. *Acum*, șuieră Bryan.

— Mă duc să văd de ce pot face rost. Lloyd ieși din cameră.

— Auzi, Gayle, spuse Wade, Emily ne-a povestit atâtea lucruri bune despre tine.

Corpul lui Shw se încordă vizibil, dar Gayle strălucea de încântare în timp ce împărțea tuturor pahare de șampanie.

— Oh, zău așa, nu trebuia...

— Nu, continuă Wade, nici nu mai știa cum să te mai laude, nu-i așa, mamă?

— Oh, da. A zis chiar că se simte vinovată că acceptă atâția bani pentru că e o Mamă Aleasă. A zis că nu e *corect* să primească atâția bani – că s-a apropiat atât de mult de tine încât i se pare greșit – *necreștinește.*

— Chiar așa a zis? Radarul de tocmeală al lui Gayle funcționa la capacitate maximă.

— Oh, Janet, glumește ca de obicei, interveni Shw. Se întoarse spre Gayle. Janet se ține tot timpul de farse.

— Oh, nu, Shw... *Emily,* spuse Janet, nu-ți ascunde lumina sub văl. Janet se întoarse spre Gayle. De fapt, a zis că, dacă ar putea, și-ar oferi serviciile de mamă purtătoare pe gratis, dar are de acoperit niște cheltuieli.

— O, da, trebuie să ai un acoperiș deasupra capului, spuse Gayle. Măcar *atât* pot să pricep și eu.

Lloyd intră în cameră cu un flacon de Tylenol 3.

Aproape chițăind de bucurie în fața unei eventuale reduceri de preț, Gayle izbucni:

— Un toast! Pentru Emily a mea cea iubitoare și generoasă și pentru tot clanul Drummond.

Dădură cu toții paharele peste cap. Apoi, Gayle și Lloyd îl bombardară pe Ted cu întrebări legate de NASA, la care primiră răspunsuri de o exactitate de pamflet. Rămasă în

afara discuției, Janet ceru voie să meargă la baie. Pe hol, mâna îi fu răsucită dureros la spate de către o Shw furibundă.

— Bine, cât mă costă ca să vă țineți voi gura?

— Shw – *Emily* – mai bine întreabă-mă dacă îmi pasă. Pentru că nu cred că e cazul.

Din spate, Wade îi acoperi gura lui Shw cu mâna.

— Cred că Bryan e omul de care trebuie să te temi, vrăjitoare mică. În momentul ăsta e șocat, dar în câteva minute o să ia foc. Și bine o să facă.

Shw îl mușcă, dar îi dădu drumul imediat.

— Au, *căcat,* aproape că scânci Wade. De ce-ai făcut *asta?*

— N-am pătruns prin piele, nu?

Wade verifică.

— Nu, nu ești infectată, mersi.

— Mai încet, spuse Shw. O să ne audă.

Wade se uită la ușa de oțel de lângă măsuța de toaletă.

— O ușă de oțel? De ce și-ar pune un om o ușă de oțel în casă?

— Habar n-am, spuse Shw. Cred că e un adăpost antiaerian.

— Un adăpost antiaerian?

Wade deschise ușa; ascundea o scară adâncă, cu miros de mucegai.

— Suntem în Florida. Aici oamenii n-au pivnițe.

— NASA e la treizeci de kilometri, prostea. Locul ăsta a fost o țintă nucleară importantă timp de patruzeci de ani. Probabil că încă mai e.

Janet veni după ei. *Fascinant. Toate astea sunt fascinante.* Coborâră scara prost luminată, care mirosea a blocuri de beton. În capăt se afla încă o ușă de oțel.

— Dacă asta nu-i o ciudățenie, nu știu, zău, cum altfel să-i zic, spuse Wade. Intrăm.

— E încuiată. Am mai încercat, spuse Shw.

— Ești o adevărată Nancy Drew[1], ce să zic. Wade își scoase brelocul cu chei și potrivi una dintre ele în încuietoare; în

1 Eroina unei serii de romane polițiste, scrise de mai mulți autori sub pseudonimul comun de Carolyn Keene.

câteva clipe, ușa se deschise. Aprinse lumina de la comutatorul de lângă ușă și intrară toți trei în cameră. Înăuntru era un scaun de obstetrică, izolat și rece, ca în secția de administrare a injecției letale dintr-o închisoare din Mississippi – părea o sală de nașteri improvizată. Pe peretele din spatele scaunului se găsea o panoplie de instrumente medicale din oțel inoxidabil, niște cătușe și curele de piele. În partea dreaptă, cei trei văzură un dormitor pentru o persoană, perfect, roz și elegant, în spatele unor gratii din oțel ca la grădina zoologică.

Nici unul dintre ei nu spuse nimic. După ce aruncară la repezeală o privire, urcară în grabă în holul principal.

— Ai găsit ușor camera fetițelor, Janet? strigă Gayle.

— Da, și ce casă minunată ai. Gust și simț estetic evident. Și cu multă atenție la detalii. Cine s-a ocupat de interior, tu sau Lloyd?

— Nu-l las pe Lloyd nici măcar să se apropie de culori. Ar fi-n stare să aleagă galbenul unui autobuz școlar sau verdele unui spital de psihiatrie și în cazul ăsta mai bine am sta într-o rulotă mâncând carne conservată cu felii de ananas înfipte în ea cu scobitori.

— Ce exprimare plastică!

— Ce vezi tu aici sunt patruzeci de metri pătrați de Gayle. Se întoarse spre Shw. Emily, hai în living. Am găsit în portbagajul mașinii scrisoarea pe care mi-ai scris-o – ce gest frumos. M-am gândit s-o deschidem acum, ca un fel de ritual unificator.

— O scrisoare?

E isteață. Și știe că în punctul ăsta are nevoie de noi. Janet o luă de braț pe Shw.

— Da, dragă, aia despre care mi-ai povestit. Un gest cu adevărat generos.

— A, da, aia. Normal.

Intrară în living.

— Ted, Bryan, spuse Janet, Gayle o să ne citească o scrisoare de la Emily.

— Scrisoare? Ted țâșni în picioare.

Gayle trăncănea înainte.

— Emily, mare șmecheră mai ești. Ai și pus-o în folie de plastic, să nu se murdărească. Și ai scris pe ea „mămica" – așa-i spuneam și eu mamei mele.

— Scrisoarea asta a fost foarte foarte importantă pentru mine, spuse Shw, moment în care dinspre Ted se auzi un trosnet de proporții cinematografice; scăpase o statuetă cu o gazelă din bronz masiv, care intrase printr-o masă de sticlă. Trosnetul avu efectul dorit. Gayle scăpă scrisoarea din mână, iar Janet se aruncă după ea. Gayle se repezi spre Ted, în mod vizibil gata să slobozească un șuvoi de vorbe:

— Am cumpărat masa asta *la bucată.*

— Ce mare masă poate fi asta dacă nu rezistă la o bucățică de bronz.

— E *distrusă.*

Ted se uită la cioburi și spuse: „Cred că s-a îndoit puțin piciorul gazelei", ceea ce îi provocă lui Gayle o nouă criză; Lloyd veni s-o consoleze, iar ceilalți fură dați uitării.

Wade înșfăcă o scrisoare falsă din poșeta lui Janet și vru să i-o paseze, dar aruncă din greșeală două scrisori lipite între ele; ea le prinse pe amândouă.

Janet scoase adevărata scrisoare din folie, făcu un punct albastru cu pixul în colțul drept, i-o aruncă lui Wade și puse o scrisoare falsă în folia de plastic. Operațiunea se desfășurase cu viteza fulgerului. Apoi strecură cealaltă scrisoare falsă sub canapea.

Gayle cotcodăcea pe lângă ei cu un aspirator, saci de hârtie și o mătură, în timp ce Bryan, prins în această activitate de familie, își vărsă paharul de șampanie ca să mai câștige un minut-două pentru Janet și Wade.

— Stai liniștită, Gayle, spuse Janet, se rezolvă. Situația se calmă, deși amabilitatea inițială a lui Gayle se erodase vizibil.

— Te pregăteai să citești o scrisoare? spuse Janet.

— Da.

Gayle luă dublura, își îndepărtă o șuviță de păr de pe față și dădu drumul unui zâmbet.

— De la micuța Emily.

Deschise scrisoarea mai puțin delicat decât ar fi făcut-o înainte ca Ted să distrugă masa. Înăuntru era o felicitare pe care scria *Pentru cel mai bun fiu, de Bar Mitzvah.* Pe felicitare era o urmă rotundă de la o ceașcă de cafea.

— Emily?

Shw se uită la ea și spuse:

— Deci care-i treaba cu pușcăria roz de jos, ai?

La început, Gayle și Lloyd își luară niște expresii de o nevinovăție veselă, de tipul *Cine, eu?*, dar care se transformară rapid în priviri neutre, de afaceriști.

— Pușcărie? întrebă Bryan.

— Da, am făcut un tur, spuse Janet. Scaun de obstetrică, cătușe, curele de piele și un dormitor roz tare mic și drăgălaș, într-o cușcă de gorilă.

— Măi Lloyd, măi Gayle, spuse Wade, nu-i așa că *voi doi* sunteți niște bulangii detracați? Lloyd și Gayle nu aveau nimic de spus.

Janet știa că acesta era momentul în care aveau să apară armele, dacă existau.

— Wade, Ted, Bryan, Emily, spuse ea, puneți vă rog mâna pe Lloyd și Gayle. Poate că ar trebui să-i închidem în propria lor închisoare. Kimba e în cușca din curte, cred. Urmă un moment de tăcere, apoi un lătrat, de parcă Janet i s-ar fi adresat lui Kimba:

— *Acum!*

...o îngrămădeală... câteva înjurături... câteva zvârcoleli... câteva țăndări de mobilă lucioasă și Lloyd și Gayle ajunseră jos, în camera roz, închiși în spatele gratiilor. Lloyd deveni guraliv:

— Sunteți *țicniți* cu toții. Până să vă dezmeticiți voi, o să pun toți polițaii de-aci până-n Atlanta să facă din voi biftec tartar. Nu-mi pasă că fiica voastră a câștigat premiul Nobel – toți copiii din familia voastră sunt sigur *nebuni* de legat.

Janet, care inspecta relaxată pușcăria, spuse:

— Ai grijă cum vorbești, Lloyd. O, uite – măi să fie, un electroșoc pentru vite. Obstetrica a făcut progrese mari de când s-au născut copiii mei. Și cătușe... Câtă inteligență. Cine-ar fi crezut?

Shw trase un scaun lângă gratii și se încruntă la Lloyd și Gayle.

— Ce voiați să faceți, ha? Când trebuia să ajung eu în Centrul de detenție Barbie?

Bryan stătea lângă ea, scuipându-i pe cei doi.

— Niciodată nu s-a pus problema să ajungi tu *acolo,* spuse Gayle.

— Atunci poate că păstrați spațiul ăsta pentru altcineva?

— Îmi dau seama cum vi se pare...

Shw scuturâ electroșocul printre gratii, făcându-i pe Lloyd și Gayle să se lipească tremurând de perete.

— Shw, las-o baltă, spuse Wade. Noi avem pești mai mari de prins.

Shw se răsuci spre el.

— Deci care-i treaba cu scrisoarea, ai? Cred că în general nu citiți nici măcar caricaturile din ziare, așa că de ce-o fi o scrisoare așa de importantă pentru voi? Ai? Ai? *Ai?*

— Bine, spuse Janet. De acord cu tine. O să-ți spunem, dar trebuie să promiți că n-o să faci avort și că n-o să-l vinzi cui dă mai mult.

Bryan se lumină la față.

— Îmi iese și mie un ban la treaba asta? întrebă Shw.

— Cred că da.

— Batem palma.

23

— Cred că cel mai bine-ar fi să găsim probe pentru un caz beton de șantaj, spuse Janet. Voi nu credeți? Imediat, familia ei începu să scotocească prin sertare și dulapuri după mai multe informații despre fabrica de bebeluși sau temnița lui Lloyd și Gayle.

Wade își dădea seama că familia lui se afundase într-o lume de scursuri, mocirlă și ilegalități din care ar fi putut să nu mai iasă niciodată. Exista vreo cale de întoarcere? Aveau *la ce* să se întoarcă? Wade se târâse prin mocirlă timp de peste douăzeci de ani și asta era viața lui, și tatăl lui la fel. Bryan? De cincisprezece ani. Sarah? După dezvăluirile de săptămâna trecută, de aproximativ un an. Dar *mama?* Atât de pură și de impermeabilă la mocirlă odată, părea acum făcută pentru rolul de navigatoare pe apele călduțe, puturoase, ale drojdiei societății – acum era sus și răscolea prin talmeș-balmeșul de acolo și golea vasele, căutând murdărie. Îl strigă pe Wade, care era jos, în bucătărie și se uita prin dulapuri.

— Da, mamă?

— Am găsit aici o cămașă frumoasă și cred că ți-ar veni perfect.

— Mamă, nu suntem la Abercrombie and Fitch. N-am nevoie de o cămașă nouă.

— Ba ai nevoie, iar asta e așa de moale și e în carouri, care avantajează pe oricine.

— Nu vreau cămașa lui Lloyd, mamă. Numai karma aia...

— Dacă ai fi trecut prin Criză și prin război, n-ai mai fi tu așa de domnul Karma, amice. E o cămașă bună. De calitate. Și nu vreau decât s-o probezi.

— *N-o* probez.

— Atunci *n-o proba,* dar să nu vii *la mine* plângând când s-o redeschide cantina săracilor.

Din camera de lucru, Ted strigă:

— Ia naibii cămașa aia, ce Dumnezeii mă-sii. O afacere bună e o afacere bună.

— Tată, ăsta-i furt. Nu cred că *tu* ai șuti așa, una-două, lucrul altuia.

— Cum poți să spui așa ceva tocmai *tu?*

— Eu care ce fac? Wade se repezi în camera de lucru.

— Ți-am zis că ești unul d-ăla care nu vede o afacere bună nici când o are sub nas. Ted scotocea într-un sertar plin de rulmenți.

— O, înțeleg, spuse Wade. Uite cine vorbea, domnu' Legea Falimentului. Ne băgăm tot mai tare în beleaua asta idioată din cauză că ești tu într-un mare căcat cu banii.

— Oh, de parcă ție nu ți-ar ieși nici un ban din chestia asta? Păi dacă *tu* nu te-ai fi dus să-ți caci viața cu Dumnezeu știe ce mizerii, n-am fi avut de-a face cu un nemțălău împuțit pe care-l bate bona la cur duminica.

Ted părea să se aștepte la o reacție care, ținând cont de istoria lor comună, nu se putea solda decât cu o încăierare. În loc de asta însă, Wade tăcu.

— Aoleo.

— *Ce* aoleo?

— Howie.

— Ce-i cu *el?*

— Io... ăă... ziceam doar că probabil l-a răpit Florian.

Wade își aduse aminte de pasiunea lui Florian pentru radarele și sistemele daneze de monitorizare a datelor.

— Am sunat de pe telefonul lui de la familia Brunswick.

— Așa-i trebuie.

Wade se așeză pe scaunul de birou din piele verde, iar Ted în fața lui, pe un taburet. Janet intră în cameră.

— Am auzit eu bine sau chiar ai zis că neamțul ăsta l-a răpit pe Howie?

— Ai auzit bine.

— Oh. Vestea nu părea să tulbure foarte tare pe nimeni. Nu crezi că i-ar face vreun *rău,* nu-i așa?

— Florian? E posibil.

— Asta ne-ar rezolva toate problemele, nu-i așa? spuse Ted. Pur și simplu îi spunem lui Sarah că a fost prezent la lansare. Ea o să fie în navetă, de unde să știe?

Janet păru să cântărească asta.

— Nu-mi vine să cred ce aud, spuse Wade. Și dacă în ziua lansării, în loc să-l avem pe Howie lângă noi în tribuna VIP, o să avem doar pancreasul lui, într-un răcitor pentru picnic?

Cu o dezinvoltură totală, Ted spuse:

— Wade, nu ne mai plictisi. E un păduche afemeiat.

— Nici măcar nu cred că Sarah îl place foarte tare pe Howie, adăugă Janet.

— Mda, spuse Ted. Ducă-se. Unde-o fi Shw?

Bryan intră în cameră, mâncând ravioli reci dintr-o conservă.

— E în garaj. De ce s-a ambalat așa tata?

— Din cauza aventurii lui Howie cu Alanna.

— Frățică! Nimic nou sub soare!

Janet se uită la gustarea lui Bryan.

— Bryan, cum poți să mănânci așa ceva? Ăștia pun *mâncare de pisici* în ravioli.

— Mersi, mamă. Se opri din mâncat.

Familia Drummond se așeză în cerc în biroul lui Lloyd, ca și cum ar fi pozat pentru un catalog Burda cu modele de croșetat. Biroul era o fantezie din stejar, plin de mărunțișuri cumpărate de la magazinul de aiureli electrice de la mall.

— Io zic să-l lăsăm pe nemțălău să facă din el umplutură pentru ravioli, spuse Ted.

— Tuturor ne-ar conveni chestia asta, dar cred că, pentru fericirea pe termen lung a lui Sarah, ar fi mai bine să-l recuperăm viu.

— Poate-l lăsăm pe Florian să-l tortureze doar un pic, spuse Bryan.

— Mi se pare rezonabil, spuse Ted.

— Da, asta-mi convine, spuse Wade.

— Florian folosește tortura fizică sau psihologică? îl întrebă Janet pe Wade.

— De unde să știu eu? *Dacă ar ști, ar apuca-o pandaliile.*

— Sună-l și pune telefonul pe speaker.

— O să afle că suntem aici, la numărul ăsta de telefon.

— Sună-l *imediat,* Wade.

Mama știe mai bine și, în plus, asta mă scoate pe mine din belea. În mai puțin de un minut, Florian era pe fir, iar Wade îl trecu pe speaker, ca să discute cu Janet.

— Vorbesc cumva cu Florian? întrebă ea.

— Cu el. Dar eu cu cine oare vorbesc?

— Sunt Janet, mama lui Wade.

La celălalt capăt izbucni un chicotit teuton.

— O, asta e prea de tot, chiar prea de tot. Wade, oricine ar fi actrița asta, te rog scutește-o de rolul ăsta imposibil.

— E mama mea, Florian, spuse Wade, poartă-te frumos cu ea.

— O, *Doamne, Wade* – vorbești serios, nu-i așa? Foarte bine, am să fiu într-adevăr atent la maniere. Bună – Florian adoptă un ton pe care adulții îl folosesc când se adresează prietenului imaginar al unui copil – *Janet.*

— Da, păi atunci am putea să trecem la treabă. Cât dai pe scrisoare și cât trebuie să dăm noi ca să-l primim – o pauză tensionată – înapoi pe *Howie.*

— Da, ginerele tău. Un tip fermecător.

— Îți dai seama cât de încântați suntem că trebuie practic să dăm bani ca să-l recuperăm. Ar trebui să-l vezi de Crăciun. O ține una și bună să rămână el în centrul atenției și să cânte colinde de Crăciun. Poftim o mostră.

Janet izbucni într-o maimuțăreală de soprană:

— *Frawwwwwwwsty* the *snnnnnnnnnnowwwwwwwman...* Și tot așa. Și tot așa.

— E o pacoste nenorocită, se băgă Ted.

Florian era în mod sincer curios.

— Și cine să fie acest nou interlocutor?

— E tata, Florian. Poartă-te frumos.

Florian părea jignit.

— Manierele mele sunt întotdeauna la înălțime, Wade. Cine altcineva mai e în cameră cu tine?

— Fratele meu, Bryan.

— Jucați scrabble? Maroco?

— Vă rog să faceți liniște, se adresă Janet tuturor celor din cameră. Se întoarse spre microfonul speakerului. Florian, hai să ne jucăm de-a tocmeala. Orice preț pui tu pe Howie, noi îți cerem cu o sută de mii mai mult pe scrisoare.

— Eu vreau un miliard de dolari pentru Howie, spuse Florian.

— Eu vreau un miliard de dolari plus o sută de mii pentru scrisoare, spuse Janet.

— Deja ți-am localizat apelul prin sistemul de afișaj, să știi.

— În cinci minute plecăm. Și ce? Mare scofală. O să rupem scrisoarea în bucăți. O sută de mii, Florian. Asta înseamnă o sutime din prețul inițial de vânzare.

— Cincizeci de mii.

— Știi ce, Florian? susură Janet. Nu. O sută de mii, ultimul preț. Sunt o băbuță care moare de SIDA, fostul meu soț e un moș care moare de cancer la ficat...

Wade și Bryan încremeniră și se holbară la impasibilul lor tată.

— ...și nici Wade nu prea e în formă.

— Am auzit. Suferi?

— Da. Un pic. Leziuni bucale, dar pentru asta pot să iau medicamente. Dar pastilele astea, Dumnezeule, Florian,

gândul la ele îmi mănâncă zilele. Asta mă scoate din minți mai tare decât orice altceva.

— Mama mea a avut cancer la sân. Și ea trăia cu medicamente.

— Oh, bietul de tine. Când?

— Când eram mai tânăr.

— A durat mult?

Tonul lui Florian deveni meditativ:

— La ce trebuia să îndure, și o singură zi ar fi fost prea mult.

— Sărmanul mielușel. Cum a suportat familia ta?

— Drăgutul de tata era jenat. Și știi de ce?

— De ce?

— Pentru că, uită-te la el, cel mai tare producător de pastile, pastile și iar pastile din întreaga lume și nu reușea să găsească nici o pastilă care s-o salveze pe mama. A luat eșecul ăsta ca pe o rușine personală, iar rușinea a eclipsat moartea mamei.

— Oamenii reacționează imprevizibil la moarte. Asta a fost reacția lui.

— Dar Janet, trebuie să înțelegi – ce, crezi că după ce s-au terminat funeraliile, s-a obosit să bage bani în cercetare? Nu. A băut până a ajuns în șanțurile din Nassau. *Cochon.* Și dup-aia a făcut Alzheimer.

— Și tata a avut Alzheimer. Patru ani infernali.

— Cum ai făcut față?

— Nu știu dacă am reușit. La sfârșit te mai recunoștea?

— Nu.

— Nici tata. E așa de crud. Simți dintr-odată că nu mai ai nimic. Tu ai frați sau surori?

— Fratele meu a murit într-o avalanșă în Klosters în 1974. Deci sunt ultimul din familia mea.

— Dar *tu* ai băgat bani în cercetare, ca să compensezi ceea ce tatălui tău i-a lipsit?

— Cercetarea e pasiunea mea.

— Atunci mama ta ar fi mândră de tine.

— Așa crezi?

— Oh, da. Sunt convinsă că în momentul ăsta e pe fir și ascultă și se gândește ce băiat cuminte ești. Și ai descoperit ceva care-i poate ajuta pe oamenii bolnavi de cancer la ficat? Ted, fostul meu soț, are cancer la ficat.

— Ar trebui să ne facem comozi în vederea unei discuții lungi și plăcute? făcu Ted.

Janet le spuse tuturor să tacă, iar bărbații se instalară comod să asculte conversația telefonică, de parcă era vorba despre un nou documentar radio de la CBC, dedicat meșterilor dogari din New Brunswick.

— Știi, Janet, continuă Florian, există mai multe metode de a trata cancerul despre care *New York Times* n-a auzit încă și probabil că nici n-o să afle prea curând.

— Cum așa?

— Vezi tu, una e să dregi cancerul și alta e să dregi societatea. Dacă am vindeca o boală colosală cum e cancerul, am rade efectiv din temelii industria asigurărilor și, implicit, sistemul bancar. Căci în fiecare an în care speranța de viață crește, generăm o criză financiară de proporții. Cam asta a fost esența secolului douăzeci – să absorbim, an de an, speranța noastră de viață crescută.

— Florian, sunt convinsă că...

— Oh, nu, Janet, te asigur. Conduc una dintre cele mai mari companii farmaceutice din lume. Glaxo Wellcome sau Bayer – sau Citibank, că tot veni vorba – mi-ar tăia limba pentru ce ți-am spus acuma.

— Ai vreodată ocazia să vorbești despre asta? Ai pe cineva?

Urmă o pauză, apoi:

— Nu.

— Oh, bietul puișor! Probabil că ți-e groaznic de greu.

— Oh, așa *e*.

Nu-mi vine să cred – mama se împrietenește cu Florian.

— Probabil că pe dinăuntru ești tot numai noduri. Eu am colită de la atâtea griji. Tu ce ai?

— Zona zoster.

— Ooh – zona zoster e nasoală.

— Și cuperoză. Pe tot nasul și pe frunte.

— Ai găsit ceva cu care să-ți treacă? Erupțiile sunt așa de imprevizibile.

— Câteva chestii, dar nici unul n-are vreun efect magic.

— Prietena mea, Bev, are cuperoză. I-am găsit o cremă fabricată în Arizona care a făcut minuni în cazul ei.

— Zău?

— Ar trebui să încerci și tu.

Nu se poate întâmpla așa ceva. Nu se poate întâmpla așa ceva.

— În momentul ăsta aș încerca orice.

— Scuze că mă bag în cercul vostru de croitorie, copii, îi întrerupse Ted, dar, ăă, nu vorbim și noi despre mălai?

— Ted, cum poți fi așa vulgar într-un astfel de moment? Îmi cer scuze, Florian.

— Ești o *scumpă*, Janet.

— Florian, vino să iei cina cu mine, spuse Janet.

Florian păru descumpănit, aproape plângăreț.

— Eu? Serios?

— *Ce?* făcură într-un glas Wade, Ted și Bryan.

— Da, și putem să fim doar noi doi, continuă Janet. O să-i trimit pe ceilalți la Shakey's, la o pizza.

Florian păru mișcat.

— Nu... nu știu ce să spun, Janet.

— Spune da. Și o să-ți dau și scrisoarea aia absurdă. Du-că-se. Suntem în Daytona Beach. Poți să ajungi cu mașina? Presupun că ai localizat deja adresa noastră prin computerele tale. Ce zici de ora șase?

— Perfect.

— Foarte bine atunci. La șase.

Janet închise telefonul.

— Bietului băiat îi e dor de mama lui.

Shw intră în cameră, plină de ulei de motor și cu un teanc mare de dosare cu poze în brațe.

— Cred că în sfârșit o să ne distrăm. Lăsă dosarele pe birou.

— Excelent, spuse Janet. Acum voi mergeți să vedeți dacă oamenii ăia îngrozitori sunt bine-mersi după gratii și după aia ce-ar fi s-o ștergeți de pe capul meu. Mergeți să-i vedeți pe Nickie și Beth în rulota lui Kevin. Eu am întâlnire.

— Ooh, uitați-vă la ea – tare durdulie mai e.

După câteva ore, cam pe la vremea cinei, Shw, Beth și Bryan stăteau în rulota lui Kevin, admirând albumele cu potențiale mame donatoare pe care Shw îl găsise dedesubtul unei plăci de oțel, sub Buickul Le Sabre al lui Lloyd. Shw era bine-dispusă – perspectiva captivității o transformase într-o companie atipic de plăcută. Wade, care se uita la ei din celălalt colț al camerei, prinse un schimb sau două de priviri în care se putea citi posibila ei atracție față de Bryan. Între timp, Wade încerca să facă abstracție de căldura de cuptor, fără sorți de izbândă. Totuși, atmosfera din rulotă, deși chinuitoare, nici nu se putea compara cu cea de afară, unde, cu toate că soarele coborâse sub linia orizontului, orice formă de viață se transforma într-un soi de carne tocată putrezită.

Ted și Nickie stăteau pe jos, în bucătăria minusculă a rulotei, ținându-se de mână fără să-și spună mai nimic. Nickie aflase acum despre cancerul lui Ted; dramele lor medicale comune îi uniseră mai tare decât orice experiență fericită. Pe frigiderul din fața lor era o fotografie cu Kevin de la ceea ce părea a fi o petrecere a mascotelor Disney. Fuma sfidător o Virginia Slim, partea de jos a corpului era îmbrăcată într-un costum de Scrooge McDuck și arunca în aer capul lui Scrooge de parcă ar fi fost o brățară primită de la un admirator nedorit. Lângă fotografie stătea o scrisoare din partea managementului companiei Disney, care-i dădea lui Kevin preaviz de concediere pentru încălcarea protocolului mascotelor.

Când Wade își imaginase prima oară această săptămână în Florida de dinaintea lansării navetei, rulota asta *nu* făcea parte din scenariu. Își închipuise – ce? – dineuri elegante în hangare de avioane, mâncare servită în vase de aluminiu, filme de șaisprezece milimetri cu lansările din trecut proiectate

pentru el și comesenii săi, după care astronauți cu părul argintiu din vremurile de altădată aveau să iasă de după o cortină și să facă schimb de povești despre cum scăpaseră ei ca prin urechile acului din diverse situații și despre dineurile de după lansare, cu starlete în rochițe scurte cu bretele subțiri ca spaghetele. Copii mici, asexuați, îmbrăcați în trening aveau să-l ducă în vizită prin baze subterane complexe, unde urma să fie expus unor lumini albe orbitoare, care aveau să-l facă mai deștept, mai puternic și mai bun. După aceea, pe pistă, Bruce Springsteen și Pamela Anderson aveau să-l aștepte într-un Hummer și aveau să iasă în oraș la o cină franțuzească elegantă, în timpul căreia Wade urma să vorbească franțuzește, iar poveștile lui ar fi amuzat și ar fi încântat asistența.

Ted strigă de pe podea:

— Chestia asta e un gândac? Ce mama mă-sii e?

— E un gândac de bucătărie, spuse Wade.

— Nici măcar nu-l vezi de unde stai tu. De unde știi?

— Toată lumea întreabă același lucru când vede așa ceva.

— Uite cine era Domnul Florida-Țara-Soarelui! Nickie, zdrobește spurcăciunea cu pantoful tău.

— Gata, dragă.

Trosc.

Să fie ăsta un nou declin? Să fie o nouă culme? Încă o dată, lui Wade nu-i mai rămânea decât să se minuneze de acest nou loc în care intrase împreună cu familia lui.

— Deci cât timp stăm aici? întrebă Shw.

— Un pic, spuse Wade.

— Cât de mult înseamnă un pic?

— Până sună mama.

Wade spuse că iese puțin să se plimbe și luă mobilul cu el. Dintr-un impuls, o sună pe Sarah și, printr-un noroc chior, o găsi.

— Soră-mea?

— Wade. Salut!

— Salut și ție. Te simți mai bine?

— Un pic. Mă pregătesc pentru un ciclu de somn. Gordon mi-a dat o palmă la fund acum câteva minute, dar dup-aia a intrat o echipă de filmare, așa că asta a fost tot. E posibil ca experimentul nostru biologic la gravitație zero să fie încă de actualitate, dar, sinceră să fiu, în momentul ăsta mi-e silă de mine. Zi-mi niște vești care să mă scoată temporar din cocina asta metalică. Unde *ești?* Ce se întâmplă, ai? Te *cunosc,* Wade. Coci tu ceva. Mărturisește-mi imediat. Ești neajutorat în fața voinței mele.

De ce nu?

— Mi se pare corect. Sunt lângă o rulotă în cel mai de căcat cartier din Orlando. E a unui tip, Kevin, care a fost împușcat în braț în jaful de ieri de la restaurant. Apropo, mama și Nickie sunt cele mai bune prietene, mai nou. Ce mai e... *Probabil că e mai bine să nu-i spun că ne ascundem aici de gorilele care i-au răpit soțul. Să-i dau înainte? De ce nu?* Și dup-aia, acum câteva ore, eu, mama, tata și cu Bryan am salvat-o pe Shw de bogătașii ăia perverși din Daytona Beach care voiau s-o închidă în pușcăria lor de la subsol, să-i fure copilul și dup-aia s-o omoare, probabil – așa că brusc Shw s-a făcut o dulceață de fată, iar Bryan e vesel ca un cintezoi. Oh, apropo, numele adevărat al lui Shw e Emily.

Tăcere – și zgomote mecanice slabe la capătul firului unde se afla Sarah.

— Mai e. În momentul ăsta, mama e la cină cu magnatul ăsta germano-bahamez din industria farmaceutică sărit de pe fix, pentru care am lucrat eu la un moment dat. Vrea să-i vândă un... ăă... document de importanță istorică pe care l-am moștenit eu de la amicul meu Norm, care a făcut infarct ieri, la Disney World. Pac, a căzut lat pe trotuar.

Iarăși zgomote metalice slabe de la celălalt capăt al firului.

De ce să nu-i spun despre tata? Dă-i înainte... Nu – las-o.

— Sarah?

— Te ascult, Wade. De fapt, diger.

— Mă gândeam eu că asta faci. Unde-i Howie? *Bun – nici o urmă de șovăială în voce.*

— Nu știu. Dacă ai fi Howie, ce-ai face acum?

— M-aș gudura pe lângă tine ca un câine bătut.

— Așa mă gândeam și eu. Dar la chestia asta s-a purtat atipic. Și *tot* n-am aflat ce-a căutat NASA să-l ia de la familia Brunswick. De obicei îi citesc acțiunile de parcă ar fi subtitluri. E enervant.

— Nu te stresa din cauza asta.

— De ce?

— Howie nu e făcut pentru mister. Până la urmă se-ntoarce el la tine.

— Nu pot să mă gândesc prea mult la problema asta, Wade. Oricum, îmi trebuie un ciclu complet de somn dacă vreau să umblu cu lasere mâine. Salută gașca din partea mea.

Voia să închidă puțin cam prea brusc.

— Hei, *ho!* făcu Wade. Ești ofticată pe noi? Ești ofticată pentru că nu suntem acolo, pe baricade, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, cu baloane și pancarte de douăzeci și patru pe treizeci și șase, cu citate din Biblie? Asta fac celelalte familii?

— Doamne iartă-mă, *nu.* E vorba despre presiunea de aici. Nu poți nici să te pișii fără să intre Tom Hanks ca să facă un documentar sau fără ca IMAX să surprindă momentul. Probabil că telefonul ăsta nu e sigur – probabil că suntem în transmisie directă pe web chiar în clipa asta. Singura chestie care nu-mi place la toată treaba asta cu astronauții e lipsa de intimitate. Dar, până la urmă, am fost aleasă și pentru adaptabilitatea la grupuri, nu numai pentru masa corporală scăzută și diferitele mele aptitudini.

— Ce romantic.

— Sunt practică. Wade. Așa am fost mereu.

— O să fii iar trează la patru dimineața?

— Da. Lasă că te sun eu.

Wade îi dădu numărul de mobil al lui Ted, apoi închiseră telefonul.

După câteva minute, în rulotă, Shw se uită în spatele unui panou și spuse:

— Ați văzut aerul condiționat din rabla asta? Zici că e un hamster care învârte o roată. Nu putem măcar să mergem la un restaurant, să ne mai treacă de urât?

— Nu, spuse Wade. Toți suntem faliți și, în plus, așa știe și mama unde suntem.

Ceilalți erau prea apatici ca să comenteze.

— Crezi că am făcut bine s-o lăsăm pe mama voastră cu nazistul ăla carnivor?

— E elvețian, tată. Și de când a început să-ți pese ție de mama?

Ted ignoră provocarea lui Wade.

— Germano-elvețian. Mai nou e același lucru. Puteam s-o aruncăm și într-un sfărâmător de lemn, că tot aia era. Și numai Dumnezeu știe ce i-a făcut lui Howie. Probabil că a făcut din el umplutură de ravioli. Probabil că Bryan l-a mâncat.

— Deci acum îți pasă de Howie? Ipocritule.

— Wade, folosește-ți creierul pe care ți l-a dat Dumnezeu. Ce dracu', știi bine că Howie trebuie să fie în tribune pentru lansare, chiar dacă e un căcat amărât și enervant.

Cum pot eu să-i spun lui tata că viețile lui Sarah, Howie, Alanna și Gordon Brunswick au involuat către o comedie erotică ieftină à la anii șaptezeci, pe teme aerospațiale.

— Domnule Drummond, spuse Beth.

— Ted. Spune-mi Ted.

— Ted – îi spuneai tot timpul lui Wade că e un nimic?

— Mda, normal.

— De ce?

— De ce? Făcu o pauză. Pentru că rahatul ăla mic se tot băga în belele – arme cu alice și carabine – vecini care apăreau la ușă cu câte jumătate de pisică în fiecare mână...

— A fost un *accident,* tată.

— Wade, dă-mi voie să termin — polițiști care se iveau pe alee din două-n două zile, a dat foc casei unui vecin...

— Accident!

— Aș putea s-o țin tot așa. Un coșmar din punct de vedere al disciplinei. Stai să vezi când o ajunge la adolescență zigotul tău din centrifugă. O să vii la mormântul meu și o să-mi ceri sfatul de pe lumea cealaltă.

Nickie își lăsă mâna să cadă.

— Ted, nu mai vorbi așa. Cancerul la ficat e singurul care poate fi ținut sub control.

Ted începu să fredoneze marșul funebru; Nickie ieși valvârtej din rulotă.

— Răspândești iubire și lumină oriunde te duci, nu-i așa? spuse Beth.

— Poți să sari peste numărul cu lumina. Nickie e o supraviețuitoare.

— Și lui Bryan i-ai spus că e un nimic? întrebă Beth.

— N-a fost nevoie. În cazul lui, a fost întotdeauna evident.

— Și lui Janet?

— Păi, da. Așa cred.

— Și lui Sarah?

Ted își încordă corpul.

— Înțeleg ce faci. Încerci să-mi pui mie-n cârcă rezultatele lor în viață. Nu te mai obosi. Ted amestecă un set de cărți de joc, cam zgomotos și ostentativ.

— Abia ce ți-am cunoscut toată familia, spuse Beth, dar mi se pare demonstrația perfectă a unei profeții împlinite.

— Asta e o chestie religioasă?

— Nu. E realitatea.

Ted se întoarse spre Wade.

— Wadey-puiule, dacă te-aș fi ținut în brațe când aveai opt ani sau dacă m-aș fi prefăcut că dau doi bani pe macheta ta cu piramida din Giza, crezi că ai fi fost acum alt om?

— Stai să mă gândesc. Wade luă o gură de băutură. În esență, da, dar în general, nu. Cred că viața mea ar fi arătat mult mai tradițional. Aș fi avut casă, soție, doi copii și câine. Poate și...

Beth îi aruncă în față un pahar de limonadă.

— *Asta* pentru ce-a fost?

— Pentru că eu nu sunt o soție și doi copii, Wade. Mai du-te-n mă-ta. Și se repezi afară, pe urmele lui Nickie.

— Mersi, tată.

Sună telefonul; răspunse robotul lui Kevin: *Kevin a ieșit la joacă, dar se întoarce repede.*

Bip.

— Kevin, sunt Mickey. Ți-am reparat nădragii. Nădragi – ce cuvânt *haios.* Pa, dragă.

Clic.

Aproape imediat după primul apel, telefonul sună din nou. De data asta era Janet.

— *Wade? Ted? E cineva acolo?*

Wade înșfăcă telefonul.

— Mamă. Bună.

— Bună, scumpule.

— Ești bine?

— Sănătoasă și voioasă.

Judecând după zgomotul de fundal, era pe drum.

— Unde ești?

— Flor, dragă, unde suntem?

Îi spune „Flor, dragă"?

— Suntem în Kansas, dragă, răspunse Florian.

— Flor, nu te mai prosti. Unde suntem, de fapt?

— Pe autostrada 95, în drum spre Daytona Beach.

— Suntem în drum spre Daytona Beach, dragă.

— Howie e acolo?

— Da, Howie e aici.

— I-au făcut ceva?

— Howie e bine, dragă. Haideți să ne întâlnim.

— Unde?

— *Chez* Lloyd și Gayle.

— Cu toții?

— Nu. Doar tu, Ted și Nickie. De ceilalți nu-i nevoie. Te rog. Vorbesc serios. Te rog să-mi confirmi că ai auzit ce-am spus.

— Te-am auzit. Ai vândut scrisoarea?

— Ne vedem puțin mai târziu, dragă.

24

Janet își păstrase întotdeauna pedanteria, în ciuda nenumăratelor atacuri ale lumii moderne la adresa ei – dar pedanteria îi cedase ușurel cu doar o lună înainte de Florida. Era într-un Internet café din centrul Vancouverului (*trebuie să ies din casă; trebuie să ies din casă; trebuie să ies din...*) și se distra încercând să dea de urma unor vechi prieteni de la facultate și să reînnoade legături ignorate timp de patruzeci și cinci de ani.

Dragă Dorothy,

Sunt eu, Janet – Janet (Truro) Drummond. Incredibil, nu (!!!)? Au trecut patruzeci și cinci de ani, iar eu stau în Vancouver, am trei copii mari (Sarah apare des la știri, probabil că o vezi din când în când) și am rămas fără Ted. Da, Marele „D" s-a cărat cu o junâ. O surpriză, dar...

Prea intim, prea brusc. Mai bine:

Dragă Dorothy,

Sunt Janet Truro (Drummond). Surpriză! Internetul ăsta schimbă așa de mult lucrurile. Ce mai faci? Nu cred că ne-am mai văzut de... când? Am dat peste tine întâmplător la Loblaws în Toronto, în 1963 – să fi trecut chiar atâta timp?

Nu. Prea plictisitor. Apoi, Janet își aminti cum Dorothy aruncase o privire în căruciorul lui Sarah, îi văzuse brațul

lipsit de palmă și bătuse grăbită în retragere. *Dă-o încolo pe Dorothy. Plânge cineva după ea?*

În acel moment, bărbatul de lângă ea, pe care Janet îl catalogase în treacăt drept tipul omului de afaceri, scoase un oftat de exasperare. Judecând după cutele de pe frunte, plescăitul buzelor și modul stângaci în care mânuia mouse-ul, era un neofit. Era un bărbat brunet, solid, care părea prietenos și făcea parte din generația lui Janet. Era în mod evident adâncit într-o căutare, dar nu avusese noroc; Janet nu se putu abține să nu se uite pe furiș spre monitorul lui. Era absolut sigură că o să dea peste un site cambodgian în engleză, de genul „Eu fierbinte rău", dar în loc de asta văzu site-ul unei firme de propan din Missouri. Monitorul bărbatului scotea un bipăit slab, indicând greșeală după greșeală, iar el începuse să-și piardă răbdarea.

— Poate că te pot ajuta, spuse Janet.

Bărbatul arăta de parcă ar fi fost surprins gândind cu voce tare.

— Pur și simplu nu mă descurc cu *chestia* asta. Nu găsesc decât tâmpenii irelevante.

— Căutai anumite informații? întrebă Janet cu blândețe.

— Da. Copiii mei mi-au cumpărat un CD-player nou și nu găsesc nici un CD care să-mi placă în magazine, așa că m-am gândit să intru pe Internet.

— Ce CD-uri cauți?

— The Kingston Trio. Four Lads.

— Oh! Nu-mi vine să cred, erau preferații mei. Entuziasmul lui Janet era ca un cocker spaniel care se smucește în lesă.

— Zău?

— Oh, ce bine mă distram pe muzica lor. Erau așa de simpatici, iar eu eram la facultate. Pulovere și cozi de cal. Eu eram Little Betty Coed[1].

1 Titlul unei melodii a lui Rudy Vallee, care a făcut furori în anii treizeci și despre care se spune că ar fi fost una dintre sursele de inspirație pentru personajul Betty Boop.

— Unde la facultate?

— U of T[1].

— Acolo a fost fratele meu. Eu am făcut McGill. Sunt Ernie.

— Janet.

Janet se hotărî că vrea și ea niște CD-uri cu Kingston Trio. Începu vânătoarea. În tot timpul ăsta, se ținură amândoi de glume ca niște prieteni vechi. Janet nici nu-și mai amintea de când nu se mai înțelesese atât de bine cu un bărbat chiar din prima clipă, iar în scurt timp găsiră zeci de CD-uri, dintre care Ernie cumpără cinci și i le oferi cadou lui Janet.

— Ernie, nu trebuia...

— Nu. Ia-le ca pe un onorariu pentru căutare. Ai fost minunată.

— Web-ul e doar o chestiune de bun simț, să știi.

— Ba nu-i așa. E un haos, iar tu m-ai salvat. Se uită cu coada ochiului la ceasul din colțul ecranului. Trebuie să mă duc s-o iau pe nepoata mea de la patinaj. Ce faci diseară, la ora cinei? Poate mă crezi prea direct, dar nu văd nici o verighetă.

— Nici n-am. Renunțase la verighetă în ziua în care se semnase hotărârea de divorț.

— Atunci dă-mi voie să te scot în oraș.

— Ernie! Ești așa de...

— Tipul care-mi repară frânele mi-a recomandat un local. M-am dus să-l văd – e drăguț. „Domnul Friptură".

Janet își înăbuși un hohot de râs.

— Știu, știu – ce nume idiot, dar îmi place mult friptura. Ne vedem acolo la șapte?

— Bine.

Apoi el plecase, iar Janet își dăduse seama că avea să meargă la prima ei întâlnire de patruzeci și trei de ani încoace.

---

1 University of Toronto.

Fusese o seară caldă, atipică pentru Vancouver. Vântul era ca o răsuflare fierbinte pe pielea lui Janet. Ajunsese devreme la restaurant și așteptase afară; căldura îi amintea de verile din tinerețea ei, cu mult înainte de epoca aerului condiționat.

Ernie apăruse într-un Impala roșu murdar, de pe la sfârșitul anilor nouăzeci. Era prima marcă de mașină pe care reușise Janet să o distingă, de la Mustangul 1965; Impala fusese marca pe care o conducea tatăl ei. *Deci a mai supraviețuit și altceva de pe vremea aia.* Cercetă atent mașina, să vadă dacă se schimbase la fel de mult ca ea.

— Deci ești obsedată de mașini, nu? spuse Ernie.

— Eu? Nu. Tatăl meu avea un Impala. Nu m-am mai gândit la mașina asta de mulți ani.

— E o mașină bună. Sigură, ieftină și confortabilă. Ți-e foame?

— Mie? Foame? Nu, vai de mine. M-aș mulțumi și numai cu două jeleuri și un strugure.

„Domnul Friptură" era un carnaval de steaguri heraldice din vâscoză ce fluturau în aerul condiționat care o luase razna. Niște adolescenți cu aer de delincvenți, îmbrăcați în costume de epocă prost croite, învârteau niște tăblițe electronice dând iluzia că asigură serviciul.

— Locul ăsta e așa o drăcovenie, spuse Janet, că mă ia cu amețeală.

— Drăcovenie? N-am mai auzit cuvântul ăsta din... din...

— Anii cincizeci?

— Păi... *da.*

— Suntem piese de muzeu, Ernie.

După ce se așezară, o chelneriță le luă comanda de băuturi.

— Eu vreau o votcă cu suc de portocale, spuse Ernie. Se uită la Janet.

Mai bine nu-i spun de leziunile din gură.

— Cafea fără cofeină, vă rog.

Bip, bip, bip.

Comenzile fură introduse într-o plăcuță electronică, apoi chelnerița-copil se îndepărtă de masa lor. Din panourile de pe pereți chițăia o muzică metalică difuză, spaniolă, ca și cum înăuntru ar fi avut loc o petrecere a șoarecilor. Meniurile pentru cină sosiră odată cu băuturile.

— Salatele arată grozav, spuse Ernie. Le-ai văzut?

— Sigur că le-am văzut. Salatele sunt plămânii unui restaurant, Ernie. Absorb impuritățile și bacteriile din mediu, ca să ne putem bucura de un aer mult mai curat.

— Mai bine mă abțin.

— Ernie, eu mă duc să mă refresez. Mă întorc cât ai zice pește. Janet se duse la toaletă și luă o tabletă de dronabidol, ca să-și crească apetitul. *De ce e încă așa o mare rușine să iei o pastilă în public?* Se uită în oglindă. *Azi sunt în formă.* Se întoarse la masă, unde Ernie își scosese haina.

— Ernie, văd că te relaxezi.

— E un loc plăcut. Amuzant.

— Ernie, te-ai întrebat vreodată de ce, dintre toate animalele, tocmai broaștele țestoase și papagalii trăiesc cu secolele? De ce nu, de pildă, jaguarii sau rațele sălbatice? E ca și cum papagalii și broaștele țestoase ar fi câștigat la loteria regnului animal.

— Nici oamenii n-au nimerit rău. Șaptezeci-și-doi-virgulă-cinci e rezonabil.

— Ai pomenit de nepoțica ta, Ernie. Unde-i familia ta?

— Sunt văduv. S-au făcut doi ani deja – Lucy. Limfomul Hodgkin. S-a dus în doi timpi și trei mișcări.

— Îmi pare rău.

Ernie oftă.

— Mergem mai departe. Luă o înghițitură din băutura lui. Un alt adolescent delincvent veni și le luă comanda de mâncare.

— Și care-i povestea ta, Janet? Ce caută o femeie ca tine într-un Internet café? Pari mai degrabă genul preocupat de protecția animalelor și yoga.

— Azi am descărcat informații despre NASA. Am o fiică astronaut. Sarah.

— Deci *ești*... ești mama lui Sarah Drummond. Nu eram sigur. N-am vrut să aduc vorba. *Caramba!* Iau masa cu o vedetă. Oau.

Janet se întrebă cum se va schimba Ernie, acum că intrase în contact cu o celebritate la mâna a doua.

Sosiră salatele. Vorbiră în continuare despre dinții lor, despre vremea înăbușitoare, despre albine și despre școlile la care fuseseră – aveau o cunoștință comună, un prieten din copilărie al lui Janet care lucrase la biroul lui Ernie din Manitoba. Vorbiră despre cei doi băieți însurați ai lui Ernie, unul plecat departe, în Franța, la Strasbourg, iar celălalt rămas în oraș și aflat în toiul unui divorț încurcat, cu probleme de custodie.

Sosi mâncarea și începură să discute despre apropiata lansare a rachetei. *E așa de plăcut să stau la masă cu cineva de leatul meu – nu-i nevoie să-i explic nimic.*

Janet reuși să ia câteva guri din puiul ei; li se luară farfuriile. Ernie o întrebă dacă mai vrea și altceva.

— Ce zici de o plăcintă cu ciocolată? întrebă Janet. Făceam și eu plăcinte din astea din noroi, pe străduța din spatele casei noastre, în Toronto. Erau minunate. Mama ar fi murit dacă ar fi aflat că le mâncam.

— Plăcintele cu ciocolată sunt destul de grele, spuse Ernie. Nu mai bine luăm una singură și o împărțim?

Janet fu de acord și comandară o porție. Între timp sosiră și două cafele fără cofeină. Ernie inspiră adânc, apoi întrebă:

— Știi, Janet, tot nu mi-ai explicat cum se face că știi atâtea despre Internet.

— Înainte îmi era frică de el, dar dacă ai ști povestea mea, ai înțelege de ce.

— Care-i povestea ta?

— Ai să-ți schimbi părerea despre mine dacă-ți spun.

— Oh, nu, cum aș putea?

Ce mă fac acum – să mint? Normal că nu.

— Uite cum stă treaba: fostul meu soț, Ted, mi-a dat papucii pentru o nevastă-trofeu acum patru ani. Sunt o proastă că n-am mirosit chestia asta mai devreme, dar m-a ajutat să miros de-acum înainte treburile astea. În momentul ăsta stau singură într-o casă mare din suburbii, din care-au plecat toți trei copiii. Mă adaptez. Reiau câteva prietenii vechi, fac cursuri pe Internet seara. Apoi, într-o zi, Wade, fiul meu cel mare, îmi face o vizită-surpriză de la Las Vegas, unde locuia de nu știu când. Wade e buruiana familiei. Escroc. Adorabil. E copilul meu preferat, dar n-o s-o recunosc niciodată în public. Deci Wade vine în oraș, întâlnește o gagicuță pe care-o cheamă Nickie într-un bar din zonă și îi trag o partidă de tăvăleală. După asta se duce în vizită la fostul meu soț, Ted, și cine crezi că intră pe ușă, nimeni altcineva decât Nickie – se vede treaba că gagicuța Nickie de la bar e și nevasta-trofeu a lui Ted. Știu, e o farsă. Așa că Wade o întinde. Vine la mine acasă, unde ne așezăm noi fericiți la cină când deodată apare Ted și-i ciuruiește burta lui Wade cu o armă. Glonțul trece prin Wade și intră în sternul meu.

Janet arătă spre rana ei.

— Doamne, Dumnezeule, făcu Ernie.

Janet își spusese povestea de multe ori. Știa cum s-o ritmeze.

— Bine, nici o problemă. Ted e un cretin și nimeni nu depune plângere. Wade se întoarce la Las Vegas. După un an, eu mă îmbolnăvesc de pneumonie. Îmi fac analizele și... ai ghicit – *momentul adevărului* – SIDA. De la copilul meu. Așa că-l sun pe Wade și-i spun și aflu că se simțea rău de un an, dar că toată lumea credea că e de la ficat, care, după ce i l-au refăcut, a rămas mic cât o bomboană de mentă. Își face testele și, minune mare, are SIDA. Nu știu de unde a luat-o și nu contează. Acum amândoi trăim cu pastile. Janet își plecă privirea spre cafeaua care se răcea. Mai e, dar asta a fost esența. Povestea mea.

Plăcinta cu ciocolată sosi, cu două furculițe alături. Ernie tăcea. Janet luă furculița și gustă din plăcintă.

— Ernie, nu vrei niște plăcintă?

Ernie își privea mâinile.

— E o plăcintă bună, Ernie.

Ernie își mișcă mâinile spre plăcintă, dar se opri repede.

Janet lăsă jos furculița.

— Cred că e momentul să plec, Ernie.

Capul lui Ernie părea să vibreze ușor.

— Nu-i nici o problemă, Ernie. Dar cred că trebuie să mă duc.

— Aș mânca niște plăcintă cu tine, Janet, dar...

— Șșt!

— Dar...

— *Șșt.* Îl privi în ochi. Ieși din restaurant și se urcă în mașină.

Liderii noștri au murit.

Istoria ne-a părăsit.

Trecutul e o glumă.

O luă spre vest, îndreptându-se mereu spre apus; anunțaseră la știri că, din cauza unui incendiu forestier din insula Vancouver, cerul va căpăta culori spectaculoase și așa și era. Acolo, în mașina ei, Janet simți că se îndepărta pentru prima oară de oamenii din viața ei, de nevoile lor, de iubiții lor, de defectele lor, de listele lor cu răni nevindecabile, de poftele lor nespuse și de neastâmpărat, de cataloagele lor cu greșeli.

Trecu de un Camaro răsturnat, înconjurat de polițiști și de un ciorchine de adolescenți năuci și își continuă drumul.

Sunt bolnavă. Sufletul meu e bolnav. Simți chimicalele adunate într-o viață întreagă curgându-i prin fibrele și oasele corpului: vaccinuri, Pilula, pesticide, Malathion, îndulcitori, antibiotice, sulfonamide... *și Dumnezeu mai știe ce altceva.*

Arțari, blocuri, pescărușii și trailere pline-ochi de SUV-uri se derulau rapid în câmpul vizual al lui Janet. *Deci ăsta e viitorul – nu e viitorul la care mă așteptam, dar a naibii să fiu dacă-l las să mă ignore.*

Janet simți cum întreaga ei povară mentală de instantanee cu amintiri personale zboară pe fereastră – toate noțiunile

alea triste și amărâte din 1956 despre proprietate – dispărute ca țânțarii în august – șase decenii și jumătate de fapte bune nerăsplătite cu mulțumiri, de sex fără pasiune, de vinovăție paralizantă care n-a dus nicăieri, de abandon, de weekenduri petrecute îngrijind azalee și țesând găurile din ciorapii lui Sarah – dispăruseră toate.

Soarele intră într-un ultim picaj în spatele insulei Vancouver.

25

Florian se înființâ la ușa de la intrare la șase punct – un blond șters, ușor durduliu și neglijent. Albul ochilor lui era galben și unul dintre dinții din față era înnegrit de nicotină și ciobit. Putea să fie foarte bine tipul care-i vânduse lui Janet un set de cauciucuri pentru zăpadă iarna trecută. *La ce mă așteptam – la o aură? La Cary Grant? Mda, la așa ceva.* Janet intră în rolul de gazdă perfectă:

— Tu trebuie să fii – pauză – *Florian.* Intră, te rog, afară e așa de cald.

— Dar mai întâi trebuie să-ți pup mâna. Florian îi pupă mâna. Janet îi simți vârful limbii – *sau mă înșel?*

— Ooh, vai de mine – ce gest european!

— *Enchanté.* Se ridică în picioare și aruncă o privire înăuntru. Asta e casa ta?

Janet se uită în jur de parcă fusese acuzată de o crimă de care nu era vinovată.

— Doamne, Dumnezeule, nu.

— Sunt foarte ușurat de ce-mi spui. Florian se opri un moment ca să absoarbă pe de-a-ntregul stilul de design interior al lui Gayle. Aspectul general *chiar* te face să tânjești după o cameră japoneză drăguță și goală, în afară de o vază și de o creangă răsucită ingenios. Aruncă rapid o privire și în living. *Gott im Himmel!*

— Știu, e o nebunie. Ce părere ai de locul ăsta – Tara, ai?

— Iar tu, o magnolie atât de încântătoare...

— Îmi strâng lucrurile cât ai zice pește.

— Cum ar fi... pastilele?

Janet zâmbi.

— Cum ar fi că nici nu-ți vine să crezi.

— Oh, ba da. Afacerea familiei, știi tu.

— Păi sigur, cum să nu. Janet își recuperă geanta cu medicamente și ieșiră amândoi pe ușă, pe care Janet o lăsă deschisă.

— Unde să mergem la cină? întrebă ea.

— Am ales un loc pe coastă, la câțiva kilometri de aici. Ca să fiu sincer, n-am pus în viața mea piciorul în Daytona Beach sau în împrejurimi.

— Păi pe-aici găsești ori friptură, ori file de fructe de mare cu bacterii. *De fapt,* mi-ar plăcea un restaurant *franțuzesc,* dar n-ai decât să visezi, Janet Drummond. Untul ăla delicios, iar francezii nu se zgârcesc niciodată la sare.

— Oh! spuse Florian. Și tu ești înnebunită după sare.

— Vai de *mine,* da. Dacă găsești un bulgăre de sare pe o pășune de vaci, iau cina acolo cu tine din toată inima.

— Janet, pur și simplu *trebuie* să-ți trimit o sticlă cu sare din asta malteză de mare, Fleur de Sel Sardaignain – cu bucățele mici de anșoa băgate în fiecare grăunte – foarte subtil.

— Cred că am văzut chestia asta la *Martha Stewart.*

— Oh. Florian se bosumflă pe moment. De ce-o fi popularizând femeia aia *totul?*

— În zilele noastre au scos sarea din toate mâncărurile. Mâncarea a devenit așa o leșinătură! Ai observat?

— Nu-i așa? Urcă, te rog.

Florian îi deschise ușa unei limuzine Lincoln, cu bancheta din spate despărțită de locul șoferului printr-o placă de sticlă fumurie. Janet intră în mașină, iar Florian vorbi către sticla fumurie:

— Tio, la localul ăla cu fructe de mare din New Smyrna Beach, pe care l-am ales noi.

— Da, domnule.

— Rulota e gata?

— Da, domnule.

— Rulota? întrebă Janet.

Florian se întoarse spre ea și îi arătă o casă transportabilă tipic texană, oprită pe stradă în spatele lor, și spuse:

— Sunt exact opusul celor care călătoresc cu bagaje puține. Dar gata cu mine, că-s foarte, foarte plicticos – tu ce zici?

— Eu? Neinteresant, neinteresant, neinteresant.

— Asta nu-i tocmai adevărat, Janet. Pentru început, cum ai contactat SIDA?

— Oh, *asta.* Povestea dură tot drumul până la restaurant, treizeci de minute spre sud, iar odată cu ea Florian află multe lucruri despre familia Drummond și se arătă cât se poate de înțelegător. O luă de mână.

— Săraca, *biata* femeie. Meriți bunătate și cu ce te alegi? *Cu asta.* Florian arătă spre un bar pe lângă care treceau, cu un panou mare în față pe care scria MOTOCICLIȘTII SUNT BINE-VENIȚI, de parcă ar fi rezumat întreaga aură a culturii.

— Nu e așa de rău, să știi, spuse Janet.

— Janet, minți de îngheață apele. Ia spune-mi, cât de des îți iei pastilele?

— Din patru-n patru ore.

— Și cu asta am spus tot.

Mașina intră într-o parcare mare și încetini în fața unui local numit The Shanty. Rulota se hurduca în spatele lor.

— Mergem la cină?

Intrară în restaurant; avea pereți de un verde-mentă, iar aerul era încărcat de miasme de țigară, soluție de curățat folosită de personalul de serviciu și ștevie. În mod evident, Florian era oripilat:

— Ce gafă din partea mea, Janet. Scuzele mele.

— Nu, hai să stăm aici, Flor. O să fumăm – am hotărât că mă apuc din nou de fumat în seara asta, după un hiatus de zece ani. *De ce am hotărât asta? Mă rog, de ce nu?*

— Îmi place la nebunie să fumez, spuse Florian. Și mi-ai spus „Flor". Câtă obrăznicie. Câtă indiferență.

Janet era surprinsă.

— Vrei să zici că n-ai fumat în mașină din cauza mea? Ești un dulce.

O femeie tânără, care căsca întruna, cu părul ondulat permanent și neîngrijit la extrem îi conduse într-un separeu – sau mai degrabă îi exilă într-un separeu din colțul de est al restaurantului, unde lumina tărcată a soarelui se chinuia să intre pe fereastră.

— Mulțumesc, zise Janet, la care tânăra răspunse:

— De parcă aș avea de ales.

După ce plecă, Janet spuse:

— Îți vine să te întrebi dacă managementul ar putea găsi o metodă să stoarcă și mai tare ritualul cinei de orice bucurie.

Florian deschise un pachet de țigări Dunhill.

— Te rog.

Janet acceptă o țigară și și-o aprinse, iar valul de nicotină îi gâdilă amigdalele, transportând-o înapoi în anii cincizeci în lumea ceaiurilor din facultate.

— E așa de plăcut, îi spuse ea lui Florian. Oare de ce m-oi fi lăsat?

— Pariez că pot s-o concediez pe hostesa noastră cu două telefoane, spuse Florian.

— Pe ce pariezi?

— Dacă îmi iese, faci tu cinste cu desertul.

— S-a făcut.

Florian dădu un telefon de pe mobil și lătră niște fraze în germană în receptor, după care închise. Mai dădu un telefon, puse aparatul deoparte și spuse:

— Fii atentă.

Telefonul de la recepție sună, hostesa răspunse, ascultă, zbieră – „La fel și ție. Oricum uram haznaua asta." – închise și ieși cu pași mari – și zgomotoși – pe ușă.

Janet nu-și fumase nici măcar jumătate de țigară.

— Fac cinste cu desertul.

— Ador să fiu meschin, spuse Florian.

— Și eu aș vrea să fiu meschină, spuse Janet.

— Ba n-ai vrea.

— Ba *da*. Pentru că, dac-aș fi meschină, nu mi-ar mai păsa atât de mult de tot felul de lucruri.

Puținii angajați care mai rămăseseră alergau în toate părțile ca iepurii și ieșeau cu schimbul în parcare, ca s-o consoleze pe hostesa dată afară. În acest vid de personal, Florian se duse la bar și turnă două martiniuri cu gin. Apoi se așeză la masă, îi întinse unul lui Janet, arătă cu capul spre fereastră și spuse:

— Uită-te și tu cum, dacă faci vânt unui singur angajat, schilodești o întreagă economie – în cazul ăsta, economia de la The Shanty. Tata spunea mereu că cea mai rapidă metodă de a schilodi o economie e să manipulezi sindicatele-cheie astfel încât să facă grevă. Invariabil, clasa mijlocie va fi dată peste cap și, înainte să te dezmeticești, *bum*, te trezești că un tiran trage sforile. Facem orice pentru ca salata să n-ajungă la timp în supermarketuri. *Noroc.*

— *Noroc.* Ciocniră paharele, apoi Janet spuse: Dar știi, Flor, nu mi-ai spus nimic nou față de ce pricepusem deja singură.

— Nu mai spune!

— Nici nu-ți *închipui* ce chestii găsesc pe Internet.

— Îți place să te dai pe web, nu?

— Oh, Doamne, da.

— Și prietenii tăi se dau?

— *Pfui.* Nu. Sunt de-a dreptul scârbită de generația mea. Și-au pierdut curiozitatea, dar eu nu – ador Internetul. Toate informațiile astea care erau odată interzise sunt acum așa de ușor de obținut.

— Cum ar fi?

— În primul rând chestii medicale. Și, în al doilea rând, dosare și documente ale guvernului – eu n-aș mai avea încredere în nici un guvern, de nicăieri.

— O decizie inteligentă. Ai vorbit vreodată porcările?

— Da, dar aș muri dacă ar afla familia mea.

— Care-i numele tău secret pe web?

Janet se înroși.

— O, haide, Janet, spune-mi.

— Îmi promiți că nu râzi?

— O să încerc.

— Sexoasa asiatică.

Râsul lui Florian suna ca lătratul unui câine. Janet roși.

— Vreo întâlnire fierbinte?

— Nu, dar *puteam* să merg dacă voiam.

— De ce să dai înapoi?

— Florian, aș fi putut să vorbesc chiar cu copiii mei – o, Doamne, mă apucă tremuriciul numai când mă gândesc la asta.

— Tot timpul te loghezi cu numele de Sexoasa asiatică?

— Nu. Am creat personajul ăsta doar pentru că am vrut să văd cum se poartă bărbații când nevasta e în bucătărie și ușa de la birou e încuiată.

— Și ce-ai aflat?

— Bărbații se conduc exclusiv după sculă.

— Atâta tot?

— Nu ajunge? Eu am fost crescută în ideea că bărbații se conduc după idealuri politice și sociale. *Am crezut* asta.

— E momentul să mai bem un martini. Mai vrei și tu unul?

— Da, te rog.

Un grup de opt seniori, care sărbătoreau o aniversare în celălalt capăt al restaurantului, pregătea o răscoală; a doua incursiune a lui Florian la bar trecu la fel de neobservată ca și prima. Se întoarse la masă și-i dădu lui Janet băutura.

— Dau un cocteil pentru gândurile tale, spuse Florian.

— Ei bine, *am avut* o întâlnire, dar nu ne-am cunoscut pe Internet. Ne-am cunoscut *totuși* la un Internet café. Janet ameți̧se de la țigară.

Florian deveni interesat.

— Oh?

— Dar, când a aflat că am SIDA, dus a fost. Și cu asta basta.

— Dus a fost, nu?

— Mda. Ernie – Ernie Farmingham.

— Din Vancouver?

— Da.

O strălfulgerare rapidă de interes traversă fața lui Florian; Janet îl privi în ochi.

— Ca să fiu foarte exactă, stă în nordul Vancouverului. O să-i distrugi viața, nu-i așa?

— Categoric, Janet.

Janet se simțea de parcă lua cina cu Dumnezeu.

Li se aruncară meniurile pe masă.

— Ar trebui să comandăm, spuse Janet, dar nu știu ce să zic – adică sunt imunodeficientă, iar locul ăsta e o bombă nenorocită. Mâncarea de aici poate fi dubioasă și mă refer la E.coli 157[1].

— Nu și dacă o să comandăm în stil Florian.

— Ce stil e ăsta?

— Uită-te. Traversă camera, bătu pe umăr un chelner și-i întinse o bancnotă de o sută de dolari. Într-o clipită, chelnerul se înființă lângă Janet.

— Păi cred că o salată verde – cu sosul alături – și niște Fettucine Alfredo ar fi foarte bine.

Chelnerul, Steve după numele de pe ecuson, se întoarse spre Florian și-i dădu înapoi bancnota de o sută de dolari.

— Nu-i nevoie. Restaurantul a luat-o razna în seara asta, pentru că Shawna a fost dată afară.

— De ce anume? spuse Janet.

— Karma. Se purta de parcă era ograda ei, pentru că se cuplase cu managerul de weekend. *Ooh* – eram căzuți pe spate, ce mai. În orice caz, domnule, ce comandați?

— Da – o salată verde cu, fără îndoială, fascinantul vostru sos al casei, supă de roșii cu porție dublă de crutoane, crochete de pui – *mmm, un deliciu!* – cu sos de muștar pe deasupra. Dup-aia ce-ai zice de – da, *zucchini* bine prăjite și, după, un *entrée* de miel la care înlocuim pilaful de orez cu cartofii și după…

— Domnule?

---

1 Bacterie ce poate cauza infecții grave.

— Da, Steve?

— Nu sunt sigur că vă înțeleg. Mai așteptați pe cineva?

— Nu. Sunt doar eu și încântătoarea mea Janet.

— Păi atunci aveți deja mâncare mai mult decât suficientă pentru dumneavoastră – dacă-mi permiteți această remarcă.

— Mulțumim, Steve, dar aș vrea să mai comand ceva. Nu există nici o lege specială în New Smyrna Beach care să reglementeze cantitatea de mâncare care poate fi comandată, nu-i așa?

— Nu, domnule.

— Bun. Florian comandă trei antreuri, specificând la fiecare cu o atenție meticuloasă înlocuirile și gradul de pătrundere al cărnii.

Steve se gândea, amuzat, la ceva.

— Frate, bucătarul o să facă crize.

— Viața e făcută ca să ne bucurăm de ea, nu, Steve?

— Da, așa e, domnule.

— Trebuie să trăiești fiecare clipă și să exploatezi orice bucurie. Distracție, distracție, distracție. Acum fuga la bucătărie, Steve. Aproape că ne-am ieșit din minți de foame.

— Ești cam flămând în seara asta?

— Da, și o să-i dau puștiului ceasul meu Piaget ca bacșiș. Acum, îmi spuneai la telefon despre o cremă nouă pentru cuperoză...

— Da, într-adevăr.

Cei doi vorbiră timp de zece minute despre produse de îngrijire a pielii legale și ilegale, până când personalul începu să le arunce priviri furișe. În scurt timp apăru bucătarul.

— Faci mișto de mâncarea mea?

— Dimpotrivă, îți omagiez mâncarea.

— Ești șmecher?

— Nu, sunt un *client.* Sunt sigur că mâncărurile dumitale sunt excelente și abia aștept să le mănânc pe toate. Shanty e renumit în toată zona cu cod 904 pentru mâncarea sa aleasă și atmosfera veselă. Toată lumea știe asta. Acum, du-te să gătești, prietene!

Buimăcit, bucătarul plecă. Steve mai rămase.

— Steven, băiete, spuse Florian, dacă mulți grăsani mănâncă multă mâncare care îngrașă, asta e o chestie bună, *foarte bună* pentru America.

— Nu vă mai înțeleg, domnule. Și puteți să-mi spuneți Steve.

— Ca peste tot în viață, Steve, contează numerele, numerele și iar numerele. Mulți grăsani înseamnă mulți fermieri mulțumiți, producători de produse agrochimice mulțumiți, șoferi de camion mulțumiți, angajați la fast-fooduri mulțumiți – fericire și veselie pentru toată lumea. Grăsimea străbate întreaga economie ca un tsunami de prosperitate.

— Totuși, grașii au mai multe probleme medicale. Chestie de bun-simț.

— Tocmai asta-i frumusețea chestiei, Steve. În momentul ăsta ne aflăm într-un punct de echilibru perfect între o societate obeză și una prosperă. Dacă americanii ar mai lua în greutate fie și numai *câteva grame,* sistemul medical ar fi supraîncărcat, iar economia ar suferi. Dacă aceiași americani *ar slăbi* fie doar și câteva grame, Steve, economia ar intra în cădere liberă.

— Nu m-am gândit niciodată la obezitate în felul ăsta.

— Ei bine, acum te-ai gândit.

— Bine, domnule.

Steve plecă. Florian se întoarse spre Janet.

— Chestia aia pe care am spus-o – adineauri – cum că în viață contează doar distracția – e o minciună deplasată de toată frumusețea.

— Mă bucur că spui asta.

— Din câte văd eu, Janet, viața e doar un banchet nesfârșit de pierderi și, cu fiecare nouă pierdere care ți-e dată, trebuie să-ți muți mental mobila, să mai arunci din lucruri și, până termini, mai vine o pierdere, iar ciclul continuă la infinit.

— Mi-ai citit gândurile. Viața e un castron plin cu ferăstraie.

— Nu e greu. Văd asta în ochii tăi. Florian își termină băutura. Când ți s-a revelat pentru prima oară ideea asta?

— Am fost o prostuță. Am crezut în scenariul pe care-l primisem. Și apoi, într-o bună zi, la începutul anilor optzeci, m-am oprit la un stop în nordul Vancouverului și *poc!*, mi-am dat seama că ajunsesem pentru totdeauna la coloana cu minusuri a vieții și că cea cu plusuri se terminase. E ciudat că realizăm cât de profund ne-au afectat anumite evenimente abia la ani și ani după ce au avut loc. Dar tu?

— Așa a fost toată viața mea – o pierdere – senzația că lucrurile îmi alunecă printre degete. Nu banii – scot bani și din căcat – banii *mă plac* – dar toate celelalte: se duc, se tot duc, s-au dus.

— În lumea asta n-o să te prea compătimească nimeni pentru asta, Flor.

— Ah, dar vezi tu, eu nu cer compasiune. Florian își ridică privirea spre bucătărie. Vine mâncarea. Se ridică în picioare. Scuză-mă, mă duc să recuperez o prietenă. Mă întorc imediat – cât ai zice pește, cum spui tu.

Steven începu să aducă platou după platou cu mâncare și, după ce masa lor se umplu, mai aduse una pe post de anexă. Majoritatea felurilor i se păreau scârboase lui Janet – o salată Cezar cu eczemă; un mahi-mahi[1] cenușiu, pe punctul de a se descompune; bucăți înnegrite de... *carne de porc;* șireturi și benzi de cauciuc amestecate și redenumite „paste". După ce aduse toată mâncarea, Steve își suflă ironic un cârlionț de pe frunte.

— Am uitat ceva – da, stai așa. Luă o piperniță de pe masă. Piper?

— Nu, mulțumesc, dragă.

— Ce-ar fi să las aici pipernița. Pentru orice eventualitate.

Janet cercetă desfășurarea ridicolă de mâncăruri de pe masă și, când își ridică privirea, îl văzu pe Florian intrând pe ușă cu o femeie extrem de înaltă și neagră ca cerneala după el, îmbrăcată în haine de firmă viu colorate și nerușinat de scumpe – Pucci? Hermès? Degetele, gâtul și urechile îi

1 Specie de pește exotic.

erau acoperite de hălci de bijuterii uriașe de aur, care reflectau lumina. Janet nu mai văzuse niciodată o femeie care să poarte atâtea lucruri scumpe în același timp. Ostentativitatea ei părea aproape ilegală. Janet, ca și ceilalți clienți de la The Shanty, se uita fascinată cum cei doi se apropiau de masă.

— Janet, ți-o prezint pe Cissy Ntombe.

Janet se ridică în picioare, vrăjită.

— Bună.

— Încântată, desigur, spuse Cissy. Se așeză pe bancheta din fața lui Janet și întrebă: Ce vânt te-aduce prin colțul ăsta de lume, draga mea?

Janet se simțea ca o țărancă necioplită.

— Hai să zicem că niște treburi de familie.

— Minunat. Cissy desfăcu un șervețel și și-l întinse în poală.

— Dar pe tine? întrebă Janet.

— Și eu sunt aici cu treburi, răspunse Cissy, doar că nu de familie. Mă tem că toată familia mea a murit, draga mea.

— Doamne sfinte – ce groaznic!

— Compătimirea ta e mult prea generoasă, dar de jelit, am jelit destul. Se uită la mâncarea din fața ei. Florian părea nerăbdător să-i audă răspunsul, care a fost: Florian, o să avem nevoie de felii de lămâie, dar nu văd nici una aici.

O privi pe Janet.

— Nu s-a mai pomenit pește fără lămâie. Nu ești de acord?

— Categoric.

— Restaurantul ăsta nu e nici pe departe așa de distins ca cel de aseară, din Atlanta, dar presupun că așa se întâmplă dacă te aventurezi în provincii.

Florian savura zăpăceala lui Janet în fața acestui oaspete exotic, cu o exprimare ușor învechită. Janet îi aruncă o privire care voia să întrebe *cine-e-persoana-asta?*, dar el se mulțumi să arate spre mâncare și să spună:

— Totul e pentru tine, Cissy dragă – dă-i bătaie.

— Cum spuneam, o să am nevoie mai întâi de câteva felii de lămâie, dragul meu.

Florian plecă în căutarea feliilor de lămâie.

— Vorbești din întâmplare franțuzește? o întrebă Cissy pe Janet.

— Eu? Un pic. Sunt din Canada, care e bili...

— Vai de mine – franceza *canadiană*, despre care se zice că ar fi o varietate încâlcită a echivalentului său parizian.

— Presupun că franceza mea e un pic cam ruginită. Janet își stoarse creierii în căutare de subiecte de conversație, dar nu găsi nici unul. În plus, faptul că Janet nu știa ce rol juca Cissy în viața lui Florian era într-adevăr iritant.

— Florian comandă întotdeauna atât de multă mâncare?

— Nu pot să mă pronunț, Janet. Îl cunosc abia de două zile.

E o nebunie.

— Ești îmbrăcată trăsnet. Hermès?

— E Versace, draga mea.

Tăcere.

Iar tăcere.

— Ai citit vreo carte bună în ultima vreme? o întrebă Cissy pe Janet.

— Carte? Subiectul o prinse pe Janet pe picior greșit. Stai să mă gândesc – citesc mai mult ziare și reviste. Iar cărțile pe care le citesc sunt în general despre sănătate și nutriție. Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult. Dar tu, Cissy?

— Am recitit recent cartea mea preferată din toate timpurile.

— Care anume? întrebă Janet.

— *Uzanțe și bune maniere în înalta societate*, de domnișoara Lydia Millrod.

— E o carte nouă?

— Nu! Dumnezeule, nu, draga mea. A fost publicată în 1913, chiar înainte de marele război. Dar natura sa clasică a ferit-o de capriciile modelor.

— Înțeleg.

Florian se întoarse cu un platou plin de lămâie feliată.

— Hai să începem. El și Cissy cercetară rapid mâncarea, de parcă ar fi fost un bufet pentru cincizeci de persoane.

Amândoi aleseră niște porții de mâncare minuscule, zăpăcind-o și mai tare pe Janet. Ea îl întrebă pe Florian:

— Cum v-ați cunoscut voi doi?

— Niște prieteni de-ai mei mi-au povestit despre Cissy și am ținut neapărat s-o cunosc.

— Ce-au spus prietenii tăi?

— Mi-au spus că Cissy e din orașul Mubende, aflat la optzeci de kilometri vest de Kampala, Uganda. A fost prostituată timp de aproape douăzeci de ani și a făcut sex neprotejat de cel puțin 35 000 de ori. A fost expusă în mod direct la HIV de vreo 15 000 de ori și totuși în sângele ei nu se găsește urmă de virus sau de anticorpii aferenți.

Cissy părea iritată de discuție.

— Florian, spuse ea, nu se cade să vorbești chestiuni de afaceri la cină.

— Cissy, Janet mi-e ca o rudă de sânge. N-o să iasă nici o afacere de aici. Nu vreau decât s-o informez cum trebuie în privința ta, draga mea.

— Foarte bine atunci. Dar nici o vorbă despre bani. E strict interzis.

Florian se întoarse spre Janet.

— Cum spuneam, Cissy a fost descoperită în coliba ei de la marginea drumului acum câteva luni, de către niște cercetători de la Centrul pentru controlul epidemiilor din Atlanta. Făceau niște statistici epidemiologice de rutină și au dat peste ea din întâmplare. A fost adusă la Atlanta acum două săptămâni și i s-a dat o cameră de motel mare, practică și cenușie, care semăna cu o cameră dintr-un cămin studențesc din Ohio, de prin 1967. Din fericire, am și eu tam-tamul meu în junglă și am fost informat de situația lui Cissy. Acum două zile am sosit în Atlanta înarmat cu două vagoane de haine cumpărate direct de pe Seventh Avenue – cele mai scumpe și mai exotice haine pe care le-am putut găsi în Manhattan – și cu bucăți de mătase pe care erau prinse cele mai uluitoare bijuterii marca Harry Winston. Cissy a avut de ales – camera cenușie de cămin sau Versace. Și astfel am salvat-o.

— *Ai furat-o* pe Cissy de la Centrul pentru combaterea epidemiilor?

— S-o „fur"? Vai de mine, nu, spuse Florian. Și te rog, Janet, nu mai fi așa de burgheză. E rușinos. Cissy e liberă să plece, dacă asta vrea. Nu-i așa, Cissy?

— Camera mea din Atlanta era la fel de urâtă ca o cămară, spuse Cissy. Foarte jignitor. Se întoarse spre Florian: Voi avea îndată nevoie de un castron cu apă pentru degete.

Florian se întoarse spre Cissy:

— Cissy, dă-mi mâna. Luă mâna dreaptă a lui Cissy, pătată de sos de friptură. Janet, dă-mi mâna dreaptă – peste masă – așa.

— Eu...

— Ai încredere în mine, Janet.

Janet îi dădu mâna lui Florian.

— Bine. Luă un cuțit de carne, se uită la Janet, ridică dintr-o sprânceană și-i făcu o mică tăietură pe mână.

— Au. Florian, ce...

— Șșșt. Apoi, Florian îi luă mâna lui Cissy și o crestă și pe ea în palmă. Se uită pe rând la cele două femei, apoi le uni mâinile sângerânde și strânse cu putere.

Mâna lui Cissy era atât de caldă și de uscată, *era așa de greu să-ți închipui că înăuntru curgeau șuvoaie de sânge cald, sănătos,* dar sângele lui Cissy curgea într-adevăr, picurând pe fața de masă. Janet privi cum sângele se prelingea prin golurile dintre cele două mâini.

— Am să număr până la șaizeci și doi, Janet, spuse Florian. Atâta durează ca sângele să se închege peste o rană deschisă.

— Un elefant... doi elefanți... trei elefanți... patru elefanți...

Asta o fi ce cred eu că e?

— ...treizeci și patru elefanți... treizeci și cinci elefanți... treizeci și șase elefanți...

Nu se poate.

— ... cincizeci și nouă elefanți... șaizeci elefanți... șaizeci și unu elefanți... șaizeci și doi elefanți.

Ba da. E adevărat.

— Acum dezlipiți-vă mâinile.

Cissy își ridică privirea spre Janet.

— O să ai nevoie de alt șervețel, draga mea.

Janet era năucită. Rămase cu mâna suspendată deasupra mâncării.

— Uită-te la mine, Janet, spuse Florian.

Janet se uită la Florian, dar culorile și formele din cameră se schimbau ca niște canale de televizor.

— Acum s-a dus, Janet.

— S-a dus?

— Da. Gata cu pastilele. Gata cu virusul. N-a mai rămas nimic. S-a dus totul.

— Nu poate fi chiar așa de simplu.

— Aproape. Trebuie să-ți fac o injecție-două pe bază de plasma lui Cissy. Dar, practic vorbind, da. E chiar atât de simplu și da, s-a dus.

— Eu...

— Da, Janet?

— Eu nu...

— Cum te simți, Janet?

— Luminoasă. Foarte luminoasă.

— Adică te-ai luminat de fericire?

— Nu – în sensul propriu.

— Cum adică?

— Lumină albă. Mă simt ca... *soarele.*

26

Masa era acoperită de cincisprezece feluri de desert, iar Janet se simțea arhiplină după ce se înfruptase numai din două dintre ele. Pe deasupra, nu-i trecuse amețeala de după schimbul de sânge cu Cissy.

— Florian, o să fiu sinceră cu tine, spuse ea. Scrisoarea pe care aveam de gând să ți-o dau e falsă.

Florian încremeni o clipă.

— Îmi pare bine că mi-ai spus, Janet, pentru că altfel n-am fi rămas prieteni.

— De ce vrei scrisoarea aia atât de tare, Flor? Spune-mi și mie – *de ce?*

— *Tu* ce crezi?

— Pentru că – pentru că ți-ai pierdut mama prea devreme. Pentru că pari înnebunit după tot ce are legătură cu Anglia și presupun că achiziția unei asemenea scrisori e modul unui anglofil bogat de a-și descărca energiile și emoțiile astea.

— Foarte bine, Janet. *Într-adevăr,* mi-e dor de draga mea *maman,* dar nu de-aia vreau scrisoarea – sau mesajul dinăuntru – sau ce-o fi acolo.

— Ești aberant.

— Janet, ceea ce vreau eu de fapt e *plicul.*

— Poftim?

— O, sunt sigur că mesajul dinăuntru e întruchiparea drăgălășeniei și luminii, dar eu vreau plicul.

— Florian, ce tot spui?

— Gândește-te o clipă la mecanismele simple ale scrierii unei scrisori, Janet. Cineva trebuie *să lingă* plicul ăla, nu-i

așa? Și nu prea cred că linsul e genul de treabă pe care o încredințezi cuiva, nici măcar majordomului sau lui tati.

— Și?

— În lipiciul de pe plic, Janet, au rămas întipărite suficiente celule somatice stabile și intacte.

— Celule somatice?

— Asexuate – nici spermă, nici ovule. În câțiva ani – atenție, nu acum, ci peste câțiva ani – la fel de inexorabil cum CD-urile au luat locul discurilor de vinil, va deveni ridicol de simplu să clonezi mamifere – *orice fel* de mamifere – pornind de la celulele somatice. Dacă le dai acestor celule terenul perfect pe care să se dezvolte și le stimulezi corect, *pac!* Ai un prinț instant. După câte știu, fiica ta face teste la bordul navetei chiar pentru dezvoltarea acestei tehnici a viitorului. Într-adevăr, lumea e mică.

— Eu... m-ai prins, Flor.

— Ai înghițit un hap destul de mare. Apropo, lansarea a rămas pe poimâine, la 7:40 AM?

— Da.

— Bravo. Florian se uită la Cissy. Te-ai săturat, dragă?

— Mi-a ajuns. Cissy se mulțumea doar să stea și să-și pipăie palma tăiată recent.

Janet își vârî limba adânc, până pe fundul paharului de martini, ca să recupereze ultima picătură de gin. Apoi își ridică privirea.

— Nu poate fi chiar *atât* de greu să cumperi mătreață regală, Florian.

— Să știi că e greu – și bravo ție că gândești ca o femeie de afaceri. Dar găsirea celulelor rezolvă doar jumătate din probleme.

— Care-i cealaltă jumătate?

— Cealaltă jumătate e problema telomerilor.

— Ai?

— ADN-ul uman e ca un șiret de pantof, Janet, iar la fiecare capăt există niște mici calote care se cheamă telomeri. În funcție de zestrea genetică a familiei – asta dacă nu ești

cumva o franțuzoaică de o sută paișpe ani care bea zilnic câte un pahar de vin roșu – telomerii se uzează după vreo șaptezeci și ceva de ani. ADN-ul se descompune, îmbătrânești și mori.

— Și ce?

— Problema cu clonarea e că, dacă te-aș clona, de pildă, *pe tine,* Janet – și crede-mă, Janet, în momentul ăsta, în toată lumea se clonează într-o veselie – copilul rezultat și-ar fi secat deja porția de telomeri pe vreo șaizeci de ani.

— Șaizeci și cinci.

— Deci tehnic am avea un copil de șaizeci și cinci de ani. Prin urmare, cu cât fac rost de celule mai devreme, cu atât mai scumpe, mult mai scumpe vor fi. *Capisce?*

— Da, am *capisce.*

— Și, un alt avantaj, celulele astea îmi oferă un punct de reper cu care să compar viitoarele celule princiare.

— Normal.

Florian adăugă, ca o notă de subsol:

— *Și* mai e și o substanță celulară care se numește cromatină, dar asta e o poveste un pic cam complicată pentru mica noastră cină festivă.

Janet închise ochii.

— Janet? Te simți bine?

— Sunt copleșită.

— Știi ce ne trebuie nouă, Janet? Să ne facem mangă. Nu mai trebuie să-ți fie frică de interacțiunea medicamentelor cu alcoolul. Cissy te-a salvat.

Florian se duse la bar și luă pur și simplu o sticlă de gin. O aduse la masă și umplu trei pahare.

— Noroc.

— Flor, ca să știi și tu, adevărata scrisoare e sub perna de pe canapeaua din livingul casei în care ne-am întâlnit.

— Cum *naiba* ai eșuat în groapa aia de gunoi îngrozitoare?

— Povestea asta începe cu fiul meu, Bryan, care lasă gravidă o cutră pe nume Shw.

— Shw?

— Da.

Urmă obișnuita discuție aberantă despre Shw. După aceea, Janet relată șirul de calamități care se sfârșise cu Lloyd și Gayle închiși în propria lor temniță roz.

— E mult, mult prea mult, Janet. Pur și simplu *trebuie* să-i cunosc pe oamenii ăștia. Tot în închisoare sunt?

— Da, din câte știu eu. Voiam doar să-i speriem oleacă.

— Hai să mergem acum.

— De ce nu? Ia și sticla la tine.

— O iau. Florian se ridică și-i ținu scaunul lui Cissy. Știi, părinții adoptivi ai lui Cissy au fost englezi, iar ea a crescut în comunitatea diplomatică din Uganda. De unde și dialectul ei perfect de Mayfair. Nu-i așa, dragă?

Cissy părea indispusă.

— Florian, nu e politicos să discuți despre oameni în prezența lor de parcă nu ar fi de față.

— Îmi cer scuze, Cissy. Ai dreptate.

Florian lăsă câteva sute pe masă și, în timp ce tripleta se apropia de ușă, personalul din restaurant izbucni în aplauze spontane. Florian îi aruncă ceasul lui Steve. În parcare, Florian spuse:

— Jan, ce-ar fi să faci rapid un tur al rulotei. Sunt sigur că decorul ți se va părea mai mult decât încântător.

Janet o urmă pe Cissy într-un vehicul mare cât o clasă portabilă de liceu, care pe dinăuntru se dovedi a fi o căsuță de bâlci plină de nichel strălucitor, geamuri fațetate, surse de lumină ascunse și un belșug de oglinzi. Mobila simplă, neagră, era acoperită cu maldăre întregi de haine de firmă. Priveliștea unei asemenea averi înghețate sub formă de haine îi produse lui Janet un fior ilicit.

— E mică, aici sunt de acord cu tine, dar e o casă elegantă, spuse Cissy. Frigiderul e din oțel inoxidabil, iar tăblia e din marmură travertine, exact cum aveam în bucătăriile ambasadei engleze înainte ca Idi Amin și regimul lui sângeros să mă arunce în stradă. Deschise ușa de la baie; interiorul era

decorat cu marmură și oglinzi. Simplitate elegantă. Florian e într-adevăr prea bun, draga mea. Nu s-a dat în lături de la nici o cheltuială pentru a se asigura că nevoile mele de doamnă sunt îndeplinite corespunzător.

— E băiat de treabă, nu-i așa? spuse Janet.

— Într-adevăr. Mi-a oferit chiar și condiții pentru celelalte dorințe femeiești. Vino să vezi.

Deschise ușa dormitorului, în care Janet intră doar ca să dea peste Howie, gol-pușcă, dormind peste o cuvertură de șinșila și sforăind ca o mașină de tuns iarba. Pe noptieră era o sticlă de J&B pe jumătate goală.

— Am fost cu atâția bărbați, dar nici unul nu era atât de frumos. E îngerul meu. E răsplata mea.

Vai de mine – nu sunt nici măcar șocată sau jenată. Sunt amuzată. Probabil că ginul e de vină.

— Ești într-adevăr norocoasă, spuse Janet.

— A fost o încântare să te cunosc, Janet. *Au revoir.*

— *Au revoir.*

Lângă mașină, Florian îi spuse lui Janet:

— Voi, americanii, vă dați în vânt după vizitat case, nu-i așa?

— Eu sunt canadiancă, tu ești elvețian, iar Cissy e ugandeză.

Se urcară în mașină. Pe bancheta din spate era un răcitor din plastic Medevac.

— Ce-i acolo, Flor?

— Bunătăți și delicatese.

— Ce *fel* de bunătăți?

— Hai să ne uităm și să vedem. Scoase capacul și începu să scormonească prin conținutul răcitorului. Ador pur și simplu drumurile mele la Atlanta. E un oraș înnebunit după hoteluri. Menajerele sunt cele care ne furnizează conținuturile epocii viitoare. Ia uită-te la *asta.* Ridică o folie de plastic Ziploc. Peria de păr a lui Bill Gates. Cinci sute de dolari, bani gheață. Numai cu peria asta pot trimite mii de Floriani mai mici la școala de cosmetică. Ce mai avem noi aici?

— Glumești, nu-i așa? spuse Janet. Privirea inexpresivă pe care i-o întoarse Florian îi sugeră contrariul. Scuze, Flor.

Într-o altă pungă transparentă de plastic, sigilată în vid, era un prosop alb.

— Ashley Judd a trecut pe aici – imaginează-ți miliarde de mici Juddițe, care abia așteaptă să ne distreze pe cinste. Totuși, Celine Dion – *ea* a rămas Graalul meu. Doamne, femeia aia are o politică de tip pârjolitul holdelor când vine vorba de camerele de hotel. *Ooh* – ce-avem noi aici? Extrase un tricou împachetat în vid, în pungă de plastic. Garth Brooks, cu tot cu sudoare bărbătească. Parcă aud banii zornăind. Și aici – tonul lui Florian anunța piesa de rezistență. Scoase un recipient din aluminiu, iar vocea lui căpătă o nuanță evlavioasă – un prezervativ folosit de-al lui Tiger Woods, lăfăindu-se într-o baie de azot lichid.

— Termină!

— *Janet!*

— Termină imediat. Toată chestia asta devine exagerat de exagerată.

Florian închise răcitorul.

— Îmi dau seama că un novice poate fi copleșit.

— Pune răcitorul deoparte deocamdată, atâta tot.

— Bine. Mai bei ceva?

— Da, mulțumesc.

Florian turnă băuturile. Janet îl întrebă dacă nu-i era frică să umble nepăzit, fiind atât de bogat, dar el zâmbi și-și trase înapoi lobul urechii drepte:

— Am un cip implantat chiar aici. Dacă îl ating de cinci ori în două secunde, cum să-i zic eu, *echipa mea de lupte grele* se înființează la mine în două minute.

— Întotdeauna ai gărzi de corp la două minute de tine?

— Întotdeauna.

— Impresionant.

— Necesar. Dar parte din fișa postului lor e că nu trebuie să-i și *văd* neapărat. Așa se obține întotdeauna cea mai bună

protecție. Florian schimbă subiectul: Ia spune-mi, Janet, câți membri ai familiei tale sunt bolnavi?

— Patru: eu, Wade, Nickie și Ted.

— Ted?

— Cancer de ficat.

— Hmmm. Nu uita, tu nu mai ești bolnavă.

Oh, Doamne, are dreptate.

— Trei.

Florian continuă:

— Presupun că ar trebui să-i facem bine pe toți. Sună-i. Îi dădu telefonul lui Janet.

— Poți aranja și cancerul de ficat?

— Oh, *ce întrebare.*

Janet ezită o clipă, apoi începu să formeze numărul lui Kevin.

— Spune-le să vină la Daytona Beach, să se întâlnească cu noi, spuse Florian. Dar *numai* cei bolnavi. Nu pot să sufăr scenele de grup.

Janet sună, îi transmise mesajul lui Wade și în curând ajunseră la Lloyd și Gayle și parcară pe alee. În casă era întuneric, așa că aprinseră luminile. În living, Janet băgă mâna sub o pernă și scoase un plic cu *Mămica.*

— Poftim.

— Mulțumesc, Janet. Ce *e* scheunatul ăsta care se aude?

— Câinele Kimba, închis în birou. Familia monștrilor e jos. Hai să-i vedem.

Coborâră scările reci – nu răcoroase, ci *reci.* Janet deschise ușa. Se așteptase parțial ca niște monștri s-o înșface și să-i sfâșie măruntaiele sau să-i răsară în față o pușcă cu țeava tăiată, după care să fie legată de un scaun de birou. În loc de asta însă îi găsi pe Lloyd și Gayle în celula lor roz, cu un aer într-adevăr țâfnos.

— Era și timpul să vă întoarceți, rahaților. Aveți idee în ce belea v-ați băgat? Aveți *vreo* idee?

— Liniște, spuse Janet. V-am găsit bunătățile ascunse sub placa metalică din garaj.

— Oh.

— Mda. Bine zis „oh", spuse Janet.

— Atunci cine-i tipul *ăsta?* întrebă Gayle.

— El e prietenul meu, Florian, și e de o mie de ori mai bogat decât voi, găinarilor, așa că fiți umili în prezența lui.

Florian se întoarse spre Lloyd și Gayle.

— De un milion de ori mai bogat, de fapt. Apoi se întoarse de-a binelea și începu să le tragă un perdaf sever: Nulități idioate ce sunteți. Am auzit că v-ați dus și ați plătit tot pachetul. Prostie, prostie, *prostie.* Mamele donatoare se întorc tot timpul împotriva ta până la urmă. Cu cât voiați să-l cumpărați pe nepotul lui Janet?

Lloyd ridică din umeri.

— Cincizeci de miare.

— Și cu cât voiați să-l vindeți?

Lloyd dădu să răspundă, dar Gayle i-o reteză sfidătoare:

— Jumătate de milion.

— Cine-i cumpără?

— Ar trebui să vezi lista.

— Am văzut-o, spuse Janet.

Florian se întoarse spre Janet.

— Janet, mă dor sfârcurile de la rozul din camera asta. Hai să mergem sus.

În timp ce urcau scările, îndepărtându-se de carceră și de strigătele nedemne ale lui Lloyd și Gayle, Florian spuse:

— Ei, Janet, ai văzut și tu că afacerile mele sunt mult mai curate. Lloyzii și Gaylele de pe lumea asta o să dea faliment în doi timpi și trei mișcări. Ajunseră sus exact când Wade, Nickie și Ted intrau pe ușa din față.

27

Cerul se întunecase în timp ce Wade, Ted și Nickie se îndreptau spre Daytona Beach cu ferestrele închise. Wade se simțea ca într-un sarcofag mobil și chiar că moartea era cel de-al patrulea pasager. Aerul condiționat mergea, cu tot cu funcția de reciclare a aerului. Wade simțea cum aerul se umple din ce în ce mai tare de particule ale morții – din plămânii și din scalpurile și din pielea lor. Crăpă puțin fereastra. Pielea tatălui său era palidă și cerată; venele lui Nickie se umflaseră, pulsând de la kryptonită.

Nici unul dintre ei nu scosese vreun cuvânt. Ajunseră în fața casei, parcară și intrară pe ușă, care era întredeschisă.

Wade se strădui să-și păstreze calmul când îi găsi pe Florian și pe mama lui în livingul slab luminat. Aprinse luminile o clipă, dar Florian îi făcu semn să le stingă la loc.

— Decorul, Wade. Uită-te și tu.

— Salut, Florian. Ai ochi buni.

— Da, salut, Wade, bătrâne.

Vlăguiți și palizi, Ted și Nickie intrară târâș în urma lui Wade.

— Iar ei trebuie să fie Ted și Nickie.

Urmă o rundă bățos de formală de prezentări. Wade se aruncă pe o canapea din living.

— M-a luat un val de epuizare. Astea vin și trec. Alarma pentru pastile bâzâi, iar el își lăsă capul pe spate, trase aer în piept și spuse: Habar n-am ce ar trebui să iau acum.

— Ești muci? Ted se prăbuși pe o piesă de mobilier, urmat de ceilalți.

— Să-ți spun una tare, Florian, spuse Wade. Suntem cu toții în fază terminală. Începu să fredoneze marșul funebru, exact cum făcuse și tatăl lui mai devreme.

— Ba nu sunteți deloc așa, spuse Florian. Și e tare vulgar din partea ta să încerci să mă șochezi doar așa, de dragul efectului. Mama ta v-a dat o cu totul altă educație – nu-i așa, Janet?

Janet își masa tâmplele și nu răspunse.

— Ți-ai recuperat scrisoarea? îl întrebă Ted pe Florian.

— Da, spuse Florian.

— Câți bani a dat? o întrebă Ted pe Janet.

— N-a dat nici un ban, Ted. Nu mi s-a corect să-i cer bani.

— Nu ți s-a părut *corect?*

— Ted, Florian e prietenul meu și n-am vrut să murdăresc prietenia noastră cu bani.

— Janet, spuse Florian, ești mult, mult prea nobilă, dar nu vă agitați. O să vă dau o sută de mii pe ea – dar dolari canadieni, nu americani.

— Vai, mersi, spuse Ted.

— E ultima mea ofertă.

— Mda, bine, acceptăm.

— Bun, spuse Florian. O să-mi pun subalternii să vi-i aducă mâine dimineață.

— Mda. Cum să nu. Mă rog.

Wade se așteptase la o dramă glorios de încâlcită și în loc de asta se simțea ca și cum ar fi vândut un Trans Am din '89 prin mica publicitate.

— Vampirii ăia doi mai sunt închiși jos?

— Sunt plictisiți și irascibili, spuse Janet. Părea că are ceva noutăți de spus, dar că prefera să se abțină. Schimbă subiectul. Florian, Wade a lucrat la un moment dat pentru tine. Ce *făcea* propriu-zis? De fiecare dată când deschid subiectul face pe mutul.

— Fundul catifelat al lui Wade mă transporta în fiecare noapte până la Calea Lactee.

— Florian! Nu-i adevărat și o știi prea bine.

— Ce băiat țâfnos. Adună-te. Florian se uită la ceilalți. Tânărul Wade făcea în principal contrabandă cu mostre pentru laboratorul meu – specii aflate în pericol sau în curs de dispariție. Cel mai mare transport pe care mi l-a adus a fost un container plin cu tisă de Pacific. Îl fixă tăios pe Wade. Micuțul meu tăietor de lemne. Apoi continuă să se adreseze celorlalți. Aveam nevoie de coajă pentru tamoxifen, un medicament pentru cancerul de sân. Îmi aducea pe șest și delfini, care erau folosiți în cercetarea cancerului.

— Se folosesc delfinii pentru cercetarea cancerului? Nickie era șocată.

— Desigur, draga mea. Niște lighioane rele, *rele* de tot. Te-ar cafti, te-ar viola și ți-ar fura poșeta în mai puțin de trei secunde dacă ar ști că se poate. Industria tonului ne face un mare serviciu.

— Glumești.

— Apropo, Wade e de fapt un angajat foarte bun. Uneori, de nevoie, făcea și treburi murdare, dar nu s-a plâns niciodată. Pe de altă parte, îl plăteam bine, dar ce-a făcut el până la urmă? M-a părăsit pentru o... *nevastă de baseballist.*

— Mai ții minte când coralii de la marginea lagunei Wilhelminei au zgâriat fundul bărcii lui Eddy, care era plină cu codeină? Toată populația de delfini din zonă a intrat în euforie catatonică.

— Vaca *aia* nebună. Și acum mă mai chinuie cu chestia asta de fiecare dată când jucăm table în livingul ăla al ei – toate tablourile alea de colecție ale lui Jasper Johns care se transformă în hârtie de împachetat pe pereții ăia. E din cauza aerului sărat. Florian oftă.

— Eddy mai e pe-acolo?

— Eddy s-a dus în lumea celor drepți, Wade. Datorită unei șlehte de pirați din Santo Domingo care voiau barca lui plină de aparatură electronică Samsung. Ne putem consola cu ideea că scheletul lui va fi numai bun ca punct de pornire pentru un recif elegant de coral.

Wade și Florian se puseră pe depănat amintiri; Janet se duse să stea de vorbă cu Ted și Nickie. După câteva minute, cu colțul ochiului, Wade își văzu tatăl și mama vitregă cuprinși de o iluminare interioară bruscă – un val simplu și pașnic de lumină care îi traversă. Între timp, Florian trăncănea în continuare:

— ...și normal că bătrânul franțuz nu mi-a mai vorbit niciodată după ce i-am scăpat din greșeală Trinitronul din Cessna pe pista aia veche particulară – știi, guvernul bahamez a intrat cu buldozerul în ea imediat după plecarea ta – și *accentuez* cuvântul „greșeală". După toate aparențele, cumnatul lui a aterizat noaptea și a lovit televizorul cu roata, așa că a pierdut patru mii de trabucuri Monte Cristo care s-au întins pe toată pista. Dacă mă întrebi pe mine, trebuia să-și capseze stomacul și să slăbească vreo douăzeci de kile.

Ted și Nickie îi întrerupseră, ținându-se de mână și zâmbind ca niște adolescenți îndrăgostiți.

— Noi mergem să ne plimbăm și să luăm niște aer curat, spuse Ted.

Amândoi îi făcură cu ochiul lui Florian.

— Mulțumim, spuse Nickie, iar Ted îi mulțumi la rândul lui.

— Oh, făcu Wade. Bine... *Au un secret.*

— Ne întoarcem peste vreo oră. Și cu asta o luară din loc.

Florian se uită la Janet, care încuviință din cap. Wade începu să se simtă exclus din cercul lor de avizați.

— A, da – și cu Howie ce s-a întâmplat?

— E bine-mersi, spuse Janet.

— Unde e?

— În momentul ăsta are treabă.

— Ce treabă?

— Howie face sex fierbinte și pasional cu Cissy Ntombe, proaspăt venită din Mubende, Uganda, spuse Florian. Sunt în rulota din fața casei, dacă vrei să arunci o privire.

— Te cred. Wade făcu o pauză. Deci le înșală și pe Sarah, *și* pe Alanna.

— Și încă cum, dar lasă asta. Wade, spuse mama lui, am niște vești neobișnuite.

— Serios? Pentru Wade, veștile neobișnuite însemnau vești proaste.

— Da, dar sunt vești *bune.*

Dar Janet nu mai avu șansa să transmită nici un fel de vești. Ușa din față se trânti la perete ca într-o emisiune TV de tip *reality* cu infractori. *Violare de domiciliu? Doamne sfinte* – erau Bryan și Shw, cu arme în mâini.

— Atenție, gașcă, eu sunt șefa aici, urlă Shw.

— Bryan, ce naiba e asta? spuse Wade. Lăsați armele alea jos. O să răniți pe cineva.

Shw se întoarse spre Wade.

— Am zis că *eu* sunt șefa, vagabond jegos ce ești.

— Bryan, spune-i să...

Crac!

Shw trase spre tavan, nimerind o lampă sferică. Admirându-i calitățile de țintașă, Wade făcu un salt înapoi.

— *Liniște!* urlă încă o dată Shw.

— Bryan, asta e o absurditate crasă, spuse Janet.

Shw era încă furioasă că ei nu i se adresa nimeni.

— Voi nu vă *învățați* minte niciodată? Trase în becul central al candelabrului.

— Ooh. Murim de frică, spuse Florian.

— Las-o mai moale cu sarcasmul, traficant de gene corporatist cu creier de căcat!

— Ai grijă cum vorbești, domnișoară, spuse Janet.

— Deci să înțeleg că această mică vizită nedorită are legătură cu meseria mea, spuse Florian.

— Mda, *are,* spuse Shw. Era să m-apuce pandaliile când mi-a spus Bryan cine ești. Tu vinzi jumătate din pastilele de pe lume și numai Dumnezeu știe ce coșmaruri genetice coci în Elveția sau în cercul ăla de iad de unde vii.

— Ce tupeu ai, să vii aici și să ne tratezi ca pe niște vite, vrăjitoare mică și rea ce ești, spuse Wade.

— Tu să n-o faci pe mama copilului meu vrăjitoare mică și rea, spuse Bryan. Janet se uită la Wade și-i făcu un gest discret cu capul, sugerându-i să nu mai insiste pe tema asta.

— Bun, spuse Shw. Bunico – și voi toți – jos cu voi – toată lumea merge jos.

— Lasă armele, Bryan, spuse Wade.

— Fă ce spune Shw, ordonă Bryan, refuzând să se uite în ochii lui.

— Nu mai trageți de timp, strigă Shw. Mergeți *imediat* jos! Cu o precizie umilitoare, doborî primii doi dintre cei șapte inorogi din fibră de sticlă cabrați de pe polița șemineului.

Wade, Janet și Florian coborâră agale scările, cu aerul că acceptau un joc sâcâitor de copii.

— Oricum ne duceam acolo, Bryan, spuse Janet.

— Gura, Janet, urlă Shw. Seninătatea ta de căcat mă scoate din minți.

Wade ajunse primul la ușă.

— *Intrați!* ordonă Shw, făcându-le semn să intre în camera cu instalația sterilă de obstetrică și închisoarea roz.

Florian chicoti; Shw luă foc.

— Am zis să vă țineți gura, ce pizda mă-sii, după care făcu țăndări becul unei lămpi dintr-un colț. Obținu liniștea pe care și-o dorise. Arătă spre Florian. Tu, Lord Nemțulică, intră în închisoare cu domnul și doamna Cumpărători Informați. Shw văzu cheia celulei pe vinilul scaunului obstetric. O luă și i-o aruncă lui Bryan.

— Bagă-i pe toți înăuntru.

Bryan deschise ușa, se uită la Florian și încuviință din cap.

— Înăuntru. Intră.

— N-am cuvinte pentru atâta prostie, spuse Florian. Wade, te rog să stai tu un pic de vorbă cu rubedenia ta, bine?

Wade se înfuriase.

— Bryan, ce sens are toată chestia asta, mai exact?

Shw i-o luă înainte lui Bryan cu răspunsul:

— Nemțulică aici prezent o să sufere un pic. O să storc niște parole și nume de dosare de la el.

— Asta ai să faci, nu-i așa? spuse Florian.

Shw se uită la el.

— Familia mea e pe urmele firmei tale de un deceniu. Ești un pericol pentru planetă.

— *Un pericol pentru planetă?* făcu Wade. Ce chestie răsuflată!

— Tipul ăsta e un coșmar.

— *Ooh* – așa că voi o să mă chinuiți, spuse Florian. Să vă gândiți mult și bine înainte de a face asta, obrăznicăturilor.

— Poate că o să te *omor*. Dar mai întâi vreau să te văd după gratii. Îi făcu semn lui Florian să intre în celula roz.

— Intră, scumpule, spuse Gayle. Ești mai în siguranță aici, departe de familia asta de psihotici.

— *Nu* suntem psihotici, spuseră Wade și Bryan.

— *Que será será...* Florian intră în celulă, moment în care Janet, apărută ca din pământ, înfipse adânc o seringă epidurală de dimensiunile unui pai în gâtul lui Shw, în profunzime, pătrunzând mult în țesutul alb al gâtului.

— Florian, cheamă-ți serviciul secret! strigă ea.

Expresia năucă de pe fața lui Shw – ca și expresiile de pe fețele celorlalți din cameră – arăta că nimeni n-o considera pe Janet genul de femeie care să înfigă seringi în gâturile oamenilor. Shw era prinsă cu seringa pe care încerca s-o îndepărteze plesnindu-se cu mâna, de parcă ar fi fost un păianjen care-i sărise la jugulară.

— Mamă? Ce fa... dădu să spună Bryan, dar Wade îi sări în spate.

— Arsurile mele – au!

Wade îl lovi pe Bryan peste armă, care căzu zăngănind într-un colț. Wade se repezi după ea, dar Bryan spuse:

— E goală. Nu te obosi.

— Goală?

— Bryan, scoate-mi porcăria asta din gât! zbieră Shw. Tremura.

Urmă o încurcătură coregrafică, în timpul căreia:

...Gayle se întinse printre gratiile celulei și înșfăcă arma lui Shw, împușcând-o în picior cu această ocazie și făcând-o să se aprindă ca un detector de fum.

...Lloyd și Gayle ieșiră din celulă, o apucară pe Shw și o azvârliră înăuntru.

...Bryan se repezi în celulă ca să se îngrijească de Shw, ca și Florian, care trânti ușa după el.

Drept consecință practică, Shw, Bryan și Florian rămaseră închiși pe dinăuntru. Wade și Janet erau afară.

Florian îi oblojea piciorul lui Shw, spunând:

— Uite ce-ați reușit să faceți, tăntălăi cu caș la gură. Unde e trusa de primajutor? Era o trusă sub pat.

Janet îi făcu semn lui Wade, arătându-i spre cheia celulei, căzută pe podeaua de beton. Wade și Lloyd plonjară după ea în același timp; cheia se rostogoli pe podea, *pleosc*, și căzu într-un canal de scurgere. În cameră se lăsă tăcerea.

— Căcat, căcat, *căcat*, spuse Lloyd.

— Să nu-mi zici că n-ai făcut dublură, spuse Gayle.

— Păi...

— Înapoiatule. O singură treabă amărâtă îți cer și eu să faci, dar nu, ție ți-e prea lene. Tu trebuie să te duci și să-ți pierzi vremea la cursele de ogari în timp ce eu țin șandramaua asta în picioare.

Shw scâncea; Bryan plângea. Florian își aplica un unguent antiseptic și bătea rapid cu degetele în spatele urechii.

— Bine, atunci, spuse Gayle. Voi doi... Arătă spre Wade și Janet. Dacă nu vă putem închide lângă ceilalți, o să veniți cu noi. Sus. Mergem la o plimbare cu mașina.

— Ce? spuse Wade. O să ne omorâți și o vă descotorosiți de cadavre? Mult succes. Am adunat un dosar despre voi așa de gros și de plin de tot felul de chestii îngrozitoare încât o să muriți în pușcărie și o să vă reîncarnați tot în pușcăriași. Nici să nu vă gândiți să ne tăiați, ca să nu mai vorbesc de vreun glonț în cortexurile noastre de reptilă. Dacă vă atingeți de noi, sunteți *fripți* amândoi.

— Bine, spuse Gayle. Dar nu există nici o lege care să ne interzică să vă supunem la un mic disconfort.

— Disconfort? zise Lloyd.

— *Mlaștina,* spuse Gayle.

Lloyd se lumină.

— Perfect! Mă duc să pornesc mașina. Ieși din cameră. Gayle arătă spre cele două perechi de cătușe de lângă scaunul de obstetrică. Vreau să vă legați unul de altul cu cătușe – de mâini și de picioare.

— Chiar e nevoie? spuse Janet.

— Da, răspunse Gayle.

— Și dacă nu vrem?

Fără să se uite, Gayle îndreptă arma spre celulă și trase, ratând tripleta dinăuntru, dar afirmându-și clar poziția. Wade legă piciorul stâng al mamei lui de piciorul lui drept și mâna ei stângă de mâna lui dreaptă.

— De ce ai picioarele învinețite? întrebă Gayle.

— SIDA.

— Trebuia să-mi dau seama. Treceți amândoi în mașină.

Janet se uită spre celula roz.

— Florian, cheamă-ți gărzile de corp, pentru numele lui Dumnezeu.

— S-a făcut.

— Să nu-i pui să-i omoare sau să-i bată pe Bryan și pe Emily – nu sunt răi, sunt doar idioți.

— Îți promit, Janet.

— Ne mai întâlnim la prânz?

— Oh, da!

Mașina lui Lloyd era o limuzină uriașă, de senior floridian, un coșciug luxos de piele. Lloyd era la volan, iar Gayle stătea în dreapta, cu arma ațintită spre mamă și fiu, orbiți de ochelarii de soare Qantas.

— Totul mergea excelent până când ați apărut voi, monștrilor.

— Mda. Mă rog. Așa o fi.

— Lloyd, pune niște muzică, spuse Gayle. Un val de muzică optzecistă – Van Halen? – inundă mașina. Lloyd, asta e mașină, nu cabină de bronzat. Pune ceva clasic. Lloyd se execută. Uite, spuse Gayle, *pace* minunată și profundă.

Ieșiră din oraș; peisajul devenea vizibil mai sălbatic pe măsură ce avansau în interiorul regiunii. Mașina intră pe pietriș și apoi o luă direct pe un pod de lemn – un pod de lemn surprinzător de lung pe care mașina făcea *tranca-tranca-tranca.* Wade calculă că, la șaizeci și patru de kilometri la oră, traversarea dură cinci minute.

Lloyd opri mașina. Gayle sări afară, deschise ușile din spate și le spuse lui Wade și Janet să iasă afară, după care zise: „Duceți-vă învârtindu-vă" și-l lovi pe Wade în spatele genunchiului, aruncându-l de-a dura în mlaștină, cu tot cu mama lui. Se uită peste balustradă:

— E posibil să supraviețuiți, așa că, tehnic, nu e o crimă. Dar sper să putreziți acolo.

28

Când se prăbușise în mlaștină alături de Wade, Janet avusese senzația că se întoarce în timp. Se întoarse cu o săptămână în urmă – când zburase de la Vancouver la Orlando pentru lansarea navetei spațiale. Vederea atâtor oameni hotărâți și cu un aer preocupat, care aveau cu toții o destinație comună precisă, o inspirase. Când avionul ateriză în Dallas era după-amiază, iar temperatura din afara terminalului bătea spre patruzeci și opt de grade. Pasagerii din construcția de sticlă se uitau la cer de parcă acesta ar fi fost diagnosticat recent cu o boală incurabilă. O mulțime de necunoscuți se îngrămădeau în jurul gurilor de ventilație, împărțind între ei rafalele răzlețe de răcoare. O femeie din Beaumont îi spuse lui Janet că, dacă se depășesc patruzeci și șapte de grade, multe mașini refuză să mai pornească, parcările se topesc ca ciocolata, canalele de scurgere dispar, iar planeta începe să se prăbușească înăuntrul său.

Janet hotărî apoi să se lase dusă de valul aeroportului – în trenul dintre terminale, la chioșcurile de ziare și în toalete. Legătura ei cu Orlando avea întârziere; fiica ei era la televizor; propria ei mamă era moartă de treizeci de ani; tatăl ei de cincisprezece. Ochii și urechile îi erau stimulați și agresați de ecrane și difuzoare, care anunțau toate nașterea sau moartea unui lucru sacru sau important.

Se trezi la coadă la bufet cu o tavă în mână, așteptând să cumpere un măr vânăt, o pizza unsuroasă și un covrigel cald, alături de alte câteva zeci de pasageri. Brusc, Janet alunecă și mai departe în timp, într-o altă epocă, la bufetul de la Eaton, nu Eatonul tinereților ei, din Toronto, ci cel al

maturității ei, din centrul Vancouverului. Trecuseră șase săptămâni de la petrecerea blestemată și de la bătaia de pe iarbă dintre Ted și Wade. Janet încă mai credea că Wade s-ar putea întoarce acasă și alesese restaurantul de la etajul cinci al magazinului Eaton din centru ca teritoriu neutru. Eatonul de atunci nu mai semăna deja de nici o culoare cu locul de muncă al tatălui ei din vremea Crizei, dar simpla sa denumire îi dădea senzația de apartenență. La coadă, Wade își bătuse joc de alegerile lui Janet: piure de cartofi, carne de porc și puding cu cremă de ou.

— Mamă, mâncarea ta e bej.

— Nu e rea, Wade.

— Dar are toată aceeași culoare.

— Cred că da. Dar *tu* ce anume ți-ai luat de mâncare, Leonardo?

Janet aruncă o privire spre tava lui Wade – cocteil de fructe la conservă care înota în jeleu, suc de roșii și o eflorescență de salata casei. Tava lui părea plină cu ornamente pregătite pentru pomul de Crăciun, gata să fie atârnate.

— E frumos, spuse Janet.

— Așa-i că e?

Se așezară la geamul care dădea spre tribunalul de dedesubt și ascultară forfota necontenită a oamenilor – mai ales bătrâni – care-și luau prânzul lor duminical de la magazin, pentru mulți dintre ei, cea mai luxoasă masă din săptămână. Zgomotul îi evoca lui Janet amintiri din copilărie pe care nu și le mai putea opri.

— *Houston către mama... Houston către mama.*

— Scuze, dragă. Amintiri. Într-o bună zi ai să înțelegi.

— Eu n-o să îmbătrânesc niciodată. Vreau *experiențe*, nu amintiri.

Janet zâmbi.

— Vorbești prostii, Wade. În plus, tu ești genul de persoană care are zile multe.

— Așa sunt, nu?

— Mănâncă.

Discutară veseli despre ce mai era nou – mai ales în viața lui Wade. Se mutase la Colin, un prieten care lucra la Radio Shack.

— Acum am un sac de dormit pe podea, dar în doi timpi și trei mișcări să vezi trai bun pe mine. Deocamdată trăia din livrarea de covoare, iar planurile sale de a ajunge la traiul bun erau vagi.

Janet se scotoci în poșetă după țigări, dar nu mai avea.

— *Fir-ar al dracului...*

— Ia de la mine.

— Mai nou fumăm, ai?

— De ani buni. Nu se poate să *nu* știi.

— Oh, știam. Aprinse o țigară de-a lui Wade și tuși. Wade, astea sunt mai degrabă trabucuri. M-a luat cu amețeală.

— O să te obișnuiești cu ele.

Timp de câteva clipe, soarele străpunse obișnuita ploaie mocănească de afară. Wade încercă un efect comic:

— Aaau! Sfera aia galbenă de acolo, de sus – îmi arde ochii – ce să fie oare?

— Era și timpul să avem și noi un pic de soare, spuse Janet.

— Soare – i-ai spus „soare" sferei aurii – ce altceva mai știe specia voastră și eu nu?

Janet chicoti și se delectară amândoi cu lumina soarelui.

— Care a fost cel mai fericit moment din viața ta, mamă? întrebă Wade.

— Ce? Oh, Wade – la asta nu pot să-ți răspund.

— De ce nu?

Chiar, de ce nu? De fapt, n-am nici un motiv.

— Ei, presupun că *aș putea* să-ți spun.

— Spune.

Janet avu nevoie de ceva timp ca să marcheze momentul.

— Nu eram mult mai mare decât tine. Aveam optsprezece ani și eram o prostuță grupa mare. În vara de dinainte să-l cunosc pe tatăl tău, tata m-a expediat în Europa o lună – tati începuse să câștige bani ca lumea pe atunci, iar dolarul – nu pot să-ți *spun* cât era de tare în Europa.

Janet observă că Wade sorbea dintr-o ceașcă de cafea. *Oh – Wade bea cafea, mai nou.*

— Mă bronzasem superb, îmi aruncasem hainele mele lălâi de turistă canadiancă și-mi cumpărasem din Italia niște rochii de vară minunate. Ca femeia de pe cutia de stafide Sun-Maid. Ce de fluierături și câtă atenție mi s-a dat – îmi plăcea la nebunie. Și am nimerit cu două fătuci din Alberta care n-aveau frică de nimic, așa că m-am molipsit cumva de puterea lor. Eram așa de îndrăzneață.

— Ești o femeie frumoasă, mamă. Ar trebui să te împaci cu ideea asta. Dar care-a fost cel mai fericit moment din viața ta?

— Ah, da. În Paris, spre sfârșitul sejurului meu. Câțiva băieți americani flirtau cu noi și am ieșit în oraș la cină, după care ne-am dus să dansăm într-un club de noapte.

— Băieți americani?

— Erau *așa* de simpatici! Până la urmă, cred că de-asta m-am măritat cu tatăl tău. Era american, iar americanii *fac* tot timpul câte ceva și mie-mi place chestia asta la oameni.

— Dar povestea ta...

— De fapt, nu e cine știe ce de capul ei. Era trei dimineața și mă plimbam pe malul Senei, chiar lângă catedrala Notre Dame, cu Donny MacDonald, iar el îmi fredona cântece din *Carousel* – aveam senzația că o să-mi explodeze inima-n piept! Și apoi s-a stârnit vântul ăsta înghețat – așa de rece că mi se făcuse pielea de găină, chiar dacă era o seară caldă și înăbușitoare. Am avut premoniția asta că tinerețea și zilele mele lipsite de griji erau pe sfârșite – și asta m-a umplut de tristețe și resemnare – știi, abia ce începusem să mă simt ca o persoană proaspăt îmbogățită, care se bucura de tot felul de alegeri în viață – sau atâta cât se putea pentru o fată din anii cincizeci. Deci ăsta a fost micul meu moment de fericire. N-am apucat să diger nimic că m-am și întors la școală, apoi m-am măritat cu tatăl vostru și v-am făcut pe voi, copiii, și e ca și cum întregul univers de posibilități care mi-ar fi putut aparține s-a sfârșit acolo, pe malul Senei, cu Donny MacDonald.

Janet își șterse ochii cu un șervețel de hârtie. Dar tu, Wade? Pentru tine care-a fost cel mai fericit moment?

Janet nu se așteptase ca Wade să aibă un astfel de moment fericit; era prea tânăr pentru orice fel de momente, cu atât mai puțin bune sau rele, dar el o luă prin surprindere pe Janet.

— A fost cu Jenny. Acum vreo două luni.

— Jenny?

— Da. Eram în hamacul din spatele casei ei. Amândoi știam că e gravidă și credeam că o s-o scoatem la capăt cu toate astea. Eu mi-aș fi luat o slujbă, am fi găsit un apartament, am fi crescut copilul și am fi fost o familie. M-a lăsat să pun mâna pe burta ei și, brusc, nu mai eram eu, Wade Drummond – eram ceva mai mare și mai bun și mai important decât doar eu însumi. Ne simțeam de parcă am fi creat o planetă. Simțeam că starea asta va dura veșnic.

Janet tăcea. *Ăsta-i modul lui Wade de a completa golurile în locul meu.*

O mașină de poliție cu sirenă trecu șuierând pe stradă, dedesubt. Soarele intră în nori.

— Wade, ce-ar fi să vii acasă?

— În vizită? Sigur. Curând. Poate săptămâna viitoare, în funcție de tura de la serviciu.

— Nu. Am vrut să zic să te întorci să locuiești acasă. Sunt sigură că tatăl tău regretă bătaia și scena de la petrecere.

— Mamă...

— De data asta poate fi altfel.

— Mamă, am plecat de acasă.

— Wade?

— Nu mă pot întoarce, mamă. Am plecat.

Janet simți din nou că se prăbușește în timp și se trezi din nou la coadă în aeroportul din Texas, plătindu-și mâncarea. Mâncă sprijinită de un grilaj de lângă o gură de ventilație și, după ce termină, îi mai rămase de umplut o oră și cincisprezece minute. Vizavi era o cabină unde putea plăti pentru a avea acces la Internet. Tocmai se eliberase un loc, așa că-l ocupă ea. Îl căută pe Donny MacDonald și află că

era oftalmolog și că locuia în New Lyme, Connecticut. Se gândi să ia legătura cu el, dar își dădu seama că nici n-ar fi visat să facă așa ceva.

Apoi se opri din cădere și aterizară împreună cu Wade într-o baltă călduță de noroi. Nu simțea pic de frică. Mașina lui Lloyd și Gayle o luase pe pod în jos și asta a fost tot. Trupul ei se izbi de al lui Wade. Apa caldă din mlaștină era, practic, adâncă doar până la genunchi, dar când se ridicară, se înfipseră cu picioarele în mâlul de pe fund ca niște piloni de doc.

— O, Doamne, spuse Wade. Scuze, mamă.

— Scuze? Amândoi făceau un balet neîndemânatic, încercând să-și mențină echilibrul. E vina mea că am ajuns aici. Eu v-am băgat în chestia asta.

— Te doare ceva? întrebă Wade.

— Cred că da. Încheietura și glezna – de la cătușe. Dar durerea nu înseamnă întotdeauna ceva grav. Dar pe tine?

— Mda. Brațul. Până se ridicară, ochii li se obișnuiseră deja cu lumina lunii. Singura lumină artificială era la cel puțin douăzeci de kilometri – hotelurile de pe malul Atlanticului, cu luminile lor care păreau că așteaptă să fie dezlegate ca să poată pluti spre ceruri.

— Cred că m-am tăiat destul de rău la mâini, spuse Janet.

— Brațul meu e rupt, mamă.

— Ești sigur? Cum ți-ai dat seama?

— Uită-te...

Antebrațul său stâng, atârna liber, într-un fel îngrijorător. Ceva dinăuntru ieșise în afară.

— Doamne sfinte, scumpule, te doare?

— Nu. Nu prea.

Janet nu-l crezu – nu era timp de răspunsuri evazive.

— Ne curge sânge în apă. Ce ne facem cu aligatorii?

— Oamenii se sperie de aligatori, dar nu sunt așa o mare problemă cum crezi.

— Minți.

— Voiam doar să-ți faci mai puține griji.

Janet se uită în sus, la pilonii gri-argintiu care încadrau șoseaua de deasupra lor.

— Ne putem cățăra până la pod? Nu pare prea sus.

Wade îi aruncă o privire:

— Nu.

— Bine, atunci putem ieși de-aici pe jos?

— Teoretic, dacă nu eram răniți sau legați cu cătușe unul de altul, te-aș fi putut căra în spate vreo câțiva kilometri în ambele direcții. Dar așa? Nu.

— Dar nu putem atrage atenția altor mașini?

— Care alte mașini? Asta e o șosea semiparticulară – sau o șosea a guvernului.

— Nu mai fi așa *pesimist.* Trebuie să putem face *ceva.* Wade? Janet își dădu seama că Wade încerca să nu plângă. Fir-ar să fie! O, scumpule, scuză-mă, n-am vrut să mă stropșesc la tine. N-am vrut să par așa nervoasă.

— Nu-i asta. E vorba de mine. Pun și eu mâna pe ceva și se transformă în căcat. Dacă-mi bag coada în viața cuiva, se transformă în căcat. Am avut o viață de nimic. Un zero. Am irosit-o.

— Dar viața *mea* cum e, scumpule?

— Viața *ta*? Ai avut o viață minunată. Ai avut trei copii. Ai fost centrul familiei tale. Ai...

— Stop. Ai spus că „am fost centrul".

— Scuze. *Ești* centrul.

— Ura! Uite unde am ajuns.

— Viața ta nu-i lipsită de sens, mamă.

— Aici te-aș contrazice. Fața lui Wade se liniști. Janet nu putea decât să-și închipuie la ce dureri îi era supus brațul. Stai comod? Ce să fac ca să stai mai comod?

— Hai să stăm amândoi în genunchi, în noroi. Cred că așa e mai ușor să-ți ții echilibrul.

— Au! Încheietura mea... Janet simți un junghi de durere în încheietură. Wade se uită și văzu ce vedea și Janet, cât de rău se rănise în cădere, cum îi atârnau fâșiile de piele sfâșiată.

— Îmi pare atât de rău, mamă.

— Wade, mai sunt șase ore până răsare soarele și chiar și atunci... Ce-o să facem?

— Hai să stăm jos și să ne păstrăm calmul. Să respirăm și atât.

Se așezară deci în liniște; luna strălucea deasupra; insectele licăreau în jur; lui Janet i se păru că vede egrete adormite în tufele dese de iarbă de mlaștină. Încercă să nu simtă durerea, dar îi era greu să se prefacă. Undeva sus se auzea un avion, care dispăru imediat, așa că rămaseră iar în tăcerea groasă, proteică. Janet se simțea ca o bacterie. Se simțea ca o reptilă. Se simțea ca o bucată de carne. Nu se simțea umană.

Un telefon mobil începu să sune.

Ha?

Era în buzunarul din dreapta al lui Janet.

— Wade. *Vai de mine* – am crezut... Își vârî mâinile în buzunarele umede, pline de noroi. ... că apa l-a stricat.

Wade își ridică privirea, neliniștit.

— Mai nou sunt rezistente la apă.

Frenetic, neîndemânatic, Janet deschise clapeta aparatului.

— Alo? Ajutor!

— Mamă? La telefon era Sarah.

— Sarah, cheamă salvarea. Wade și cu mine suntem răniți. Suntem într-o mlaștină.

— O mlaștină? Unde?

— Nu știu – spre centru, la sud de Daytona Beach.

— Cum anume sunteți răniți?

— Brațul lui Wade s-a rupt ca un vreasc. Și suntem legați cu cătușe unul de altul – am pielea ferfeniță.

Semnalul sonor al telefonului care avertiza că rămăsese fără baterie se declanșă cu bipuri stridente.

— Mamă, spuse Sarah. Ascultă-mă: închide telefonul. Chiar acum.

Bip bip bip.

— Bateria...

— Închide. Apoi aștepți un minut. Te sun eu înapoi.

...clic.

Legătura se întrerupse.

— Ce-i *spunem,* Wade? Unde *suntem*? Pentru a nșpea oară săptămâna aceea, Janet simți că se întoarce în timp; n-avea deloc senzația că se află în Statele Unite.

— Mamă, sper că bateria ne mai ține câteva secunde. Doamne, să ajungi la mila unei *baterii.*

— Mi-e frică, Wade.

— Să nu-ți fie frică, mamă. Ne descurcăm noi. Sunt sigur. Te rog, nu te speria.

Stăteau în liniște. Cărăbușii zumzăiau, păpăludele cântau și greierii țârâiau. Telefonul sună.

— Alo, Sarah?

La celălalt capăt al firului se auzi o voce rece, detașată și tehnică.

— Aici triangulația NASA. Recepționați?

— Da! spuse Janet, dar întrebarea îi era adresată altui tehnician.

— Recepționat, NASA. Sursa semnalului confirmată. Locația e...

Bip bip bip.

Telefonul era mort.

— Wade, ce-au vrut să spună? Triangulație? N-au aflat unde suntem.

— Mamă, n-ai de unde să știi asta.

— Dar dacă n-au aflat?

— Nu știi dacă au aflat sau nu. Stai liniștită. În cel mai rău caz va trebui să așteptăm până mâine dimineață.

— Wade, ai brațul rupt ca o coadă de mătură plesnită. Și când se face dimineață, ce?

— Se luminează.

— Nu fi prost.

— Tu te porți prostește, mamă.

— Nu, *tu* te porți prostește.

— Ești proastă.

— Ba nu, *tu* ești prost.

— Proasto.

— Ce-ți face brațul, Wade?

— Numai prostii.

— O să ne ținem tari până dimineață.

— Așa o să facem.

Rămaseră așa un timp și ascultară alte zgomote slabe – animale sărind în și din apă; zumzete; o sirenă departe, în beznă.

— Deci până la urmă i-ai dat scrisoarea lui Florian.

— Nici pomeneală.

— Dar a spus...

— A *greșit.* La restaurant aveam la mine adevărata scrisoare, dar i-am spus că e falsă. De fapt, adevărata scrisoare e tot în buzunarul meu – în mica ei folie. O scoase afară, strâmbându-se de durere. Poftim – ia-o tu. Strecură documentul în buzunarul cămășii lui Wade.

— Mamă, ce le-ai spus lui tata și lui Nickie când eram în casă?

— Cum adică?

— Le-ai spus ceva – și *s-au schimbat.* Au... întinerit. Tata părea chiar relaxat. Ce le-ai spus? Trebuie să știi tu ceva.

— Da. Știu.

— Ce știi? Spune-mi.

Wade se întrebă cum să-i explice lui Wade. Fusese atât de ușor să le dea vestea lui Ted și Nickie. Se simțea ca un *capo* mafiot care oferă dintr-o suflare binecuvântări ce puteau schimba vieți, iar din a doua cere nonșalant o carafă de vin roșu. Dar, dintr-un motiv sau altul, era mai complicat să-i dea vestea lui Wade și nu prevăzuse asta.

— Wade, să zicem că n-ai mai avea SIDA. Să zicem că n-ai mai fi bolnav, că ai afla că rezultatul tău pozitiv a fost fals, ca al lui Beth.

— Mamă, ai văzut că sunt cu un picior în groapă. Faptul că stăm aici, în mlaștina asta, cu rănile noastre deschise o să ne termine, probabil, pe amândoi.

— Răspunde-mi la întrebare, Wade. Să zicem că-i așa.

— Ce-aș face?

— Da.

Wade își acordă un moment de gândire.

— N-aș mai avea nici o scuză, nu-i așa?

Janet nu răspunse.

— Aș... Wade se opri din nou.

Și Janet se gândea la această întrebare. Nu avusese deloc timp pentru propria-i persoană de când Cissy îi schimbase viața acolo, la restaurant. Care ar fi diferența între moartea la șaizeci și cinci de ani și moartea la șaptezeci și cinci de ani? Acești zece ani în plus – ce-ar putea să însemne? Sau la optzeci și cinci de ani – douăzeci de ani în plus. Își dorise atât de mult anii ăștia, le jelise pierderea și totuși acum, că erau din nou ai ei, nu reușea să le decodifice importanța. *Ei, că tot veni vorba, care-i sensul primilor mei șaizeci și cinci de ani? Poate că actul de a vrea să trăiești și de a primi viață e singurul care contează. Lasă munții de haiku pe care-i pot scrie acum. Lasă lecțiile de violoncel sau munca pe brânci în scopuri caritabile. Și ce rămâne?*

Se gândi la viața ei și la cât de pierdută se simțise în cea mai mare parte a ei. Se gândi că toate adevărurile pe care fusese învățată să le considere prețioase intrau invariabil în conflict cu lumea așa cum era ea de fapt. Cum era posibil ca o persoană să fie complet pierdută și totuși să continue să trăiască? Timpul în care fusese bolnavă o ajutase, spre surprinderea ei, să se simtă mai puțin pierdută. Era ceva ce știa sigur că e adevărat. Boala o obligase să caute cunoaștere și alinare în locuri la care poate că altfel nici n-ar fi visat. Boala o obligase să întâlnească și să stabilească legături cu cetățeni care altfel ar fi rămas doar niște umbre în mașinile oprite lângă ea la semafoare. Dar poate că acum va continua să caute idei la care nici nu visase, în locuri care i-au fost odată interzise – nu pentru că era obligată, ci pentru că așa a ales ea – pentru că asta se dovedise a fi singura cale adevărată de ieșire din viața ei fragilă, de netrăit, de dinainte de moarte. Acum putea căuta sufletul tuturor celor pe care-i întâlnea – la Super-Valu, pe aleea unde se plimbau câinii,

la bibliotecă – toate aceste suflete, lumini strălucitoare, care aveau s-o orbească, poate...

— Presupun că... spuse Wade.

— Da?

— Păi hai să ne gândim la situația mea în felul următor. În momentul ăsta sunt, tehnic, ca și mort. Să nu mă contrazici, pentru că sigur sunt pe făraș. Toți inhibitorii ăștia de protează și inhibitorii de revers-transcriptază n-au făcut decât să-mi dea încă un an alături de Beth – și mi-au dat destul timp ca să pot veni aici, cu familia, pentru lansare. Își întoarse capul spre mama lui. A fost distracție, nu?

— Super-distracție.

— Ei, poftim. Se întoarse și se uită la luminile galbene, foarte îndepărtate, ale hotelului. Dar dacă aș afla că n-o să mor, nu cred că aș mai putea continua să fiu Wade.

— Cum așa?

— Ar trebui s-o iau de la zero. Aș fi ca un savant dintr-o bandă desenată care e schilodit oribil într-un accident, dar care primește în schimb o superputere.

— Ce superputere ai vrea să primești? îl întrebă Janet.

— Tu prima. Zi-mi-o tu pe a ta.

— Bine, zic. Știi ce-ar fi?

— Nu.

— Mai ții minte când am construit cele două dormitoare noi și baia cea nouă în casă, prin 1970? spuse Janet. A existat o perioadă în timpul lucrărilor – cam o săptămână – când se ridicase doar scheletul pereților, dar nu și pereții. Mă duceam acolo noaptea, singură, și mă plimbam dintr-o cameră în alta, prin pereți, ca o fantomă. Mă simțeam atât de supraumană – atât de puternică – și nu știu de ce m-a afectat așa de mult. Așa că mi-ar plăcea să pot trece prin ziduri. *Asta* ar fi superputerea mea.

— E bună.

— Dar a ta?

— Ha. Ciudat. Am discutat cu Beth despre asta la un moment dat. I-am spus că vreau să arunc lasere din ochi –

ba nu, din vârfurile degetelor – și, când raza lovește pe cineva, omul ăla să-l vadă pe Dumnezeu. Aș fi Omul Sfânt – așa m-ar chema. Dar nu știu. Superputerea *asta* ar fi cam prea mare pentru niște ființe umane. Dar poate că aș încerca și eu să-l văd pe Dumnezeu și poate că, după ce l-aș vedea, aș trage cu laserele în toate direcțiile, încontinuu – un transformator de Dumnezeu non-stop, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Deci dacă te-ai vindeca, ai încerca pe bune să faci asta?

— Da.

— Promiți solemn?

— Nu fac prea des promisiuni solemne, spuse Wade. Am mai făcut una singură. Lui Beth. Dar asta aș promite solemn.

— Dă-mi brațul.

— Ha?

— Brațul rupt.

— De ce?

— Ascultă-mă, Wade. Janet își puse încheietura încătușată pe rana deschisă a lui Wade.

— Mamă! N-ar trebui să faci așa ceva.

— Taci, Wade. Wade își lipi încheietura de rana lui Wade.

— *Un elefant, doi elefanți, trei elefanți.*

— Mamă?

— Gura, Wade – *patru elefanți, cinci elefanți, șase elefanți.*

— Ce faci, mamă?

Janet continuă să numere:

— *Doișpe elefanți, treișpe elefanți, paișpe elefanți...*

— Florian a...

— *Douăzeci și cinci de elefanți, douăzeci și șase de elefanți, douăzeci și șapte de elefanți...*

— O, Doamne sfinte...

— *Treizeci și șapte de elefanți, treizeci și opt de elefanți, treizeci și nouă de elefanți...*

— Asta *a făcut.*

— *Patruzeci și doi de elefanți, patruzeci și trei de elefanți, patruzeci și patru de elefanți...*

— Mamă...

— *Cincizeci și șase de elefanți, cincizeci și șapte de elefanți, cincizeci și opt de elefanți...*

— Eu...

— *Șaizeci de elefanți, șaizeci și unu de elefanți, șaizeci și doi de elefanți.* Janet își retrase încheietura, separând sângele lor amestecat, care se închegase puțin. Janet simțea că-și dezlipește mâna de pe o pată de vopsea ușor lipicioasă, care se usca.

— Te-a făcut bine, nu-i așa? spuse Wade.

— Da, dragă. M-a făcut.

— Și acum eu sunt...

— Da, dragă, ai renăscut.

— O să... o să pot să-mi văd fiul cum crește mare.

— Și eu la fel.

Dinspre sud se auzi vuietul elicopterelor și, odată cu ele, o rază de lumină se aprinse în cer, coborând deasupra mlaștinii și deasupra mamei și a fiului ei.

29

Cu o oră înainte de îmbarcarea finală, lui Sarah i se arătă un monitor pe care putu să-și urmărească familia aflată în tribunele VIP – și ce adunătură decrepită erau: Bryan și sinistra aia de Shw, amândoi juliți și cu ochii-nvinețiți. Bryan mai era și uns cu alifii cu zinc, iar Shw în cârje. Tata era acolo, cu mâna pe fundul lui Nickie, iar lângă Nickie stătea un bărbat cu antebrațul înfășat în pansamente – *cine Dumnezeu o mai fi și ăla?* Howie nu se vedea pe nicăieri. *Mare brânză.* Mama și Wade, pe de altă parte, erau amândoi dovada vie a măiestriei asistentelor medicale, bandajați, legați, înfășați și proptiți în cârje. Beth arăta tot ca scoasă dintr-un episod din „Căsuța din preerie", dat în reluare. Și, în ultimul rând, mai era un euroindivid suav – *de ce-or fi europenii întotdeauna așa de ușor de ghicit?* – care stătea lângă Janet, cu brațul în jurul ei. Europeanul îi șoptea la ureche ceva în mod evident foarte amuzant. Familia ei stătea lângă familia Brunswick, luminoasă ca într-o reclamă la filmele Fuji, îmbrăcată în tricouri asortate și purtând coliere masive făcute din binocluri, camere video și aparate foto.

Propria ei familie arăta atât de... *defectă* pe lângă Brunswicki, și totuși era – mă rog, era familia *ei.* Și, oricât ar fi studiat genetica, niciodată nu reușise să-și explice cum răsărise ea din adunătura asta.

Mă rog, natura conspiră pentru ca lucrurile să rămână mereu interesante, nu-i așa? Înapoi la treabă...

Sarah știa că, dacă va muri la decolare, va muri rapid. Știa care sunt riscurile. Auzise folclorul NASA – cadavre îmbibate în combustibil tranformându-se în jeturi de lavă ambulante; tehnicienii de pe pistă, care mâncau un sandvici și nimereau accidental în calea șuvoaielor invizibile de hidrogen incandescent – evaporându-se într-o clipită; și, desigur, prăbușirea navetei *Challenger,* în 1986. Aflase despre asta de la radioul din mașină, în timp ce se îndrepta spre Universitatea Pepperdine, să țină o conferință, și a trebuit să oprească pe banda suplimentară și să gâfâie după aer, ca și cum ar fi primit o lovitură în stomac. Dar *acum* – acum era instalată comod în scaunul ei, iar lansarea începuse. Spre surprinderea ei, huruitul navetei era așa de puternic, de feroce și de lacom, încât sunetul devenea culoare, un fulger alb trosnind în jurul capului lui Frankenstein – un reactor nuclear care vomita.

În sfârșit, după atâția ani, plec. Brațele mele... capul – par imposibil de grele, ca niște cutii de carton pline cu manuale sau ca niște pietre de râu. Abia pot să clipesc.

Încercă să-și limpezească creierul, să se bucure de clipă ca și cum ar fi fost o partidă de sex, să-și spele mintea, dar nu reuși decât parțial. Percepția îi era mereu invadată de imaginile din urmă cu două nopți, cu medicii extrăgându-i pe mama și fratele ei dintr-o mlaștină din districtul Volusia de parcă ar fi pescuit niște insecte din supă. Din ei se scurgeau șiroaie de mâl și lipitori; aveau pielea sfâșiată și însângerată, iar din brațul lui Wade atârna un os, în timp ce picioarele îi erau spuzite cu leziuni – și, cea mai mare ciudățenie, cei doi erau legați cu cătușe unul de altul.

— Mamă! Wade! Doamne, Dumnezeule, cum ați ajuns în halul ăsta?

— E o poveste lungă, soră-mea.

— Dragă, nu e momentul să intrăm în amănunte.

Medicii îi stropiseră pe cei doi cu apă proaspătă, îi curățaseră de lipitori, le tăiaseră hainele, injectându-le între timp analgezice și uscându-i cu văluri boțite de tifon și un ventilator cu aer cald. O doctoriță tăiase cătușele cu un cuter hidraulic.

Șirul de evenimente care s-a soldat cu salvarea lor fusese bizar – telefonul scurt de scuze față de mama ei – vestea îngrozitoare – sprintul pe rampa albă, antiseptică, în timp ce striga după un tehnician de radar ca să localizeze telefonul – cum înșfăcase apoi un costum de carantină, cu cască, și cum se repezise afară din zona de carantină ca să oprească un *golf cart,* cu care zburase până la pavilionul medical. *Mamă, ce tare sunt! Parcă aș fi într-un episod din M*A*S*H*.* Știa că misiunea era prea avansată pentru a mai putea fi înlocuită cu o dublură. Știa că va fi certată, dar nu și pedepsită, ceea ce s-a și întâmplat.

Blink.

Lansarea continua. Sarah știa că trebuie să fi ajuns la mulți kilometri deasupra suprafeței terestre – și încă nu sărise în aer – dar rămase țintuită din cauza extragravitației și nu reuși să se întoarcă, pentru a-i surprinde privirea lui Gordon.

Blink...

Era în elicopter și ateriza pe un pod de lemn vopsit în nuanța uscată de argintiu a unei aripi de molie. Podul se înălța peste o mlaștină întinsă, dar luminile elicopterului îi găsiseră imediat pe mama ei și pe Wade. *Dumnezeu să aibă-n pază radarul.* La vederea cătușelor, pilotul întrebase, fără vreo urmă de umor:

— Sunt cumva deținuți?

Rotoarele încetiniră și se opriră, iar Sarah sări din elicopter și se uită peste marginea podului. Era luminată din spate și-și dădea seama că în ochii familiei ei va fi o apariție astrală, un înger de uraniu cu capul închis în plexiglas, trosnind de putere și de forța Cuvântului.

Blink...

Din navetă ieșeau scântei, iar forța gravitațională slăbea în intensitate. *Trebuie să fim deasupra Africii.* Se întoarse spre Gordon exact în clipa în care se întorcea și el spre ea. Erau doi virgini ai spațiului, care aveau impresia că descoperiseră singuri lumea imponderabilă. Gordon îi făcu cu ochiul.

Blink...

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, spune-mi ce s-a întâmplat aici.

— Nu acum, dragă, e prea... încâlcit. Tărtăcuța ta trebuie să funcționeze la capacitate maximă pentru lansare.

— Mamă, *văd* și eu că e încâlcit.

Trântit pe o targă de evacuare din plastic, Wade îi făcu cu ochiul lui Sarah.

— Crede-mă pe cuvânt, Sarah. Așteaptă până se termină misiunea.

Sarah se înfurie.

— N-o să pot aștepta.

— Ba sigur că poți, spuse Wade. În dimineața de Crăciun tu erai întotdeauna aia cu sânge rece, de reptilă.

— Asta doar pentru că, în noaptea de Ajun mă duceam jos și desfăceam toate cadourile, să văd ce e în ele.

— Vorbești serios? întrebă Janet. Era îndesată pe o targă de evacuare din plastic, exact ca a lui Wade. Nici Wade, nici mama ei nu păreau câtuși de puțin tulburați de încurcătura bizară în care se aflau. Păreau mai degrabă pe deplin împăcați cu lumea.

— Mersi că ai venit după noi, dragă.

Sarah repetă aceste ultime cuvinte.

— *Mersi că ai venit după noi?*

— Da. Pentru tine a fost riscant.

— Nu, nu chiar. O să-mi iau o smotoceală, dar smotoceala trece.

— N-o să... chemi *poliția,* nu? întrebă Wade.

— Nu cred că NASA vrea ca genul ăsta de chestie să ajungă în ziare, la omul de rând.

Uriașul elicopter decolă. Odată ajunși în aer, Wade întrebă:

— Costumul ăsta de carantină de pe tine oprește toți microbii?

— Da.

— Deci, dacă, să zicem, o persoană n-ar avea deloc sistem imunitar, ar putea să poarte o chestie din asta și nu s-ar îmbolnăvi niciodată?

— Poate. Dar cu toții avem atâtea târâtoare infecte pe dinăuntru încât ar fi frecție la picior de lemn.

— Mai ții minte filmul ăla vechi – *The Boy in the Plastic Bubble?* spuse Wade.

— Normal.

— Despre ce era vorba? întrebă Janet.

Nu-mi vine să cred că zbor deasupra unei mlaștini la 4:30 dimineața cu mama și cu Wade și discut despre un film de televiziune din anii șaptezeci.

— E vorba despre băiatul ăsta, spuse Wade, John Travolta. Se naște fără sistem imunitar – așa că trăiește într-un balon de plastic în casa părinților lui. Dar într-o zi i se acrește de balonul lui, îl sparge și iese afară, în lumea reală.

— Și moare? întrebă Janet.

— Tu ce crezi? Normal că moare. Dar măcar apucă să vadă lumea reală.

Asta o făcu pe Janet să cadă pe gânduri.

Chiar că sunt zgomotoase elicopterele astea, își spuse Sarah.

— Dragă, i se adresă Janet lui Sarah, îți dai seama că, după ce se termină zborul, ai scăpat de obligații.

— Am scăpat de obligații?

— Exact, dragă. N-o să mai ai ce demonstra. O să ai și tu o viață. N-o să mai trebuiască să trăiești viziunea altuia despre viața ta.

— Te referi la tati?

— Mă refer la *toată lumea.*

— E adevărat, nu-i așa?

— Așa-i.

Blink...

Acum sunt în spațiu. Plutesc liber. Fără greață. Fără amețeli – doar eu și planeta și Gordon și experimentele mele. Dacă viața s-ar reduce la atât, atunci ar fi perfectă.

Ceilalți patru membri ai echipajului își îndeplineau metodic sarcinile de zbor. Gordon îi făcu semn lui Sarah și... se așezară?... se ridicară?... plutiră? față în față.

— T-minus-paisprezece ore, spuse Gordon.

— Recepționat, comandante Brunswick.

Peste paisprezece ore va face sex cu Gordon, dar nu actul în sine o înfiora pe Sarah. O înfiora ideea că, dacă totul mergea bine, avea să conceapă un copil în timpul zborului, primul copil conceput vreodată printre stele. Un copil conceput în spațiu avea să fie un zeu. Simpla sa existență avea să fie o dovadă a perfecțiunii umane – o dovadă a capacității omului de a se ridica deasupra lumii crude și nefirești – perfect, strălucitor, plin de curiozitate și măreț.

Se uită pe geam la Pământul cel albastru și viteaz. Întinse mâna, mijì ochii și, timp de o clipă, înainte ca îndatoririle misiunii să o cheme, îl ținu în palmă.

Blink...

Când elicopterul ajunse la NASA, Sarah își aduse aminte de ceva și le vorbi despre asta lui Janet și Wade:

— Fraților, am voie să iau cu mine în spațiu trei sute patruzeci de grame de bunuri personale. Are careva vreun obiect ușor pe care să-l arate la o expoziție educativă în 2020 și să spună „Ăsta a fost odată în spațiu"?

Wade și Janet se uitară unul la altul, apoi Wade scoase o scrisoare din buzunarul cămășii dar, înainte să i-o dea lui Sarah, o întrebă:

— Sarah, o să ieși în spațiu în expediția asta?

— În afara navetei?

— Da.

— Da, ies.

— Deci, dacă lași ceva acolo, o să se învârtă în jurul planetei pentru totdeauna?

— Destul de multă vreme.

— Ia asta cu tine. Îi dădu scrisoarea. Dar să n-o aduci înapoi, da? Las-o acolo, pe orbită.

Sarah se uită la scrisoare, dar nu făcu vreo asociere istorică.

— Bine.

— Promiți?

Ce-o fi punând la cale?

— Promit.

— Bun. Wade făcu o mutră care s-ar fi potrivit pionierilor care traversau continentul și azvârleau câte un pian din căruța Conestoga în praful înecăcios din Oklahoma – scăpase de o povară.

— Dar tu, mamă?

— Îmi dai și mie foarfeca aia, te rog?

— Foarfeca? De ce?

— Te rog, îmi trebuie doar o clipă.

Sarah i-l dădu lui Janet care, fără să țină cont de starea brațelor sale, întinse mâna în spate, își strânse părul într-o coadă de cal și reteză rapid șuvița groasă.

— Poftim.

— Mamă!

— O, mai taci, fetițo. Și foarfeca asta e excelentă. Aș vrea și eu una.

— Mamă, de ce ai...

Janet legă rapid, cu un nod simplu, coada de cal retezată.

— Mamă, mă sperii.

— Sarah, răspunde-mi la o întrebare – dacă ești în spațiu și arunci un obiect spre Pământ, o să ardă când reintră în atmosferă, nu?

— Normal.

— Bine. Îi intinse coada de cal lui Sarah. Fă asta pentru mine, dragă.

— Ce – s-o arunc spre Pământ?

— Da, dragă.

— Dar de ce?

— Pentru că oamenii o să-i vadă urma, când o să cadă. Ei n-or să știe, dar de fapt se vor uita *la mine*.

— Și...?

— *Și* o să creadă că tocmai au văzut *o stea*.

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului
literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
Cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, București

Tehnoredactor
MANUELA MĂXINEANU

DTP
STELIAN BIGAN
CARMEN PETRESCU

Corector
IULIANA POP

Apărut 2008
BUCUREȘTI – ROMÂNIA

Lucrare executată la C.N.I. „CORESI" S.A.

În colecția **Raftul Denisei** au apărut

Arthur Golden, *Memoriile unei gheișe*
Sarah Hall, *Michelangelo Electric*
Kurt Vonnegut, *Pianul mecanic*
Stefan Heym, *Relatare despre regele David*
John Fante, *Întreabă praful*
Nick Hornby, *Turnul sinucigașilor*
L.P. Hartley, *Mesagerul*
Salman Rushdie, *Furie*
Raymond Queneau, *Florile albastre*
Marguerite Duras, *Stăvilar la Pacific*
Laura Restrepo, *Delir*
Anaïs Nin, *Incest*
Nikos Kazantzakis, *Zorba Grecul*
Almudena Grandes, *Castele de carton*
Mitch Albom, *Marți cu Morrie*
D.M. Thomas, *Hotelul alb*
Guillermo Martínez, *Crimele din Oxford*
Christopher Isherwood, *Adio, Berlin*
Kurt Vonnegut, *Bufoniada*
Anthony Burgess, *Portocala mecanică*
Irvin D. Yalom, *Plânsul lui Nietzsche*
Anaïs Nin, *Foc*
Andrew Sean Greer, *Confesiunile lui Max Tivoli*
Leo Perutz, *Călărețul suedez*
Jeanette Winterson, *Pasiunea*
Naghib Mahfuz, *Akhenaton, cel ce sălășluiește în adevăr*

Jim Crace, *În clipa morții*
António Lobo Antunes, *Bună seara lucrurilor de pe-aici*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Milarepa*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Domnul Ibrahim și florile din Coran*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Oscar și Tanti Roz*
William Golding, *Împăratul muștelor*
Pascal Quignard, *Vila Amalia*
Almudena Grandes, *Vârstele lui Lulú*
Ismail Kadare, *Palatul Viselor*
Jesús Díaz, *Spune-mi ceva despre Cuba*
Paul Auster, *Palatul lunii*
Nicole Krauss, *Istoria iubirii*
Carlos Fuentes, *O companie neliniștitoare*
Alessandro Baricco, *Castele de furie*
Taichi Yamada, *Străini*
Leonid Țîpkin, *O vară la Baden-Baden*
Yasunari Kawabata, *Maestrul de go*
Ingeborg Bachmann, *Malina*
Dave Eggers, *Să te ții alergătură!*
Jonathan Safran Foer, *Extrem de tare și incredibil de aproape*
Richard Zimler, *Ultimul cabalist din Lisabona*
Sarah Dunant, *În compania curtezanei*
Jan Koneffke, *O iubire la Tibru*
Péter Esterházy, *Un strop de pornografie maghiară*
John Fante, *Drumul spre Los Angeles*
John Updike, *Teroristul*
Anaïs Nin, *Delta lui Venus. Povestiri erotice*
Julio Cortázar, *Armele secrete*
James Meek, *Un gest de iubire*
Jeanette Winterson, *Scris pe trup*
John Berendt, *Miezul nopții în grădina binelui și a răului*
Hanif Kureishi, *Buddha din suburbie*
Daniel Kehlmann, *Măsurarea lumii*
Anne Tyler, *Căsătorie de amatori*
Joey Goebel, *Torturați-l pe artist*

Ann Patchett, *Belcanto*
James Frey, *O mie de fărâme*
John Updike, *Vrăjitoarele din Eastwick*
Mihail Bulgakov, *Maestrul și Margareta*
Sarah Dunant, *Nașterea lui Venus*
Gonzalo Torrente Ballester, *Cronica regelui aiurit*
Aron Grunberg, *Istoria calviției mele*
Friederich Dürrenmatt, *Justiție*
Douglas Carlton Abrams, *Jurnalul pierdut al lui Don Juan*
Kurt Vonnegut, *Sirenele de pe Titan*
Kelly Jones, *Al șaptelea licorn*
Will Self, *Cum trăiesc morții*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Viața mea cu Mozart*
Hubert Selby Jr., *Recviem pentru un vis*
Peter Carey, *Furtul. O poveste de iubire*
Fumiko Enchi, *Măștile*
Jonathan Safran Foer, *Totul e iluminat*
Douglas Coupland, *Toate familiile sunt psihotice*

În pregătire:

Rachel Cusk, *Arlington Park*
Ismail Kadare, *Umbra*

În seria de autor **Isabel Allende** au apărut

Zorro
Fiica norocului
Casa spiritelor
Portret în sepia
Eva Luna
Povestirile Evei Luna
Țara mea inventată
Paula

Douglas Coupland s-a născut în 1961, din părinți canadieni, într-o bază NATO din Germania de Vest. Studiile și cariera îi vor fi la fel de cosmopolite. Absolvă Emily Carr Institute of Art and Design (Vancouver), Hokkaido College of Art and Design (Sapporo), Istituto Europeo di Design (Milano) și Japan American Institute of Management Science (Tokio). Între 1986 și 1989 este jurnalist, dar abandonează această ocupație în favoarea literaturii, a artelor plastice (mai ales a sculpturii) și a designului. Debutează fulminant în 1991 cu *Generation X: Tales for an Accelerated Culture*, carte-cult datorită căreia Coupland va fi comparat cu Kerouac și Salinger. După *Generation X*, Coupland publică unsprezece romane – *Shampoo Planet* (1992), *Life After God* (1994), *Microserfs* (1995), *Girlfriend in a Coma* (1998), *Miss Wyoming* (2000), *All Families are Psychotic* (2001), *God Hates Japan* (2001), *Hey Nostradamus!* (2003), *Eleanor Rigby* (2004), *JPod* (2006), *The Gum Thief* (2007) – care îi confirmă spiritul subversiv și se bucură de succes de critică și de public în întreaga lume.

Debutând fulminant în 1991 cu *Generation X: Tales for an Accelerated Culture*, care a devenit imediat carte-cult, Douglas Coupland publică ulterior unsprezece romane la fel de nonconformiste. *Toate familiile sunt psihotice* – saga unei familii americane „tipice" – va face subiectul unei producții hollywoodiene ce se va lansa în anul 2009.

Divorț, SIDA, droguri, scrisori anonime, schimburi de focuri, șantaj... Sub bagheta magică a lui Coupland comedia burlescă devine epopee modernă, o satiră irezistibilă a epocii noastre, ilustrată prin incursiunea în viața familiei Drummond.

„Douglas Coupland se aventurează dincolo de satira care i-a devenit emblematică și scrie o adevărată farsă... Cel mai bun roman al lui Coupland de până acum."
LA Weekly

„Toți cei care au o familie ciudată – cu alte cuvinte, toți cei care au o familie – vor râde în cunoștință de cauză."
People

„O carte extraordinară, ale cărei personaje nu poți să nu le iubești."
Whoopi Goldberg

ISBN 978-973-689-197-7

Foto copertă © CORBIS/PHOTOLAND